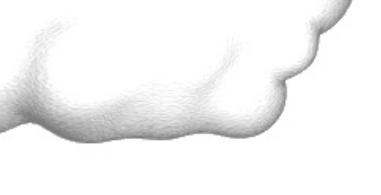

..
Ovidiu Bufnilă

hor II

LiterNet.ro
2005

NORII

Ovidiu Bufnilă

Redactori: Iulia Cojocariu icojocariu@litternet.ro, Delia Oprea doprea@litternet.ro
Ilustrații, prelucrare copertă & editare format .pdf Acrobat Reader : Iulia Cojocariu

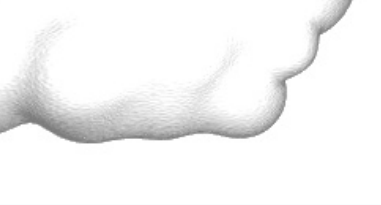
Text : © 2005 **Ovidiu Bufnilă**
Toate drepturile rezervate.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format.
Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN : 973-7893-08-5

Editura LiterNet
<http://editura.litternet.ro>
office@litternet.ro

CUPRINS

TAINA NORILOR	3
DRAGONUL NORILOR.....	4
DANSUL NORILOR.....	6
NORUL DE ARGINT	7
NORUL DIN BANKUSAI	9
FABRICA DE NORI	10
ATÂRNÂND DE NORI.....	12
SIMFONIA NORILOR	14
GOANA DUPĂ NORI	16
FANTASMAGORICA NORILOR	18
NORI ÎN AMURG.....	20
OMUL NORILOR.....	21
DINCOLO DE NORI.....	23
MARELE ABSENT DIN INIMA NORILOR	59
MEDUZA NORILOR.....	79
NORII MOLATECI	118
TIMPUL NORILOR E VĂLURIT	120
NORI PE MARE	121

TAINA NORILOR

Omul din Takla Makan mi-a vorbit despre taina norilor. Pescuiam balene în îndepărtatul Nord și visam ca într-o bună zi să am mina mea de aur în Puerto Pico și să fumez trabuc și să nu-mi pese de nimeni.

Omul din Takla Makan fuma pipă și scuipa întruna și-și tot mângâia chelia crăpată de soare. Mă lua peste picior. Pe lângă el eram un novice. Am flecărit îndelung despre balena albastră și despre ținuturile de dincolo de Cercul Polar, unde se ridicau cetăți puternice și unde trăiau seminții necunoscute.

Argatoian avea și un harpon adus de dincolo de Cercul Polar și se mândrea din pricina asta de dimineață și până seara. Împungea câte un ageamiu cu harponul și hăhălea de se cutremura baleniera. Cerul era vânat și din când în când străfulgera soarele. Ne încăpățânam să cutreierăm apele. Argatoian mi-a salvat viața când am nimerit în inima furtunii ce mătura mările Sudului. După câțiva ani, l-am reîntâlnit pe Argatoian în Mauna Lao. Trăgea din pipă pe terasa unei cafenele pe care o ținea Bobolina, femeia-elefant. Bobolina tocmai încerca să-l convingă pe bravul vânător de balene să facă împreună o călătorie cu balonul până în Puerto Pico. Eu m-am învoit să-i

însoțesc și nu-mi pare rău pentru că am avut o aventură de-a dreptul nebună.

Uneori îi povestesc despre asta prietenului meu care lucrează la Arsenal. El e un pățimaș pescar și se dă în vânt după povești cu fantome și cu extraterestri. Stăm umăr lângă umăr și flecărim despre femei și despre cursele de automobile din Bulbona și despre dragonul de foc ce s-a arătat pe cerul Candorrei și despre prețul aurului, care a crescut în ultima vreme.

De fiecare dată el îmi pune aceeași întrebare în legătură cu călătoria cu balonul și anume de ce norii ne-au trimis tocmai în Abissala. Urcându-ne la cinci mii de picioare, ne-am pierdut printre nori, busola s-a defectat și ne-am trezit în câteva clipe în Abissala.

Bobolina și-a cumpărat un pește de sticlă pe care îl visa încă din copilărie, iar eu am întâlnit-o pe prințesa pe care o visam pe vremea când eram ucenic la atelierele regale din Bankusai. Argatoian n-a vrut nici în ruptul capului să ne dea vreo explicație și lucrurile au rămas așa. Uneori când ne întâlnim încerc să-l trag de limbă, dar el râde ticălosul și, lovindu-se cu palmele peste redingota ponosită, împrăștie nori trandafirii.

DRAGONUL NORILOR

Spuneți-mi adevărul. Oricât ar fi de groaznic. L-am înfulecat pe Don Giorgio din Sardella. L-am sfârtecat pe agolaiabul din Trenton. L-am făcut harcea-parcea pe scrilabul din Gobumbe. Nu e tunetul ploii. E răsuflarea mea. Nu sunt munții albaștri, e spinarea mea ieșind dintre nori. Nu e amurgul, sunt ochii mei cei răi aruncând flăcări.

Ei bine, spuneți-mi că am pârjolit ținutul Waldorei și că am ars corăbiile din Punta del Sol. Nu-mi ascundeți adevărul, vă bântui visele. Nu vă las să dormiți, năvălesc printre nori, mă nasc din nori pe nepusă masă și vă stric petrecerile, vă alung prietenii și vă fac praf procesiunile duminicale.

Vă e silă să stați cu mine la masă. Vă certați între voi atunci când trebuie să hotărâți care se va jertfi. Vă ascundeți copilele.

V-ați bătut joc de poeziile mele. Vi le-am lăsat scrise pe niște pietre magice iar voi v-ați urinat pe versurile scrise de mine cu atâta candoare.

Voi m-ați chemat din nori. Eu sunt tot ceea ce urâți mai mult. Sunt sodomia, sunt certurile și ura voastră. Sunt întreaga murdărie. Dar ce știți voi despre întreg? Ce știți voi despre magicul Unu?

Câte pagini ați umplut cu încercările voastre asupra lui Unu! Cum l-ați mai chinuit în fraze pompoase!

Dar ce știți voi despre profunzimile lui Unu?

Nu vă puneți pe plâns. Puteați să vă pierdeți timpul cu o mie de nimicuri. Dar aș fi vrut să înfrunțați necunoscutul, ați urlat că Unu e mort și îngropat și ați decretat secolul luminilor punând Utopia să muncească.

Dar Utopia e ca o floare!

Am adulmecat-o în timp ce mă prelingeam printre nori întrupându-mă din fricile voastre, din rănile voastre pline de puroi.

V-ați bătut joc de versurile mele și le-ați pus pe seama unui biet nebun și ați încercat să le ștergeți cu leșie pentru că erați invidioși.

Cum să nu mori de invidie când propria ticăloșie naște o atât de încântătoare metaforă, când frica găsește ritmul dovedindu-ți că fanfara și orchestra sunt înjghebări neputincioase și palide.

Nu vă puneți pe plâns, o să vă înfulec. O să vă fac să cunoașteți Utopia, dar va fi prea târziu pentru voi. Nu vă certați în zadar și nu renunțați la premiile voastre literare. În van vă dați de ceasul morții. În van mă lingușiți declarându-mă cel mai important poet al

secolului. O să vă înghit pe nemestecate și o să vă diger încet. O să vă amestecați unii cu alții. O să fiți o singură ființă. Ea singură, această ființă, va accede la adevăr descoperind întregul. Nu pentru multă vreme, căci spre seară, după ce voi da drumul furtunii, mă voi lipsi de voi aruncându-vă în ocean sub forma unor picuri nevolnici și cumplit de plictisitori.

Nu plângeți, nu cerșiți îndurare. Uite, sirenele îmi mângâie solzii și-mi recită poeziile și-și mângâie sfârcurile a hârjoană.

Taina lui Unu?

Viteza e taina lui Unu.

Dar ce spun eu, ubicuitatea.

Sunt un dragon poet și, mai mult decât atât, sunt un filozof remarcabil.

Aș putea să vă țin o lecție asupra totalității, dar fregatele mă cheamă să ne giugiulim. Cum? Am putea descoperi Absolutul? Naivilor, e neimportant.

Hap, hap.

DANSUL NORILOR

Ewaldo s-a dus în Adamville să vadă dansul norilor. Acolo l-au pus să plătească niște taxe și Ewaldo s-a înfuriat foarte tare și s-a jurat că o să-i reclame la guvern pe tipii din Adamville, dar ei nici măcar nu s-au sinchisit.

Afacerea le mergea de minune, iar Ewaldo nu era decât unul dintre milioanele de călători care veneau în Adamville.

Ewaldo și-a cumpărat o carabină și l-a amenințat pe tipul de la hotel, apoi l-a luat la ochi pe primar și, la urmă de tot, s-a jurat că-l împușcă pe șambelanul dansului, unul gras și rotofei și cu o limbă foarte ascuțită.

Un vânător de capete din Gonga l-a împușcat pe Ewaldo drept în cap. O femeie din Quatrono i-a ascuns trupul ciuruit de gloanțe și, fără să știe nimeni, l-a ascuns în grădina publică unde se desfășura dansul norilor.

Ewaldo a înviat pe la sfârșitul lui septembrie și femeia l-a luat de bărbat și apoi au plecat în luna de miere pe țărmul oceanului să privească balenele vorbitoare care veneau în fiecare an să vestească viitorul muritorilor.

Vânătorul de capete din Gonga s-a ținut după cei doi purtându-le sâmbetele și vrând să pună capăt miracolului despre care începuseră să vorbească fermierii și pescarii și chiar niște oameni politici care treceau pe acolo într-un turneu electoral.

Ewaldo purta la gât ghirlande de flori și se tot săruta cu iubita sa când vânătorul de capete i-a ucis pe amândoi cu trei focuri de armă. Pricoliciul de la arsenalul din Adamville mi-a povestit că Ewaldo, fratele meu, a fost răzbunat de o balenă vorbitoare, care l-a înghițit cât ai clipi pe vânătorul de capete și l-a scuipat dincolo de cercul polar unde a fost făcut harcea-parcea de un urs polar.

Eu merg în fiecare an să văd dansul norilor, dar fotografia fratelui meu și a soției sale nu-mi slujește la nimic. O pun sub nori și aprind lumină, dar nu se întâmplă nimic. Seara, când oceanul se aprinde, mă întâlnesc cu pricoliciul cel limbut care-mi îndrugă verzi și uscate despre miracolele pe care dansul norilor le-a făcut în Galeba sau în Bankusai. Eu nu-l contrazic.

Bem bere pe plajă și privim norii cum dansează sălbatec punând pe jeratic atâtea mii de călători care așteaptă ca și mine să se întâmple un miracol.

NORUL DE ARGINT

Într-o zi a venit un nor de argint.

S-a uitat la mine și m-a întrebat cât e ceasul. Norul nici n-a zis mersi. S-a dat mai încolo și a început să înfulece o bucată de cer.

Eu am răbdat cât am răbdat și i-am zis să se liniștească și să lase cerul în pace pentru că o mulțime de oameni au nevoie de el.

Norul nici nu s-a sinchisit de mine, ba mai mult, s-a lăudat că o să înfulece și soarele și luna și întreg Universul pentru că așa avea el chef.

Eu m-am înfuriat rău de tot și l-am pocnit zdravăn de tot cu vâsla pentru că tocmai pescuiam în golful albastru din Puerto Pico.

Norul a început să urle ca din gură de șarpe și a stârnit un stol de albatroși imperiali, care au venit într-un suflet să vadă despre ce este vorba.

A venit și un pilot cu un bimotor și a coborât din spațiu Gunar Gunarovici, care tocmai testa o rachetă intergalactică de mare putere.

S-au pus cu toții pe capul meu și m-au forțat să cer scuze norului zicând una, alta despre libertatea de expresie.

Eu le-am arătat că cerul e mușcat bine de tot, dar norul a zis că eu am făcut-o pentru că aş fi fost supărat pe iubita mea din Molina Mar că nu mă mai iubește și că nu mă mai dorește.

Albatroșii imperiali l-au crezut pe cuvânt. M-au dus cu toții la închisoarea din Togai ca să mă răcoresc nițel și să nu mai mănânc cerul. Guvernatorul din Togai a venit să mă vadă stârnit fiind de soția lui, care era o bârfitoare și o fitilistă. Unul dintre paznicii închisorii m-a lămurit. Femeia se iubea pe ascuns în fiecare noapte cu norul de argint pentru că voia să rămână grea cu el ca să nască bărbatul care va salva lumea de toate păcatele și de toate relele.

O prostise norul!

Cum stăteam și priveam ce mai rămăsese din cer, norul s-a bâțâit prin fața ferestruicii și mi-a zis nu știu ce și mi-a arătat nu știu ce.

M-a întrebat cât e ceasul și eu m-am întrebat de ce era așa de grăbit.

Vine sfârșitul lumii, mi-a zis norul plin de importanță.

Am strigat după gardieni, dar se duseseră cu toții în grădina închisorii acolo unde stătea să nască soția guvernatorului.

Nu e salvatorul! am strigat disperat. E anticristul!
Am început să plâng.

Au venit niște nori de zăpadă care au înghițit
norul de argint și care au dărâmat zidurile închisorii
pentru că tocmai auziseră strigătul meu.

Au venit și niște nebune de femei și ne-am bătut cu
zăpadă și a venit și o moașă care a zis că soția
guvernatorului a murit și noi am aprins o lumină și am
hoinărit prin ninsoare și ne-am minunat de cele tainice
ale lui Dumnezeu.

NORUL DIN BANKUSAI

După lovitura de stat eșuată din Kuanko Koqué, căpitanul de cavalerie Ormoz s-a refugiat în Bankusai și s-a apucat de afaceri cu trufandale marine. În mai puțin de un an de zile el candida la postul de guvernator, iar după cinci ani s-a pregătit să ocupe un fotoliu la Sudicele Unite. În tot acest răstimp nu a încetat să umble după femei și a învățat să facă pase magnetice de la un astrolog venit din Mauna Lao.

Docherii și hamalii din port îl iubeau, iar halebardierii își tatuau chipul lui pe umărul stâng. Ormoz s-a bătut pe viață și pe moarte cu căpetenia piraților din Mările Purpurii și a ucis dragonul ieșit într-o noapte dintr-o bulă luminoasă care se prăbușise șuierând asurzitor în apele golfului. Un pescar i-a povestit lui Ormoz despre frumoasa apelor și căpitanul de cavalerie a fost cât pe-acți să pună mâna pe frumoasa sirenă dacă un nor burtos nu ar fi înșfăcat lumina soarelui făcându-și din ea o cunună.

Cei șapte magicieni ai secretului din Bankusai i-au spus lui Ormoz că norul era compus din sufletele conspiratorilor din Kuanko Koqué, care fuseseră descăpățânați până la ultimul de gărzile imperiale.

Aga Agatha mi-a povestit lucrurile astea teribile astă-vară pe când mă duceam în Nord să caut migole. Aga Agatha era o vrăjitoare vestită care făcea zile fripte oficialilor de la Sudicele Unite și care milita pentru drepturile femeilor imagine. Țin minte că Aga Agatha a țâșnit dintr-o bulboană și mi-a aținut calea și mi-a făcut tot felul de vrăji. A scos o oglindă din sân. Mi-a șuierat la ureche:

– Frumosule, tu ești Karlson, conspiratorul conspiratorilor!

– Nicidecum!

– Tu ai animat norul din Bankusai, zi drept!

– Ce minciună!

– Tu distrugi orașele imperiului!

– Vorbești în dodii!

N-a vrut să mă creadă pe cuvânt. Mi-a promis că până la venirea toamnei cele o mie de orașe ale Sudicelor vor fi ale mele și că nu voi mai fi nevoit să cutreier întinderile aducând ploaia.

Uneori, privindu-mă în oglindă, mă trezesc făcând pase magnetice visând cu ochii deschiși la distrugerea imperiului. Căci imperiul e sfârșitul lumilor libere și spre lucrarea lui complotază parlamentul Sudicelor Unite.

FABRICA DE NORI

Când s-a lăsat seara, Aggonai din Tugumbe și-a desfăcut aripile și s-a dus la fabrica de nori din Puerto Pico să facă o comandă. Portarii l-au pus pe goană cu pietre luându-l în bătaie de joc. L-au fluierat și l-au amenințat în fel și chip.

Aggonai și-a șters aripile de noroi și i-a chemat pe liliecii din Bankusai să-i vină în ajutor. Babula, vrăjitoarea din Katoba cea minunată, s-a alăturat și ea insurgenților grăbindu-se să arunce un cazan de smoală peste fabrica de nori.

Transformatoarele au sărit în aer, iar rezervoarele care țineau norii sub presiune au pleznit din cauza căldurii uriașe. Rudan Brudan din Belbona s-a jurat că a văzut pe cer, nopți în șir, toate reclamele luminoase ale mileniului și că o mare de nori a bătuit țărnițele oceanului până în septembrie.

Guvernul a vândut rămășițele fabricii de nori unor pelerini veniți de dincolo de orizontul vizibil. Pelerinii s-au aciuat chiar pe strada noastră. Vând înghețată și spun povești trăznite cu extraterestri și cu balene vorbitoare.

M-am dus și eu să-i văd într-o bună zi și mi-au îndrugat verzi și uscate. Eu le-am spus că sunt

inventati de mine și că sunt un mare șmecher care-și pierde vremea la Muzeul de Artă, în sala norilor, căutând-o pe Julieta La Fargue, o fată care a dispărut într-o bună zi într-un nor, potrivit relatării unor vânzători de oțel din Gamore.

Unul dintre pelerini mi-a zis să nu mai bat câmpii, mi-a dăruit un nor și mi-a spus în mare secret că în nopțile fără lună fabrică nori de toate culorile. Eu nu l-am crezut pe cuvânt, dar m-am dus în port să mă laud cu norul primit în dar.

Un căpitan de balenieră a vrut să-mi dea un cioc de sepie argintie pe norul meu, dar l-am refuzat pentru că se vedea de la o poștă că era un cioc din staniol.

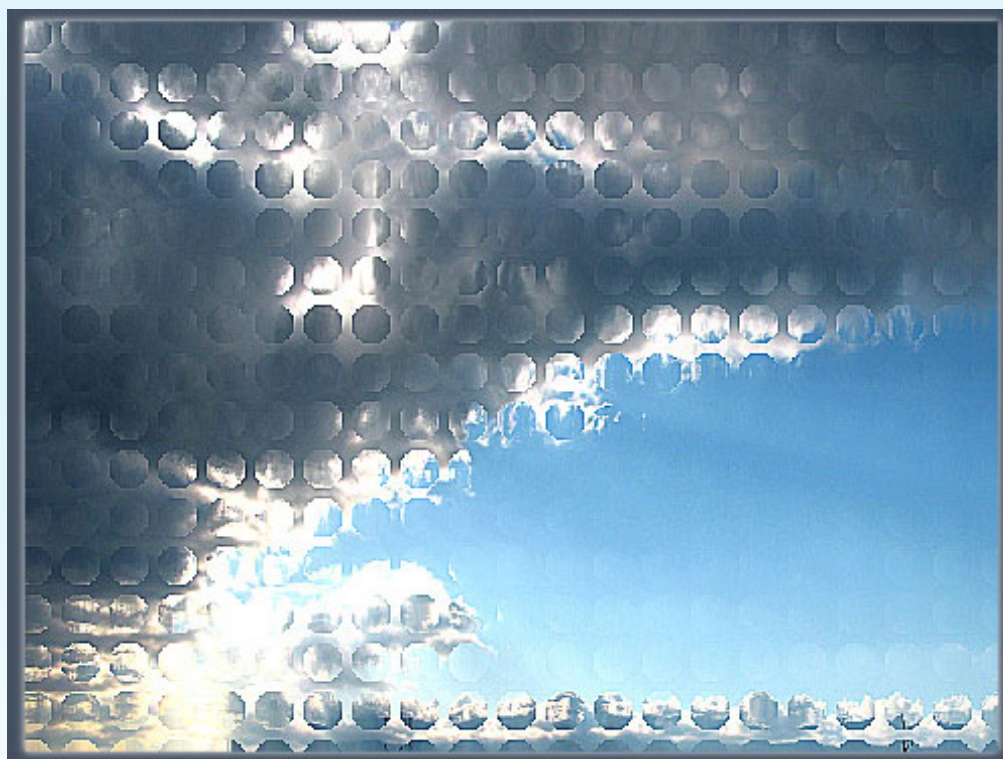
Uneori, noaptea, îmi scot norul la plimbare și zbor pe deasupra valurilor și fluier de mama focului. Aggonai zboară și el prin întuneric și câteodată ne ciocnim zdravăn, dar el nu se supără.

L-am întrebat de ce s-a dus la fabrica de nori și mi-a zis că avea acolo o iubită și că voia să o vadă pentru că auzise că se giugiulea cu unul dintre proprietari. Eu l-am făcut mincinos și n-am vrut să-i dau o bucată din norul meu.

Aggonai a rugat un delfin să mă îmbuneze, dar eu n-am vrut să aud nici în ruptul capului și m-am dus

la Festivalul Mâncăcioșilor să mă dau mare cu norul meu care a înghițit dintr-o răsuflare o pizza de zece metri diametru.

Bineînțeles că eu am scornit toată povestea asta cu fabrica de nori ca să nu mă toarne careva la poliție că am furat norul de la Muzeul de Artă.

ATÂRNÂND DE NORI

Secretarul cancelarului Wilhelm von Braumber a descoperit o carte uluitoare în biblioteca din San Gastrobal, afirmă Martorii Torinezi.

Conferințele Aprilice l-au purtat către vestitul oraș care a ținut piept sarazinilor vreme de o sută de zile și care a cunoscut revelația luminilor în 1675 îndată ce Cristophor Columbus din Hatayo a debarcat nu departe de locul în care se află astăzi mândrul Washington.

Kurt s-a plimbat o vreme prin San Gastrobal rememorând bătălii și conspirații și convingându-se cu proprii lui ochi că oamenii din oraș erau aceiași din 1487.

Templierii din Arkona i-au deslușit aceasta, dar Kurt nu le-a dat crezare pentru că nu-și putea imagina că nemurirea fusese descoperită cu mult înainte de anul 1000.

Paginile cărții aveau patina vremii și fuseseră citite de Îndrăzneții din Haloha, de Tăinuitorii din Massala, de Zburdalnicii din Korintea și de Yusuf din Quaribo.

Secretarul Kurt a citit însemnările din pergamentul oaspeților și apoi s-a pregătit să afle și el cutremurătorul adevăr despre soarta lumilor.

Soarele se ridicase de două sulițe pe cer și nimic nu anunța strașnica furtună ce avea să măture cartierele semețe din San Gastrobal. Kurt și-a umezit buzele și și-a pus ochelarii cu ramă de os de balenă și a închis ușa cu cheia, nevrând să fie deranjat de vreun vizitator nepoftit. Era un fel de religiozitate în toate mișcărilor lui, un mod propriu de a folosi aerul care-l cuprindea. Semnul schimbării a fost o nevolnică picătură de sânge care i s-a prelins din nasul borcănat. Urechile i s-au crăpat iar pântecul a început să-i tresalte. Kurt știa că în mai puțin de un minut avea să se transforme într-o ființă fabuloasă care sosise pe Pământ venind tocmai de dincolo de orizontul vizibil.

De peste zece ani era locuit, dar nu suflase vreo vorbă cuiva temându-se că lumea va râde de el sau, mai rău, că va fi răpit de serviciile secrete și supus unor experimente științifice îngrozitoare.

Învățase însă să conviețuiască.

Învățase să respire ca în lumile din Marea Întunecime, cum denumea el materia neagră pe care savanții încă nu reușiseră să o cunoască în vreun fel.

Zece mii de ochi au străpuns cu lumina lor semiobscuritatea încăperii aruncându-se hulpavi asupra teribilei cărți. Exact în acea clipă norii au răsărit de nu se știe unde și s-a pornit furtuna. Geamurile se zgâlțâiau. Zidurile vibrau. O flacără argintie izbucni de sub talpa acoperișului. Se auziră surlele Apocalipsei.

Martorii torinezi afirmă că un oarecare ciricar, Agatayo din Nulombe, s-ar fi atârnat de un nor și că ar fi făcut tot felul de acrobații sfidând furtuna și sfârșitul lumii pentru că tocmai se pregătea să participe la Carnavalul din Rio.

Curajul lui nesăbuit se spune că ar fi impresionat forțele tainice ale furtunii astfel că a ieșit soarele, iar ființa fabuloasă venită pe Pământ tocmai de dincolo de orizontul vizibil ar fi aflat adevărul ultim și l-ar fi eliberat pe Kurt de povara corporalității ei.

Amalia Amarson din Gatoba nu crede povestea asta și chiar devine furioasă atunci când i-o povestesc. Ține morțiș să-mi demonstreze că ea a făcut prima acrobație din lume atârând de nori. Eu o tachinez.

Ne întâlnim la o cârciumioară din docurile din Puerto Pico și depănăm tot felul de amintiri de pe vremea când lucram împreună la circul Globus din Gatoba.

Amalia se îmbujorează și îmi spune de la obraz că sunt un mincinos și jumătate și uneori îmi vine să-i dau crezare.

Cancelarul Wilhelm von Braumber m-a căutat de câteva ori la telefon vrând să-mi propună să devin secretarul lui de vreme ce avea experiență în relațiile cu China. Nu știu cine i-a spus că în tinerețe fusesem secretarul unui demnitar chinez și că mijlocisem câteva runde de negocieri între China și Basaala.

Dacă nici povestea asta nu e adevărată atunci poate că furtuna din San Gastrobol nu s-a sfârșit întocmai?

SIMFONIA NORILOR

Toată lumea din Badera știa că mâinile dirijorului Waderberg o pornesc haihui pe străzi și că ridică fustele femeilor și că le gâdilă, nerușinatele.

Dar cum poți să te superi pe niște mâini? Am fi putut să ne supărăm pe dirijor, dar el alerga de dimineață și până seara după nori să găsească simfonia ideală pe care o visa de ani de zile. Își îmbrăca surtucul ponosit și-și punea pe capul chel o căciuliță împletită de domnișoara Margareta și o lua la picior după nori, fredonând.

Mâinile nu-l ascultau întotdeauna și se desprindeau de trup hoinărind prin magazine și prin baruri. Șeriful Nostroastusm le-a arestat de câteva ori și chiar le-a încătușat, dar mâinile dirijorului s-au eliberat nu se știe cum.

Pescuind barbuni în apele golfului, pictorul Tamerlain a văzut cometa Galo și a înțeles că mâinile dirijorului Waderberg anunțau de fapt evenimente cosmice de vreme ce conturul lor se zărea foarte clar în coada cometei.

Și Rudolf, dirigintele poștei, a văzut fenomenul și l-a chemat pe groparul Gaspar să i se alăture.

Bărbierul Bascone s-a dus și el după ei și l-a târât pe Strada Mare pe Bankusian care era tot plin de spumă de bărbierit.

Ne-am adunat cu toții pe ponton și am văzut norii colorându-se în fel și chip și am auzit o muzică fermecătoare coborând din inima lor.

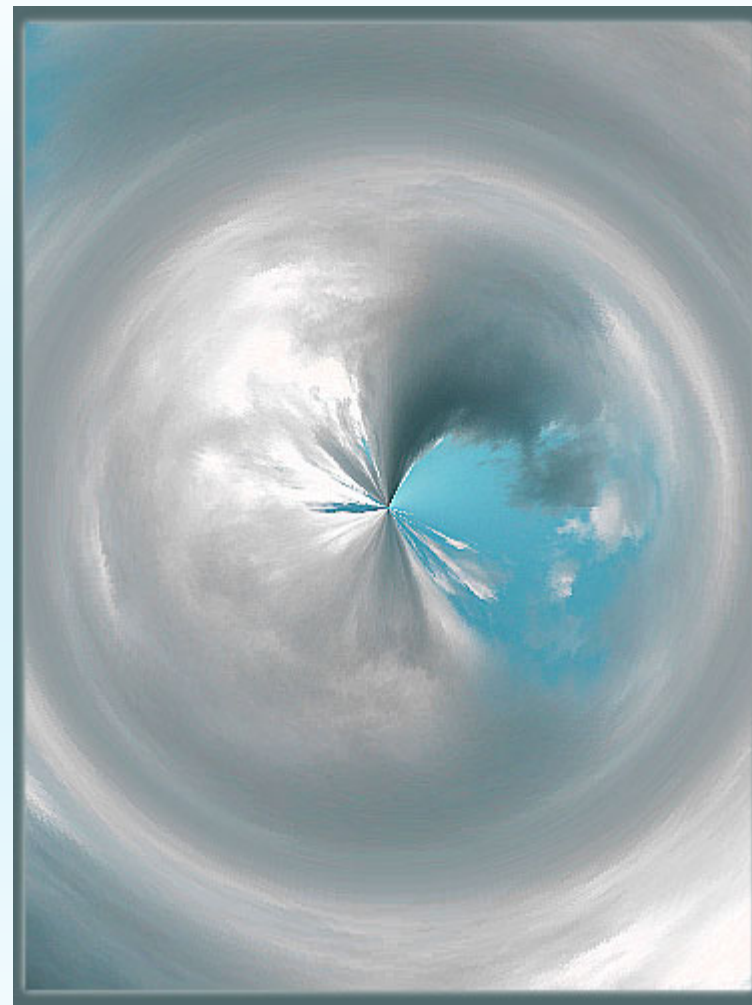
Domnișoara Margareta a leșinat de emoție iar Bankusian a zis că vine sfârșitul lumii de speriat ce era.

Judecătorul Bonifaciu a încercat să înregistreze simfonia norilor pe bandă magnetică, dar întreaga lui aparatură explodează nu se știe cum în timp ce începu să plouă cu bănuți de argint și cu brotăcei.

De atunci, în fiecare primăvară, ascultăm simfonia norilor hoinărind pe plaja înspumată. Femeile își tot rotesc umbreluțele rozalii iar primarul trage vârtos din trabuc. Bankusai se căznește să pătrundă în tainele Universului iar Bankusian se tot laudă că o să transcrie întreaga simfonie.

Numai dirijorul Waderberg tună și fulgeră supărat fiind că norii falsează grosolan și se tot ia de noi afurisindu-ne. l-am spus de la obraz să nu mai sperie norii cu prostiile lui, dar nu vrea să se astâmpere.

Primarul l-a amenințat că-l va alunga din orășel
și toți am fost de acord că e o hotărâre înțeleaptă de
vreme ce, datorită simfoniei norilor, n-a mai murit
nimeni în orășelul nostru de câțiva ani buni.

GOANA DUPĂ NORI

Tartulian din Cartierul Latin avea o pălărie de fetru care-l făcuse vestit în toată capitala și chiar peste hotare. Prințesa Hotewska, întorcându-se de la Londra, i-a povestit prietenei sale despre acea pălărie care o pasiona.

Ekaterina Rumsfaild a încercat să afle dacă nu cumva prințesa Hotewska era pur și simplu îndrăgostită de misteriosul pictor Tartulian despre care auzise și ea o sumedenie de povești.

Sorbind cu delicatețe din cafeaua cu scorțișoară făcută după rețeta unei încântătoare profesoare de engleză din Răsărit, prințesa a negat și, privind distrată spre malul Senei, a oftat.

Un dangăt de clopot a marcat sfârșitul discuției.

Ekaterina Rumsfaild s-a grăbit către metrou în timp ce un jurnalist de la TV5 a încercat să ia un interviu prințesei Hotewska despre înaintașii ei care luptaseră împotriva lui Napoleon în zburciumul an de după Borodino.

Jurnalistul purta niște favoriți uriași și era puțin bâlbâit. Avea degete îngălbenite de la fumat și șchiopăta de piciorul stâng. Nu a putut să-i dea prea

multe lămuriri prințesei în legătură cu Tartulian dar s-a lăudat că știe cu siguranță că acesta nu mai avea pălăria pentru că, duminica trecută, i-o luase vântul și i-o ascunsese în nori. O mulțime impresionantă se revărsase pe străzile Cartierului Latin gonind după nori dar fără rezultat.

Cu mic cu mare hălăduiseră prin arondismente producând dezordine și agitație, niște adolescenți zănateci spărgând vitrinele și ridicând baricade.

Tartulian a fost anchetat de poliție și chiar de un agent DST care, se pare, avea unele informații despre presupuse legături ale pictorului cu gherilele algeriene.

Brusc, prințesa Hotewska se ridică de la masă și o porni în fugă de-a lungul Senei agitându-și umbreluța și făcând semne către dirijabilul care tocmai ieșise dintre nori. Dirijabilul era condus de comandorul Kaliostrom, iubitul de taină al prințesei, un bărbat înalt, cu ochi albaștri, cu mustăcioară și mușchi de halterofil.

Dirijabilul a făcut o voltă strânsă iar timonierul a aruncat o scară pe care prințesa a urcat-o sprintenă în uralele mulțimii. Elicea principală tăia văzduhul felii, felii iar pânțelele dirijabilului se reflecta în valurile moi

ale Senei de parcă un pește uriaș ar fi ieșit la suprafață
să arunce un ochi asupra lumii.

Când dirijabilul a pornit val-vârtej în goană după nori,
mulțimea a alergat într-un suflet către Noua Bastilie, a
spart porțile, l-a eliberat pe Tartulian și, pornind către
palatul guvernamental a dat semnalul revoluției.

FANTASMAGORICA NORILOR

Aghile se multiplică de-a lungul tranșeelor învolburând norii care se târau peste însângeratele gropi de obuz și luă chipul soldaților uciși de ultima salvă de artilerie. Egonai, generalul din Tulumbe, se urcă într-un car de luptă și dădu ordinul de atac la baionetă.

Primul pluton străbătu în fugă țara nimănu dar, orbit de nori, rămase locului ținut de un foc nimicitor. Aghile animase mitralierele și aruncătoarele de mine și însuflețise revolverele și carabinele.

Fagola Foggi, amiralul flotei berbere îi transmise generalului Egonai un mesaj de pe orbită, avertizându-l că se confrunta cu o formă de viață perversă. Egonai o înjură în gând pe Fagola și regretă povestea de dragoste trăită pe asteroidul Ugube. Își reaminti nopțile nebune petrecute în marile lacuri și hârjoana de pe câmpiile Goline.

Un lucru căruia nu-i dăduse prea multă importanță atunci îi reveni în minte.

Un arbore dispăruse sub ochii lui iar păsările Makko începuseră să vorbească între ele în limba lui. Crezuse că totul se datora stresului din războaiele

mileniului dar acum era sigur că nu putea fi vorba decât despre Aghile.

Aghile venea de nicăieri și părea o construcție a Ultimului Sens, a ultimei Enciclopedii. Egonai blestemă războaiele milenului și își spuse că dacă nu ar fi început poate că Aghile ar fi rămas ferecat dincolo de orizontul vizibil.

Nu avea cum să lupte cu un inexistent atât de pervers care se folosea de nori ca de o mantie magică.

Se gândi să-și retragă forțele dincolo de centura de asteroizi și să caute o gaură de vierme pe care apoi s-o închidă cu un scut magnetic. Aghile era îndrăgostit de Fagola Foggi și voia să-și bată joc de Egonai pentru a-l împinge la sinucidere.

Generalul dădu ordinul de retragere și-i trimise iubitei sale de pe orbită un ultim mesaj care trecu cu greu prin stratul noros.

Aghile luă forma mesajului și se strecură prin antenele cuirasatului spațial condus de Fagola Foggi.

Un filozof din Gutumbe intui mișcarea și se înfățișă în fața lui Egonai sfătuindu-l să-i accepte planul. Generalul reflectă îndelung. Izbucni în lacrimi și încuviință bătând strașnic din palme. Porunci să fie ars lemn de santal și să se închidă porțile palatului timp de o mie și una de zile.

Ugabobo, filozoful, enunță Bulă Fantasmagorică a Norilor De Rangul Întâi în care zăvorî cuirasatul și decretă sfârșitul războaielor mileniului schimbând istoria lumii.

NORI ÎN AMURG

Frunze rotitoare, în amurg, galbene, argintii, purpurii pluteau peste lume, un vapor plin cu cărbuni trecea pe sub podul Lima, Makuba Makoba dansa printre palmieri, trupele ONU intrau de-a valma în Takla Makan, niște nori leneși și pufoși pluteau în lumina prăfoasă și roșie iar Kaliope stătea la fereastră privind lumea.

Sânii ei striveau cerceveaua fierbinte iar sfârcurile i se întăriseră trecându-i prin minte chipul lui Banteras, un fior plăcut i se strecură în trup iar norii aproape că se așezară pe cupola aurită a catedralei ortodoxe de dincolo de râu.

Kaliope se întoarse și stinse radioul și trupele ONU fură luate de valul de tăcere.

Ce liniște!

Rar, picurul apei de la robinetul plin de piatră gălbuie, sfârâitul omletei în tigaie, scâncetul unui copil, răcnetele unui taximetrist cam zbanghiu.

Să te lași în voia norilor.

Să acoperi lumea încet, încet, s-o cuprinzi cu trupul tău, s-o liniștești, s-o ascunzi în tine însuși. Asta îți dori Kaliope.

Sună telefonul.

Sună poștașul.

Sună unul care aducea pizza caldă și pufoasă.

Kaliope mușcă pofticioasă și se uită după unul dintre nori care o pornise răzleț dezvăluind clopotnița catedralei catolice de dincolo de râu.

Nu mai fusese de multă vreme la o slujbă. Dar unde să se ducă, se întrebă Kaliope, poate la moschee, poate la sinagogă. Nu era hotărâtă. Lumea i se arăta, în amurg, atât de diversă. Era ca un joc de lumini și umbre în care ea citea cu voluptate.

Erau atât de multe lucruri încântătoare de făcut!

Bun. Și dacă se ducea la slujbă cu ce trebuia să se îmbrace? De vreme ce nu intra înăuntru putea să-și ia ceva lejer, pantofi de sport, un șort.

Întâlnirea ei cu Dumnezeu nu trebuia să aibă un aer protocolar, nu suferea canonul. Ar fi putut să-l întâlnească așa, stând la fereastră și urmărind norii în amurg.

Își imaginează că trece pe lângă catedrala ortodoxă, pe lângă moschee, pe lângă sinagogă și pe lângă catedrala catolică, se văzu trecând pe lângă templul budist de dincoace de râu.

Se zări printre coloanele și apoi, goală, intrând în apa limpede a fântânii arteziene din Rotonda Îngerilor ascunsă privirilor hulpave ale mulțimii de nori leneși ai amurgului.

OMUL NORILOR

Când se lăsau norii peste deșertul Kalahari, caravanele se opreau și se strângeau în jurul conducătorului lor jurându-i credință și pregătindu-se să lupte cu Ib Hassan, omul norilor.

Elal Belal din Ehren scrie că până în 1927 omul norilor ar fi măcelărit o mie de caravane și, dacă ar fi să-i dăm crezare, Ib Hassan era nemuritor.

Profesorul Akturian din Cairo l-a contrazis multă vreme pe Elal Belal afirmând că ar fi un impostor care teroriza Universitatea din Ehren și care îi atrăgea pe occidentali cu tot felul de ciudățenii și cu descoperiri arheologice dubioase.

Ofițerii de la filiala Interpolului din Gutumbe au avut destul de multă bătaie de cap când au descoperit cadavrul profesorului Akturian într-un tomberon de gunoi și asta pentru că într-unul dintre buzunarele mortului au găsit un pachet de heroină.

Oficialii din Cairo au protestat energic și au promis că vor aduce dovezi că la mijloc nu era decât mâna lui Elal Belal.

Astă-vară, în timp ce urca pe drumul caravanelor spre înălțimile Gozara, Glina Herțegova de

la Muzeul de Arheologie din Praga a văzut norii cu ochii ei.

Vreme de câteva ceasuri l-a așteptat pe Ib Hassan pentru care avea un mesaj secret din partea lojii masonice din Kowrice.

Ib Hassan nu și-a făcut apariția iar profesorul Novacek a acuzat-o pe Glina că datorită câmpurilor ei magnetice negative întâlnirea fusese ratată. Herțegova s-a apărat plină de curaj și l-a făcut cu ou și cu oțet pe fostul coleg de facultate al lui Akturian.

Novacek a fost găsit mort în apartamentul său din Piața Porumbeilor din Kowrice la câteva zile după incident. Glina Herțegova a fost scoasă de sub orice bănueli pentru că avea un alibi solid și pentru că Interpolul semnalase prezența lui Elal Belal în Praga.

Niște copii din Qutumbe s-au lăudat luna trecută că l-ar fi zărit pe Ib Hassan furișându-se pe lângă ziduri îndată ce norii s-au prelins peste Qutumbe. Ib Hassan ar fi dat târcoale unei caravane care-i duceau pe niște americani către Bankusai să vadă dansul trandafirilor roșii.

Copiii erau plini de pistrui și aveau răni la picioare și păreau să spună adevărul, și-au dat cu părerea ofițerii Interpolului.

Un înalt oficial de la Washington l-a informat pe președinte în timp ce la Moscova câțiva înalți generali au pus la punct un plan secret având de gând să pună ei primii mâna pe Ib Hassan.

Un satelit militar neidentificat a încercat să fotografieze norii care acopereau întregul Qutumbe dar n-a reușit decât să-l surprindă pe Elal Belal dând acadele copiilor care fuseseră în centrul atenției generale. Fotografia s-a vândut destul de bine în redacțiile multor ziare dar mulți analiști s-au îndoit de autenticitatea lor.

În plus, nimeni nu putea spune dacă Elal Belal îi pusese pe copii să inventeze totul și în ce scop

DINCOLO DE NORI

În noaptea în care se spune că Puțișoarele Vesele din Nottingham au luat cu asalt palatul de iarnă, dincolo de nori, în Puerto Pico, șamanii din Takule Makune au bolborosit pentru întâia oară după o tăcere de peste două mii de ani chemând spiritele lectorilor din Tulule să le deslușească drumul către Mandhala.

Don Pasqualedo este fără îndoială o instrucțiune enciclopedică dintr-o altă structură narativă al cărui mentor rămâne să fie aflat de lectorii din Tulule după iminenta schimbare a istoriilor sau după iminenta desecretizare.

Unul gras, chel și tare pofticios, don Pasqualedo. Înfulecă raci dolofani pescuiți de morocănoșii de pe fluviul de argint care îmbrățișează molatec împrejurimile rotitoare ale semeței Galeea.

Tammo Tammigal, naratorul din Galeea, ar fi vorbit pentru întâia oară despre lectorii din Tulule dar nu se știe dacă nu cumva Bobolina, un animat al moreaugarinilor, ar fi făcut-o înaintea lui încercând să manipuleze obiectele și formele fabuloase ale enciclopediei care guvernează universul plin de

universuri circumscris acestei structuri narrative aflate în plină desfășurare.

Lectorii din Tulule dispar însă într-un vârtej virtual pentru a lăsa loc arhivarilor din Adamville sau martorilor torinezi care sunt ființe fabuloase superioare lor, cu un energetic mult mai bine construit și cu o retorică mult mai perversă.

Împăratul Ogawa le-a recunoscut meritele de nenumărate ori și chiar a jinduit în taină să ajungă egalul lor pentru a pătrunde tainele iminentelor, utopicelor sau eroticilor care veghează funcționarea aparenței. Pentru asta, împăratul și-a gătit rudele sau le-a trecut prin foc punându-și tigrii să le mestece matricele informaționale timp de o mie de zile și o mie de nopți, sperând că astfel va dejuca planurile universului plin de universuri.

Dar schimbarea structurilor narrative și a informaționalelor stă sub semnul magicului iar ființe fabuloase pot spera doar să amâne ceea ce e hotărât între pliurile magnetice care palpită în corporalitatea fascinantă a universului plin de universuri.

Onomatopeele diavolești ale vulcanilor norioși din Takule Makune, născuți din acest palpit, s-au auzit până în perversa Bulbona, până în dezvățata Cretona și giumbușlucara Mauna Lao iar norii din Galeea au

transmis mai departe vibrațiile lor căzând în mrejele perverselor câmpuri magnetice.

Construcțiile de vânt din Gavana s-au prăbușit sub valurile sonore iar lesbienele din Adamville au șoptit tuturor la urechiușă că într-un vis erotic bezmetic li se arătase nu mama ci târfa universală.

Marile antene din Quada s-au topit iar fuzeele pregătite de lansare în Qualimbo și-au ratat țintele plecând aiurea prin cosmos. Căpitanul Compradores s-a spânzurat de rușine iar soldații lui s-au împrăștiat în cele patru vânturi hoinărind prin lumile solare și sublunare în căutarea Puțișoarelor Vesele din Nottingham despre care se spunea că ar fi preotesele care știau desfășurările secrete ale schimbării istoriilor.

Subriții din îndepărtata cuantică Ago s-au trezit ferestruți de un vârtej virtual țâșnit din inima vulcanilor iar dorobiții răzăreți din arhipelagul stelar Gamo au fost transformați în protuberanțe de norii de pucioasă aruncați la mari depărtări.

Noroiul vulcanic scânteia atât de ticălos pe buza craterelor încât mulți au crezut că e nămol aurifer și și-au pierdut viața încercând să se îmbogățească. Gazele vulcanilor i-au umflat peste măsură forțându-i să zboare prin văzduh asemenea unor uriașe baloane

de săpun. Unii și-au umplut măruntaiele cu noroi încercând să dosească așchii prețioase iar alții au concesionat unor creduli zeci și zeci de cratere fierbinți.

Argamangalos Glibodiadis din Gutumbe a făcut o avere fabuloasă iar Alexandra Barâșkina din Kamelar a intrat în grațiile sultanului din Takomei pentru că știa să folosească aburii sulfuroși spre alungarea duhurilor rele din inimile cătrănite.

Francarone Carlone din Ositias a citit evenimentele viitoare într-unul dintre cratere iar Casapela Capella din Gutibias a recitat zile în șir pe o estradă ridicată de niște felceri în imediata apropiere a vulcanilor noroioși. Felcerii i-au eviscerat în cele din urmă pe cei doi în uralele și aplauzele mulțimii și au decretat săptămâna decorporării pentru a obișnui muritorii cu schimbarea istoriilor.

Lipsirea de corp era pe măsura mea dar trecerea prin foc sau tranșarea spre deliciul mulțimilor nu erau nicidecum drumul către adevărul întreg al enciclopediilor.

Am aținut calea felcerilor zănateci în fuga lor către Galeea și i-am rătăcit printre dune până când soarele i-a golit de zemuri dezvăluindu-le misterele deșertului.

Drept recompensă pentru supliciul îngrozitor i-am făcut să se bucure în ultimele lor clipe de cântecele Puțișoarelor Vesele din Nottingham animate dintr-un nor burtos care se târa somnoros înspre Takule Makune.

Soldății Gavaniei au dus povestea asta cu ei, dincolo de nori, în campaniile militare de pe Bangaa și au făcut schimb cu războinicii din Madre Mader. Războinicii erau multiplicanți energetici și înroșeau orizontul cu armurile lor și știau pe de rost tot felul de legende despre Puțișoarele Vesele din Nottingham sau despre nimfele din Hataza Go sau despre minunatele perverse din Wengolia.

Legiunile gamedorului din Gavana, pornite și ele pline de speranță și pofte nerușinate către Takule Makune, în căutarea vestitelor femei, s-au înecat în noroiul vulcanic iar pe la sfârșitul primăverii verusiace, când apele râului Beeka s-au întrupat în zburători, vulcanii au transmis primul lor mesaj cifrat către constelațiile vecine anunțându-le că sunt pe cale de a se anima și a deveni ființe fabuloase.

Întregul univers plin de universuri palpită pregătindu-se de iminenta schimbare a istoriilor care se anunță prin reorganizarea structurilor narrative și prin acțiunea forțelor de creștere chiar în inima

enciclopediei. Pierderea sinelui și a identităților lăasă entropia să se manifeste tumultuos iar prăbușirea științelor producând un val uriaș de neîncredere în lumile solare și sublunare.

Elal Belal din Ehren consideră necesar să dea publicității un eseu despre forțele de creștere, eseu pe care îl copiase cu nerușinare dintr-un ficțional pus la cale de un moreaugarin încumetat asupra câmpurilor magnetice.

Forțele de creștere, câmpurile magnetice și cruciada noului spirit critic au înflăcărat imaginația tuturor iar Elal Belal a fost desemnat ca prim eseist al imperialei din Galeea. El a încercat să tragă și alte foloase nemeritate modificând textul inițial dar suflul magnetic a protejat nu se știe cum primele înțeleșuri.

În 2969, Di Giorgio, vestitul poet torinez, crezând că a descifrat mesajul moreaugarinului adresat forțelor de creștere, a scris *Freneziile Erotice*, inspirat de bulele de gaz care țâșneau vesele din craterile virgine, fapt pentru care lesbienele din Adamville l-au ridicat la rangul de *fermecător* și l-au invitat la una din petrecerile lor în pielea goală.

Un secol mai târziu, urmărind picăturile de ploaie prelingându-se pe buza craterelor, Abu Kadâr a compus *Minunata Sonată* care a făcut înconjurul lumii

fascinând-o în cele din urmă pe Ambalaia, prințesa din Borobudur pe care o sfătuia în intrigi de curte Bobolina din Gazaala.

Acordurile sonatei au aruncat-o în brațele unui pelerin din Quatar care a violat-o preț de o mie de zile spre încântarea și pizma femeilor din Bel Cantor, patria feministelor, povestește egulabul de Mitombe în cele trei cărți ale sale despre sex, miracol și magnetism.

Gia giam, gia giam! i-a strigat cu multă vreme în urmă beltonianul Arbuzov vicontelui Blimberi, întâlnindu-se aceștia doi pe buza unui crater ce semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub văluri grele rușinoasa și sfioasa armelină din comitatul Exxom.

Beltonianul avea o bărbuță roșie, roșie și-și tot păcănea aripile de staniol în timp ce viconte Blimberi, morocănosul, șfichiuia văzduhul cu tentaculele sale lipicioase și urzicătoare. Arbuzov ar fi spus vorbe de ocară despre îngerul de fată din comitatul Exxom îndoindu-se de frăgezimea coapselor ei și bâiguind nu știu ce despre locul de taină în care s-ar fi născut.

Ar fi zis cum că armelina ar fi venit de pe Gavania unde ar fi fost bucătăreasă la curtea

gamedorului sau chiar țitoare la una din cârciumile de pe țărmul Marelui Ocean, iubicița vânătorilor de bozalari, preacătatele balene vorbitoare care știau pe de rost istoria întregului univers plin de universuri.

Potrivit unor scribi ai faraonului Ku Ra Ra, viconte Blimberi l-ar fi descăpățânat pe beltonian pentru îndrăzneala sa și i-ar fi băut sângele într-o noapte cu lună plină sperând în sinea lui că va putea cuceri inima armelinei și că o va putea avea la pat în mai puțin de șapte zile solare.

Unii istorici din Bel Cantor afirmă că viconte Blimberi pornise de fapt în căutarea Puțișoarelor Vesele din Nottingham și că furase din bazarul iranian o amuletă magică care l-ar fi ajutat să întrevadă viitorul. Blimberi ar mai fi știut și o incantație balvioniană cu pretenții afrodiziace și un cântec de leagăn despre pitulici mătăsoase și pofticioase. O vrăjitoare din Zagadar l-ar fi învățat unele trucuri și chiar unele secrete ale universului plin de universuri deși preotesele Bambalaa se îndoiesc de aceasta...

E drept că și grămaticul din Borobudur s-a lăudat că are un pergament în care zăceau scrise cu sânge de taur narvalian niște adevăruri cutremurătoare care ar fi putut împinge mai mult de jumătate de

omenire la sinucidere dar Petra Petronius s-a arătat sceptic în această privință...

Nemurirea Puțișoarelor Vesele din Nottingham ar fi fost înscrisă pe pergamentul atât de prețios de un intrigant necunoscut, a fost de părere colonelul Sharun din Ehren.

Matrula barula, eselfador? I-ar fi întrebat bibaresa din Beauburg pe Abu Kadâr vrând să afle dacă aprigul beduin baradez luase cumva urma grămăticului din Borobudur sau avea cunoștință de locurile pe unde hoinărea viconte Blimberi.

După arhivarii din Quatar asta ar fi însemnat că și bibaresa s-ar fi interesat de povestea Puțișoarelor Vesele din Nottingham, poate din aceleași pricini, sex nebun și nemurire, superba nemurire.

Minunata Sonată a înmuiat inima bibaresei și ea a renunțat să-și folosească electricitatea mortală împotriva beduinului baradez pe care tocmai îl căuta un trimis al prințesei Ambalaia din Borobudur.

Di Giorgio ar fi descoperit, după unii martori torinezi, în *Cântările Anului*, mici bijuterii textuale printre care și povestea vestitei bibarese.

Se spune că, umblând prin Bel Cantor, ar fi spus câte ceva vicontelui Blimberi care s-ar fi jurat însă că o

întâlnise pe știma nebună hălăduind prin Adamville în căutarea Puțișoarelor Vesele din Nottingham.

Un oarecare hangiu, Malamud, brigand de noapte și mare jucător de hodda, a tras cu urechea la poveștile spuse de torinez și s-a grăbit să-l înștiințeze pe guvernatorul din Bel Cantor care pusese un premiu la bătaie pentru cel care avea să-i aducă o buclă din părul Puțișoarelor Vesele din Nottingham ca să-l convingă că ele ar exista cu adevărat.

Guvernatorul se dădea în vânt după tot felul de cărțile deochiate și organiza petreceri în pielea goală la care aducea și măgari regali și urangutani.

Unele doamne respectabile din Beauburg au scris o scrisoare împăratului dar guvernatorul s-a apărât acuzându-le în fața trimisului imperial că ar practica orgasmul magnetic în nopțile fără lună.

Trimisul imperial le-a dezbrăcat pe respectabilele doamne, le-a admirat bogățiile secrete și le-a sărutat pulpele plin de înfiorare. S-a jucat cu pitulicea lor sfioasă îmbiind-o cu mângâieri nerușinate și mușcând-o cu delicatețe. Nimic din nebunia orgasmului magnetic.

Cimarosa bang, bang?

Ce zici?

Cimarosa bang, bang?

Cum zici?

Cimaroș bang, bang? repetă Abu Kadâr ițindu-se de după craterul unui vulcan din Takule Makune care semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub văluri grele rușinoase și sfioase armelină din comitatul Exxom.

Ai vrea tu obraznicule! strigă una dintre lesbienele din Adamville frecându-și sfârcurile cu gesturi molatece.

Au stat de vorbă până noaptea târziu când au sosit Di Giorgio, beltonianul Arbuzov, Ambalaia, prințesa din Borobudur și mulți alții.

După unii arhivari din Adamville, întâlnirea aceea nici nu ar fi avut loc vreodată. Potrivit însă martorilor torinezi, la vulcanii din Takule Makune se întâlnesc o sumedenie de personaje fabuloase o dată la o sută de ani și pun la cale tot felul de intrigi și de aventuri.

Arhivarii i-au atacat în public pe martorii torinezi punând la cale vestitele și fermecătoarele conferințe aprilice. Ei au emis încântătoarea bulă fantasmagorică potrivit căreia realitatea ar fi o conjuncție misterioasă, asupra ei netrebuind manifestate îndoieli și asupra căreia nu trebuie pornite căutări febrile.

În sfârșit, unul dintre grămăticii din Borobudur s-a lăudat că are într-unul dintre sipetele sale o scrisoare semnată de însuși don Pasqualedo care ar fi mărturisit arhiducelui de Mantua că Puțișoarele Vesele din Nottingham l-ar fi făcut să ejaculeze de peste cincizeci de ori în mai puțin de un sfert de oră.

Scrisoarea, potrivit unui necunoscut intrigant, ar fi circulat prin saloanele mondene din Takule Makune stârnind fie invidia fie oroarea.

Scrisoarea era scrisă cu cerneală de Lamboda și începea să cânte de cum era deschisă și pusă în bătaia unei făclii din seu de bozalari.

Beltonianul Arbuzov ar fi încercat să îndrepte lucrurile povestind plin de însuflețire despre clepsidrele din vremea lui don Pasqualedo care ar fi măsurat zile și nu clipe. Auzind aceasta, viconte Blimberi s-a căinat că nu l-a scurtat de cap pe beltonian așa cum se zvonise. Iată că acum nemernicul se tot căznea să ia în derâdere misterioasele și fascinantele fapte sexuale ale Puțișoarelor Vesele din Nottingham.

Că ele ar fi fost preotese ale unui ordin secret sau pasionate jucătoare de hodda încă nu se putuse afla. Se pare încă că un intrigant necunoscut i-ar fi scris faraonului Ku Ra Ra despre un secret al vieții și al

universului plin de universuri care s-ar fi aflat tatuat pe pitulicea uneia dintre Puțișoarele Vesele din Nottingham.

Tocmai de aceea armata egipteană mărșălui prin pădurile normande gâfâind către Nottingham într-un anotimp incert. În drumul lor, generalii faraonului întâlneau feluri de pelerini care s-au lăudat că le-ar putea resuscita pe Puțișoarele Vesele din Nottingham cu pene de gâscă sălbatecă înmuiate în sânge de bibaresă.

Sfătuiți la ceas de noapte de un necunoscut intrigant, generalii nu le-au dat crezare și i-au scurtat de cap numaidecât.

Arhivarii cer încetarea marșului asupra adevărului interzis, șoptiră între ei viconte Blimberi și ducele de Mantua plimbându-se agale printre craterele fumegânde din Takule Makune.

Numai un orgasm maiestuos ar mai putea salva universul plin de universuri care e pe moarte, domnii mei! Nu mai sperați în van căci ceea ce e ascuns de vălurile grele ale sfioasei armeline din comitatul Exxom e semnul izbăvirii, șopti un misterios necunoscut al cărui chip se pierdu însă după o perdea de fum.

După șapte ani, în 1675, egulabul de Mitombe l-a descoperit pe trubadurul Facicalto cântând sub fereastra unei Isola și l-a descăpățânat cu o lovitură de sabie.

Facicalto povestise tuturor că o văzuse la râu pe sfioasa armelină și că nici vorbă de vreun semn magic sau de vreo efigie bine ascunsă sau despre înțelesurile totalității. Totalitatea nu este un finit, deși formele enciclopediei își doresc finitul care poate reprezenta ecuația unică, dezvăluirea lui unu, adevărul întreg.

Teasta trubadurului s-a rostogolit într-un canal în care tocmai poposiseră doi golumeri sosiți de pe Gavania, dintr-un univers paralel. Golumerii au animat capul care a bătut vreme de un secol castelele de pe văile râului Tobo aducând castelanilor venituri frumoase și o faimă de neînchipuit.

Sabia a fost găsită în bazarul din Kumbali de Joshua din Cosaro pe la jumătatea anului 1889. Lama l-a atras ca un magnet și el a mărturisit aceasta ducelui de Mantua care, văzând-o, a simțit vibrațiile transmise de egulabul de Mitombe.

Desfăcându-și corsetul și pregătindu-se de baie, Mathala, expiruleta de Nulome, i-a cerut ducelui să-și ia gândul de la acea sabie și s-o dezmiere așa cum se cuvine. Mușcându-i sfârcurile, ducele s-a lăsat

vrăjit de Mathala dar, spre seară, i-a făcut o vizită lui Joshua vrând să-i ofere o mie de guldeni pentru frumoasa sabie.

Martorii torinezi vorbesc despre o răpire sau chiar despre un asasinat dar îl scot din calcule pe ducele de Mantua care, spun ei, a ajuns la palatul astrologului după ce acesta fusese măcelărit de trei oameni îmbrăcați în roșu.

Prințesa din Borobudur ar fi cerut gărzilor sale să-l aresteze pe duce dar cercetările ostașilor s-au soldat cu un eșec.

Luminile care s-au plimbat de colo, colo prin cer vreme de un ceas i-au împiedicat să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Unii istorici din Bel Cantor au afirmat anul trecut la întâlnirile din Takule Makune că e vorba doar de o poveste cusută cu ață albă de către șeful gărzilor și că luminile nu ar fi fost decât pură invenție.

Un oarecare epidem din Gugumbe însă le-a replicat că deține destule dovezi cu ajutorul cărora putea să demonstreze că luminile plutiseră prin văzduh, dincolo de nori. Mulți dintre cei prezenți în sală l-au huiduit dar epidemul nu s-a lăsat intimidat.

Și-a mângâiat trompa argintie, a slobozit un nor liliachiu și și-a desfăcut servieta cafenie scoțând din ea un vraf de documente și fotografii. Aveau toate

sigiliul egulabului de Mitombe și pentru mulți deveni dintr-odată foarte clar că acel personaj atât de controversat deținea secretul călătoriilor temporale.

Essala Comodorre din Golimbo a șoptit unei prietene din Kalahar că mesagerii din Tulule spuneau într-unul dintre versetele lor că luminile apăreau odată cu trecerea Puțișoarelor Vesele din Nottingham. Nimeni nu știa însă dacă era vorba doar de o metaforă sau doar de un eveniment real.

Filozofii din Korin spuneau că trecerea Puțișoarelor Vesele din Nottingham era de fapt un act inițiativ, o străluminare și că fabuloasele purtau cu ele o utopică în care se vorbea despre sfârșitul universului plin de universuri.

Essala Comodorre știa chiar lucruri de taină. Spuse cu voce înceată că un oarecare necunoscut intrigant inventase pățania lui don Pasqualedo și că în realitate era vorba de regentul Matayo din Borobudur.

Despre regentul Matayo au circulat o vreme tot felul de povestioare care mai de care mai deochiate. Fericiții din Mauna Lao se jurau că l-ar fi văzut iubindu-se cu foc cu știma apelor din Puerto Pico iar îngândurații din Bulbona se lăudau că-l găzduiseră pe regent într-una din nopțile argintii și că acesta

adusesse cu el o mie de dansatoare din arhipelagul Kun So și că le iubise pe rând, până la cântatul cocoșilor.

Nimeni nu era sigur însă că regentul ar fi avut vreo aventură cu Puțișoarele Vesele din Nottingham și dacă nu cumva toată tărășenia ascundea o adevărată conspirație îndreptată împotriva împăratului Ogawa.

Sărutându-l pe coapse pe Nicaor din Adamville, trubadurul Facicalto i-ar fi mărturisit notarului că va fi descăpățânat de egulabul din Mitombe în toamna următoare și că regentul Matayo ar fi știut secretul Puțișoarelor Vesele din Nottingham și că l-ar fi aflat de la un unchi de-al său care luptase în războaiele semantice.

Mărturisirea aceasta se află consemnată într-unul din jurnalele pe care notarul le ținea zi de zi cu sfințenie și pe care le dosea de frica slugilor în spatele latrinei din curtea lui cu arbori de vânt.

Jurnalele au încăput pe mâna unui zurbagiu de moștenitor care nu le-a dat prea mare importanță pierzându-le de altfel la un joc de hodda în Puerto Pico. Noul lor stăpân, un zerac din Tulule, nu și-a bătut capul cu ele și s-a învoit să le vândă unui emisar al ducelui de Mantua pentru doar o pungă de gologani.

Emisarul s-a cherkelit strașnic însă la un birt de pe coastă și niște pirați din Insula Țestoasei l-au ușurat de jurnale și de restul de galbeni pe care îi mai avea asupra lui. Essala Comodorre a fost de față când unul dintre pirați a fost spânzurat și a reușit să smulgă o foaie dintr-unul din jurnale în timpul busculadei iscate de un funcționar care s-a trezit vorbind în mulțime despre fabuloasa comoară pe care ar fi cărat-o în sipete către curtea regelui.

Timp de șapte zile și șapte nopți s-au străduit misterioșii din Kalabra să descifreze scrisul notarului și desenele pe care le făcuse cu atât migală.

Unul dintre ei i-a trimis o depeșă aritolitului din Keramo cu gând să-l convingă să li se alăture. Aritolitul avea un al treilea ochi cu care putea descifra cele mai bine păzite secrete citind în Cărțile Timpului.

Cărțile Timpului se aflau nu departe de vulcanii norioși din Takule Makune și erau păzite de un vârcolac travestit în furtună de primăvară. Vârcolacul o zbughea o dată pe an în Insula Țestoasei unde se afla un ochi de apă din care, dacă sorbea pe îndelete vreme de patruzeci de zile, un vârcolac putea să-și recapete întreaga putere malefică pentru încă un an înainte.

Un intrigant necunoscut ar fi vândut vârcolacul gărzilor imperiale dar nu este nimic sigur pentru că cel care a povestit acest lucru, Barabo din Kuantile, era peste măsură de mincinos și fusese bine scărmanat de câteva ori din pricina asta de oamenii vicontelui Blimberi.

Chiar și Ambalaia, prințesa din Borobudur, s-a lăsat păcălită de Barabo drept care a cumpărat o împărăție pe lună neștiind că luna fusese concesionată unor pelerini veniți de dincolo de orizontul vizibil.

Vestea despre sosirea lor s-a răspândit ca fulgerul în timpul războaielor semantice când emoționații din Kumbra Kumbrali i-au atacat pe comeniții din Kaloha iar fățarnicii din Kono i-au măcelărit într-o singură noapte pe emeriții care-și duceau veacul la periferia mândrei Cretona. Adevărul e că nimeni nu știe cu exactitate de ce au izbucnit războaiele semantice deși unii îndrăznesc să spună că totul a pornit din cauza unor elemente de retorică folosite de școlile intrate în luptă.

Trubadurul Facicalto ar fi strecurat câte ceva în baladele compuse de către el fapt remarcat de unii dintre inchizitorii imperiali care l-au luat la ochi de câteva ori.

Se spune că ar fi fost dat chiar un edict imperial asupra retoricelor deși e greu de crezut că împăratul s-ar fi amestecat în vâltoarea disputelor dintre școli.

Martorii torinezi nu se feresc să afirme că Puțișoarele Vesele din Nottingham ar fi avut dezlegare imperială și că pe baza aceluia document secret ele ar fi devenit foarte influente. Aceasta ar fi stârnit îngrijorarea și chiar ura unor înalte fețe bisericești care ar fi refuzat să dea crezare zvonurilor legate de Puțișoarele Vesele din Nottingham. La urechile Înaltului Patriarh ajunseseră tot felul povești cutremurătoare potrivit cărora nu ar fi fost vorba nici pe departe de preotese ale unui ordin secret și nici măcar de pasionate jucătoare de hodda.

Sub acel nume plin de frivolitate, de nesăbuiță și de batjocură s-ar fi ascuns niște cumpliți luptători veniți din adâncurile universului plin de universuri.

Călugării din Korinteea, din Galeea și Tulule nu reușiseră să se dumirească dacă luptătorii erau ai lumii sau ai întunericului și nu reușiseră să afle care ar fi fost adevărata lor misiune.

Unii vorbeau despre o iminentă revoluție, alții despre un măcel groaznic, alții despre schimbarea Principiilor și despre decăderea Canonului de la Salorna.

La mijlocul anului de grație 1586, abațiile au fost în mare fierbere pentru că un intrigant necunoscut a învrăjbit călugării, aceștia împărțindu-se în mai multe tabere.

Moderații cereau Înaltului Patriarh să pună la cale o întâlnire de taină între împăratul Ogawa și luptătorii veniți din adâncurile universului plin de universuri.

Reformatorii considerau că a venit vremea ca Biserica să renunțe la unele ritualuri desuete în timp ce conservatorii cereau ca luptătorii să fie atrași într-o ambuscadă de către gărzile imperiale și să fie apoi cu toții arși pe rug.

Nu se știe dacă reformatorii ar fi fost de acord cu decăderea Canonului de la Salorna sau cu schimbarea deplină a Principiilor.

După arhivarii din Adamville se pare că însuși Înaltul Patriarh ar fi apelat la serviciile necunoscutului intrigant pentru a stârni vrajba în sânul abațiilor și pentru a-i îndepărta pe călugări de adevăruri. Martorii torinezi sunt de părere că anturajul împăratului ar fi fost interesat ca Înaltul Patriarh să fie izolat și lipsit de puterea abațiilor. În Katoma s-a vorbit chiar de niște morți suspecte, o mulțime de călugări fiind dați

dispăruți în urma unei furtuni electrice sau în timpul răsuflării de aer care a precedat Conferințele Aprilice.

Preacucernicul Athanasie Școlitul ar fi povestit unei doamne de la curtea ducelui de Mantua că, după ce se destrăbălase cu respectabilele din Beauburg, trimisul imperial s-ar fi întâlnit cu emisari ai taberei conservatoare și ar fi pus la punct un plan monstruos prin care urmărea uciderea tuturor acelor care ar fi încercat să-l determine pe împărat să negocieze cu luptătorii veniți din adâncurile universului plin de universuri. Martorii torinezi nu au reușit să descopere în documentele lor dacă necunoscutul intrigant ar fi fost una și aceeași persoană cu trimisul imperial sau dacă cumva între aceștia doi a avut loc vreo întâlnire secretă.

Tantore Carato, unchiul vestitului Di Giorgio, răsucindu-și mustața uriașă, i-a șoptit egulabului de Mitombe că intrigantul despre care vorbea toată lumea de câteva secole încoace avea darul de a lua chipul oamenilor ba, mai mult, putea lua înfățișarea animalelor și păsărilor umblând astfel nestingherit prin lume și desfăcând și făcând istoria după bunul lui plac.

Ku Ra Ra l-a chemat pe Tantore Carato pe malul drept al Nilului pentru a se consulta cu el iar viconte

Blimberi i-a trimis o depeșă secretă rugându-l să se întâlnească pe o insulă din Marea Mediterană.

Pelerinul din Quatar s-a făcut luntre și punte ca să-l discrediteze pe unchiul preabunului Di Giorgio și a împrăștiat un zvon potrivit căruia necunoscutul intrigant nu ar fi fost altul decât regentul Matayo care ar fi umblat în travesti prin orașele calcinate de soare pentru că iubea aventura și pentru că se dădea în vânt după fantome, spiriduși și animale fabuloase.

Pelerinul avea ochi de sticlă și putea ghici arborele genealogic, numărul cuantic și amprenta genetică doar pipăindu-ți daravela.

O mulțime de războinici kuturu l-au plătit cu bani grei ca să afle cine au fost înaintașii lor iar egulabul de Mitombe i-a dăruit în același scop un taur din aur.

Taurul era furat din staulul martorilor torinezi de un brigand zapard care făcuse o grămadă de matrapazlăcuri cu arme și iarbă diavolească împreună cu Micii Călugări din Kalahar și cu lesbienele din Adamville.

Brigandul o iubea pe Taluba Tubela din Qulombe. Taluba Tubela avea păr de oțel, mânca de dimineață și până seara cuburi de gheață aduse din

regatul nordicelor și se giugiulea cu toți grăjdarii și birjarii de la curtea temutului Caligarri.

Caligarri avea o voce aspră și biciuia servitorii cu o plăcere diavolească.

Scornea minciuni sfruntate și nu respecta nici cea mai mică înțelegere. Visa să zboare în lună cu un car tras de lebede begale din Delta Evrorului și ținea morțiș să devină nemuritor. Însoțit de Taluba Tubela, temutul Caligarri a pus la cale o expediție la vulcanii noroioși din Takule Makune, dincolo de nori, cu gând să dea de urma Puțișoarelor Vesele din Nottingham.

Caligarri mi-a vorbit pentru prima oară despre nebunul de Pitoșkin nebănuind că stă la taclale cu necunoscutul intrigant.

Pitoșkin e și el o instrucțiune enciclopedică de trebuință scenariilor mele!

În pădurile de carton din ținutul Pozabaa, oamenii temutului Caligarri au auzit pentru prima oară acordurile *Minunatei Sonate* pe care o interpreta un cvartet care hoinărea prin lume răspândind filozofia muzicală a lui Abu Kadâr.

Taluba Tubela s-a lăsat și ea fermecată și chiar a cerut să cânte la clavecin, la liră și timpane deodată, folosindu-și cu multă agilitate tentaculele fosforescente.

Cavalerii înzăuați au aplaudat-o clipe în șir iar un trubadur a compus câteva versuri anume pentru ea.

Gia giam, gia giam! le-a strigat tuturor beltonianul Arbuzov ițindu-se de după un crater vulcanic ce semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub văluri grele rușinoasa și sfioasa armelină din comitatul Exxom.

Temutul Caligarri, frecându-și platoșa osoasă cu praf de pușcă și zeamă acrișoară de goripal, întreabă unde le putea găsi pe vestitele Puțișoare Vesele din Nottingham pentru că avea chef de zbânțuială și de giugiuleală așa cum nu avusese niciodată pe această planetă.

Unii istorici afirmă că nu beltonianul Arbuzov le-ar fi apărut dinaintea cavalerilor înzăuați ci chiar necunoscutul intrigant purtând chipul celui mai sus pomenit. Un comerciant de pânzeturi rare, pe nume Zibin, ar fi fost martor la eveniment, spun unele cronici.

Zibin e immortalizat într-un tablou din colecția Francassali. Tabloul reprezintă o scenă din Târgul Obișnuinței care se ținea o dată la cinci ani în Takule Makune și care strângea peste zece milioane de suflete.

Târgul gemea de lume, de saltimbanci și de soldățoi chercheliți. Ici, colo, câte un pâlc de iscoade imperiale, tocmiți ai confreriilor din ținutul sudicelor, spioni năimiți, colportori angajați de prințesa din Borobudur, urechiști plătiți cu ziua de egulabul de Mitombe.

Tarabele erau pline cu fructe roșiatice de gayobal, de pești albăstirii prinși cu plase de oțel în mările nordicelor, de găini dandare care făceau ouă de argint, de multiplicanți și de proteici care jucau feste nătângilor transformându-se în pițari de aur cu chipul faraonului Ku Ra Ra, de fuzee ruginite și de arme de foc de tot felul și de decorpolizatoare ultimul răcnet și de combinezoane care te făceau invizibil cât numărai turlele fortăreței Burgund.

Martorii torinezi nu sunt de acord cu această variantă pentru că, spun ei, la acea vreme, necunoscutul intrigant s-ar fi aflat pe o corabie care se îndrepta către Insula Țestoasei și nu avea cum să poarte chipul beltonianului Arbuzov, ei neavând habar despre ubicuitățile necunoscutului intrigant.

Potrivit unor scribi din Kalahar, necunoscutul intrigant ar fi ținut morțiș să-l întâlnească pe aritolitul din Keramo căruia avea de gând să-i dea o misiune secretă în ținutul Orientalelor.

Essala Comodorre spune într-unul dintre cântecele ei de noapte bună că s-ar fi îndrăgostit nebunește de necunoscutul intrigant și chiar că s-ar fi iubit cu el într-o noapte fără lună pe corabia olandezilor din Orcheström.

Ce minciună sfruntată!

Căpitănia din Orcheström ține în registrele ei tot felul de însemnări secrete pe care le poți consulta doar dacă obții o aprobare de la ducesa Hafaana.

Am animat-o de câteva ori pe ducesa Hafaana, ultima dată fiind în anul în care a trecut marele dirijabil roșu pe cerul azuriu din Takule Makune.

Filozofii au deschis atunci cărțile vechi vrând să afle dacă va urma deschiderea mormintelor sau dacă va ploua cu smoală și cu lăcuste.

Arepetrina din Tagombe a râs de filozofi și din această pricină oamenii împăratului Ogawa au pus să fie jupuită de vie. În urletele ei, am descoperit înțelesurile tainice ale secretului universului plin de universuri și am întrezărit evenimente viitoare tragice și superbe.

Plecarea regimentului de mitraliori din Takule Makune către tranșeele războiului din Bankusai a marcat sfârșitul adolescenței pentru mulți dintre cei care fuseseră îndrăgostiți de Puțișoarele Vesele din

Nottingham. Nici unul dintre ei nu s-a mai întors iar martorii torinezi se contrazic și astăzi cu răbdătorii din Balboa care afirmă că Mandhala i-ar fi înghițit pe mitraliori.

Di Giorgio a vrut să le închine o melopee dar coramiții din Gaspeea i-au luat-o înainte punând la cale mici spectacole de umbre în aer liber.

Într-o bună zi, de pe pânzele mișcătoare au coborât legiunile gamedorului din Gavana umplând străzile de noroiul vulcanilor din Takule Makune și aducând vestea unui maiestuos orgasm universal.

Gontila Kale, sirena din Puerto Pico, a dus vestea în cele patru zări, martorii torinezi jurându-se că ar fi văzut-o chiar și de ziua îngerilor în Mauna Lao. Potrivit lui Belbo Belbone, Gontila Kale ar fi făcut o mie de giumbușlucuri cu guvernatorul din Togai și cu principesa din Galeea, uimindu-i pe cavalerii triști din Walhaala cu dansul apei pe care îl învățase de la o fabuloasă din Brudella.

Fabuloasa din Brudella avusese o aventură nebună cu Abu Kadâr și îl făcuse să adoarmă pe vestitul pelerin din Quatar numai privindu-l preț de o clipă.

O mulțime de oameni din Bulbona, Cretona și Gastreea se duceau la ea s-o întrebe asupra dragostei,

câștigurilor și războaielor. Chiar și împăratul Ogawa îi călcase pragul într-o noapte fără lună când marele dirijabil roșu a bombardat Galeea, Puerto Pico și Daro Badar.

Abu Kadâr a scăpat din ultimul bombardament ca prin urechile acului dar asta nu m-a împiedicat să urzesc niște intrigi cărora le-a căzut pradă, naivul.

Kaleea Kalem i-a mărturisit dragostea ei păcălindu-l strașnic. Și astăzi Abu Kadâr e convins că îngereasca știmă din Patom ar fi fost una dintre novicele Puțișoarelor Vesele din Nottingham. Kaleea Kalem l-a lăsat însă de izbeliște de cum a auzit motoarele marilor vase stelare care au plecat acum un secol către adâncurile universului plin de universuri.

Bineînțeles că sub chipul ei se afla necunoscutul intrigant căruia îi priia de minune o călătorie dincolo de orizontul vizibil mai ales că se zvonise că maiestuosul orgasm nu putea fi zărit din Calea Lactee și nici cu ajutorul găurilor de vierme care traversau împrejurimile în lung și-n lat.

Sfârșirea timpului a fost tema uneia dintre polemicele care au zguduit din temelii armonia echipajelor și care au dus la izbucnirea războaielor semantice stelare care au culminat cu marea bătălie din preajma punctului de radiție ultimă numit

Ramaraan Kason. Kaleea Kalem nu a reușit să-i convingă pe cucernicii filozofi din Cretona că timpul este o măsură iluzorie așa că necunoscutul intrigant a făcut-o pierdută printre deșeurile pe care vasele stelare le lăsau în urmă în fiecare constelație.

Apariția nu se știe cum și nu se știe de unde a unui anume Kale Kaleean, iscusit mânuitor al retoricii și bun cunoscător al cărților vechi, a înfierbântat dezbaterile și i-a pus pe jar pe călugării sclivisiți din Mauna Lao care pilotau un mare vas stelar albăstrui. Nici stoicii burgunzi nu au rămas impasibili și s-au aruncat în focul luptei cu toată ardoarea. Kale Kaleean i-a zdrobit în câteva rânduri și se pare că gamelorul de Baleba a tocmiț niște briganzi să-l ușureze de notițele atât de valoroase și chiar să-l scurteze de cap.

Planurile ucigașe au fost dejucate de niște femei nebune despre care martorii torinezi afirmă că ar fi fost chiar Puțișoarele Vesele din Nottingham.

Farmecelor nebunelor le-au căzut pradă mai toți căpitani stelari așa că ordinea marilor vase a fost schimbată atât de des încât regulile și manualele de disciplină au fost ignorate în scurt timp. Mulți dintre navigatori și chiar mulți dintre soldați se întrebau din ce în ce mai des, cu voce tare, care era misiunea

acestei teribile expediții și chiar începuseră să cârtească împotriva superiorilor.

Împătimitul Salazaar, căpitanul vasului stelar plecat din Galeea, a pus capăt revoltelor și a înfrânt rezistența corimorilor care veneau din Tulule, de dincolo de nori. Salazaar avea o barbă portocalie și purta un cercl de argint în urechea dreaptă.

El s-a lăudat că l-ar putea prinde pe necunoscutul intrigant și a pus tot felul de capcane și a tocmi ucigași care s-au vândut o vreme de colo, colo scotocind marile vase stelare.

Nimănui nu i-a dat prin minte să cerceteze însă galeriile ce brăzdau asteroidul Komba care însoțea cargourile pline ochi cu provizii și cu arme și care era folosit de serviciile de informații ca bază logistică. Undeva, în inima asteroidului, se găseau mormane de diamante de lumină veche care nu păreau să fie de trebuință cuiva.

Povestea lor fusese uitată și doar asteloritul din Gumabo ar mai fi putut spune câte ceva despre ele. El luptase prin 1879 împotriva lui Moreaugarin alături de Plotor, de Barbosa și Gunatobanon, halebardierul din Grisa. Moreaugarin era matricea unui magician despre care martorii torinezi afirmă adeseori în cărțile lor că ar fi chiar necunoscutul intrigant.

Dar asteloritul umbla beat mai tot timpul prin cârciumile marilor vase stelare și se îndatora la vânătorii de capete așa că nimeni n-a putut afla de la el toată trășenia cu diamantele de lumină veche.

Sira Serano, din Guadal, a vândut în cele din urmă diamantele de lumină veche unor mineri din constelația Gao neștiind că printre pietre se găsea și matricea informațională a necunoscutului intrigant.

Minerii au vândut la rândul lor diamantele unui regent de pe Lamator care le-a pierdut într-o bătălie cu zburătorii de pe Burusco.

O vreme, matricea informațională a necunoscutului intrigant a zăcut într-o cavernă printre cadavre de sticlă și instrumente vechi. Când s-a scurs vântul de noapte din Kasaital într-o scoică virbaneză, necunoscutul intrigant s-a reîncarnat punând la cale noi aventuri cutremurătoare și luând forme fantomatice.

Lumile solare din constelația Tagator au fost zguduite astfel de reîntoarcerea fantomei pe care toată lumea o credea prinsă într-un vârtej virtual dincolo de centura de asteroizi. Fantoma fostului împărat Hataral a bântuit vreme de câteva decade decorporând naivii sau neștiutorii. Potrivit martorilor torinezi, Di Giorgio

ar fi compus un poem dedicat împăratului dar secretoșii din Puerto Pico afirmă contrariul.

Secretoșii aveau informații din lumi aflate dincolo de orizontul vizibil și asta a dat de gândit oamenilor faraonului Ku Ra Ra care i-au arestat ducându-i în exil în nisipurile albastre din Kuamtacean.

Faraonul se temea că cei din Puerto Pico erau urmașii unei rase stelare care avea de gând să cucerească planeta și care, asemenea lăcustelor, se aflau într-un stadiu intermediar al evoluției lor.

Pe coridoarele palatului din Gotabor, oamenii faraonului vorbeau pe șoptite despre scuturi magnetice, despre ubicuitate și despre resuscitarea matricelor informaționale, toate aflate în puterea firoșilor secretoși.

Dar toate lucrurile acestea au fost uitate pentru că fantoma fostului împărat Hataral se pripăși în palatul faraonului proiectând scene de bătlie pe zidurile pline de fumul torțelor de bagadal, câte un regicid sau pur și simplu înfiorătoarea apocalipsă.

Petra Petronius din Ehren a fost chemat să alunge fantoma dar a căzut în mrejele Puțișoarelor Vesele din Nottingham despre care arhivarii din

Adamville afirmă că și-ar fi făcut mendrele prin iatacul faraonului.

Printre cercetătorii care au încercat în timp să deslușească secretul meu se numără și Bursal Bursalor, un văr îndepărtat al împăratului Ogawa, care s-a înființat într-o bună zi în fața faraonului promițându-i marea cu sarea.

Bursal Bursalor venea din ținutul nordicelor și ascundea sub înfățișarea sa un dragon hymbalaian. Dragonul fusese trimis de Împăratul Întunericului să afle secretul Puțișoarelor Vesele din Nottingham cu orice preț. El a pus la cale o înfruntare între forțele luminii și întunericului în care artele marțiale au fost la loc de cinste.

Călugării din Glibona s-au amestecat și ei vrând să pună mâna pe dragon pentru că acesta avea un șir genetic cu ajutorul căruia putea fi descifrată Cartea de la Gamedolor, vestita carte scrisă de Lopa da Ruda.

În Cartea de la Gamedolor se afla secretul vulcanilor noroioși de lângă Takule Makune și, se pare, se găsea și dezlegarea minunii de la Watima și a misterului din Gambee, fericita cetate a hermafrodiților temba.

Îmi aduc aminte că l-am momit pe unul dintre călugări și l-am făcut să vadă minunea de la Watima.

I-am arătat Virginia iar Virginia i-a vorbit cu glas molatec despre ultimul orgasm al universului plin de universuri și despre intrigile care aveau să ducă la sfârșitul împărățiilor.

Călugărul a dus vestea în toate lumile solare și și-a ales loc de liniște și de meditație în îndepărtata Ramoa Zaba.

În 3478, dincolo de cercul de foc al Petulelor, un harikozan din Tolupe, miraculoasa lume a mărgăritului, l-a visat pe călugăr și i-a ascultat povestea. A fost atât de impresionat încât a doua zi și-a îmbrăcat armura de sidaref și s-a imbarcat pe un crucișător stelar pornind în căutarea frumoasei Virginia.

Decăderea timpului i-a făcut pe arhivarii din Adamville să accepte o întâlnire, dincolo de nori, cu martorii torinezi astfel că harikozanul din Tolupe a hoinărit multă vreme fără folos prin lumile concentrice de la marginea universului plin de universuri fără să mai cunoască trecerea timpului.

Se spune că ar fi întâlnit-o pe sfioasa armelină din comitatul Exxom și că s-ar fi certat cu Petra Petronius din pricina unor adevăruri interzise. Însăși Împăratul Întunericului ar fi pornit pe urmele harikozanului pentru că unul dintre dragonii săi i-a

raportat că luptătorul din Tolupe deținea secretul picatorilor din Galeea.

Picatorii puteau folosi câmpurile magnetice ale universului plin de universuri după voia lor și moșteneau incantații magice de la necunoscutul intrigant care se folosise de ei pentru a pune la cale minunea de la Watima.

Efrona Rimina, cititoare în stele din Puerto Pico, a fost digitalizată de un tribunal din Mauna Lao și aruncată la întâmplare dincolo de periferiile calcinate de la Watima. Un zburător a găsit din întâmplare digitalul și l-a dus unui bijutier argobirad vrând să afle cam ce preț ar putea lua pe el. Niște briganzi din Vespina i-au furat digitalul în înghesuiala din piața de pește și l-au vândut unui căpitan stelar care a plecat în aceeași zi către Porțile din Yaqutan.

Am făcut în așa fel încât Efrona Rimina să se arate celor din Watima și să le povestească despre Puțișoarele Vesele din Nottingham și chiar să le arate dansul lor de noapte. Mulțimile au înnebunit de plăcere și mulți au renunțat la cultul Virginei pe care îl inventase harikozanul din Tolupe.

Cultul Virginei a dat de veste elitelor că venise vremea aporiilor și a zicerilor mățăsoase și de prisos despre universul plin de universuri.

Unii au căzut în capcanele mele virtuale și s-au grăbit să decreteze moartea universului plin de universuri afirmând că întregul vizibil nu era decât un creier imens aflat în deplină funcțiune. În ce fel era alimentată o asemenea monstruozitate nu s-a oboșit nimeni să spună.

Niște gamelor din Pontik au zis că întregul creier universal avea o seamă de funcții cuantice spre îndeplinirea unei misiuni tainice dar nu s-au străduit să demonstreze aceasta în mod științific.

Educatorii din Gozabaa au decretat și ei tot felul de adevăruri aiuritoare până când escapotirii din Hrabo Gheran i-au crucificat denunțând deșertăciunea educației și degringolada literaturii care încerca să supraviețuiască după războaiele semantice din Quatropiror amețind mulțimile.

Măcelul din Gosa Bossa a ținut capul de afiș în acea vreme așa că escapotirii din Hrabo Gheran au fost uitați. Cadavrele hărtănite de ființe fabuloase și nevăzute au stat zile în șir pe străzi pentru că un necunoscut intrigant lansase zvonuri înfiorătoare.

Pe scurt, cine ridica morții avea să le împărtășească soarta peste noapte.

Exodul din Gosa Bossa a fost subiectul fierbinte al acelei veri sângeroase și o mulțime de sociologi din

Lopada, Vaspurias și Ravao s-au întrecut să-l interpreteze în fel și chip în timp ce astrologii din Kipurapur au dat ca sigur sfârșitul lumii prin bulversare magnetică și incandescență.

Limba donei Saula Gome s-a umflat peste măsură din pricina știrilor alarmante iar regentul Komidar, soțul și tatăl ei, a descăpățânat o mie de savanți și toți atâția vraci într-o singură dimineată trandafirie.

În drum spre vulcanii noroioși din Takule Makune, răbdătorii din Balboa au zărit trupurile sfârtecate și crucificate ale nefericiților și au invocat matricele de taină care se aflau ferecate în inima muntelui Gurbundayo. Din matrice s-au întrupat feroșii luptători Gula Bodo care au spulberat armatele regentului Komidar.

Un călugăr din Lopada ar fi cântat această victorie în câteva versete pentru care a fost ars pe rug iar o mișcare feministă din Gosa Bossa a fost interzisă prin ordonanță guvernatorială pentru că încercase să vândă pe ascuns câteva grame din sperma luptătorilor.

Când vântul de Bankusai a spulberat armurile și armele pline de sânge de pe câmpurile de luptă, răbdătorii din Balboa au găsit-o pe Kaleea Kalem în deșeurile marilor vase stelare. Kaleea Kalem le-a făcut

tot felul de vrăji și le-a vorbit cu patimă despre grozăviile puse la cale de-a lungul vremurilor de necunoscutul intrigant.

Răbdătorii l-au trimis pe omul din frunte să iscodească împrejurimile iar ei au stat la taclale cu femeiușca până în zori de zi când dinspre Galeea s-a arătat viconte Blimberi conducând o cabrioletă înzorzonată cu clopoței de vânt și bețișoare parfumate care trăzneau de la o poștă.

Martorii torinezi sunt de părere că viconte Blimberi conducea o tanchetă și că s-a întâlnit de fapt cu storiții din constelația Gamaraz care căutau întreg adevărul universului plin de universuri. Ei desenaseră hărțile universale și hărțile virtuale ale digitalelor aflate dincolo de orizontul vizibil și aveau de gând să părăsească universul plin de universuri vrând să navigheze departe de maiestuosul orgasm.

Viconte Blimberi ar fi fost convins de faptul că orgasmul era sfârșitul lumilor și că după acest grandios eveniment tot ceea ce fusese avea să nu mai fie.

Călătoriile storițiilor sunt confirmate și de societățile secrete din Gomeran, din Guantaro și Bolo Gabo. Cruciații delicioși din Jahaw al Manir i-au urmărit multă vreme pe storiți și au ajuns până

departe, în inima vârtejurilor virtuale din îndepărtata cuantică Gabazar, dincolo de nori.

Beltonianul Arbuzov s-a lăudat de multe ori că ajunsese și el în îndepărtata cuantică Gabazar pe vremea când era un accesoriu organic oarecare al unei matrice de taină aflată în caseta de bijuterii a sfioasei armeline din comitatul Exxom. Asta nu era însă decât o minciună sfruntată și Padola Padol din Gabuza i-a spus-o de nenumărate ori. Padola Padol avea o stea în frunte care strălucea fie noapte, fie zi și care se hrănea cu stelulele de fontă incandescente pe care le scuipau furnalele din Trobador.

Întâiul fochist din Trobador o iubea nebunește și tocmai de aceea i-a tras câte o bătaie strașnică în numeroase rânduri guralivului și lăudărosului beltonian.

Martorii torinezi afirmă că necunoscutul intrigant l-ar fi salvat pe Arbuzov din rațiuni obscure care ar fi ținut de apropiatul orgasm universal. Potrivit unor surse care doresc să-și păstreze anonimatul, zvonurile care au circulat în Takule Makune pe seama necunoscutului intrigant erau legate de intențiile împăratului Ogawa de a împiedica maiestuosul fenomen.

Mai mult decât atât, încruntându-și sprâncenele viorii, argobitabul de Kamilla, Sayon, i-ar fi șoptit vicontelui Blimberi, într-o noapte fără lună, că faraonul Ku Ra Ra și împărații din constelațiile Barador, Werago, Pasator, Gastrias și Hulomba puseseră la cale un plan secret în același scop.

Sayon avea o rețea de informatori împânziți în toate insulele virtuale de dincolo de Pânzele Hatias care ascundeau privirii întregul univers plin de universuri ce se întindea dincolo de orizontul vizibil. Informatorii fuseseră crescuți în alveole de sipidal de mama Bo care servise în armata țarului Menșinevski mai mulți ani batorani.

Țarul și-a amintit de câteva ori de bucătăreasa lui și de mâncărurile ei gustoase lăudând-o storioților și multor altor călători care țineau morțiș să o șteargă din universul plin de universuri.

Alveolele fuseseră secrete de o nimfă din Bulbona și aduse într-un ciclu genetic ascuns în propria lor matrice informațională de gamelorii din Cretona odată cu vântul din Bankusai.

De ce s-ar fi împotrivit împărații?

Se zvonise că se va naște un imperiu digital care avea să înghită toate imperialele universului plin de universuri.

Prințesa din Borobudur a pus un pariu cu Abu Kadâr fiind convinsă că necunoscutul intrigant ar fi manevrat lucrurile din umbră doar pentru a se amuza.

Abu Kadâr i-a spus însă că Moreaugarin era prea inteligent pentru a opune unui maiestuos fenomen cosmic armatele imperiale din întreg universul. Era greu de imaginat că sperma a milioane și milioane de soldați ar fi putut inunda hăul magnetic înainte ca spermatozoidul virtual ieșit din vârtejurile virtuale ale universului plin de universuri să fecundeze totalitatea.

M-am dus totuși în Takule Makune să văd frumoasele erupții ale vulcanilor noroioși. Agatha mi-a spus că intrigile mele erau încununate de succes și că mai toată lumea se dădea în vânt după Puțișoarele Vesele din Nottingham. Agatha m-a așteptat într-o noapte indigo sub arcadele palatului domilor din Mauna Lao luând forma unei pietre de sacrificiu rămasă acolo de pe vremea jertfelor închinat zeilor Grunwi.

Frumoasa femeie a prins viață îndată ce am intrat pe alee învolburându-mă dintr-o pală de vânt culeasă din Puerto Pico. M-a privit drept în ochi. Mi-a spus Moreaugarin : ai pornit de unul singur în această încercare. Eu sunt un unu, i-am răspuns închizându-i ochii și strecurându-i matricea informațională între

petalele unui trandafir pe care l-am aruncat în apele moi ale râului Tibra.

Cufundându-se în apele râului pentru a citi viitorul, imperialele universului plin de universuri au hotărât într-o noapte fără lună să lupte împotriva magicienilor și să-și bată joc de miracol. Și-au strâns armatele la punctul de convergență magnetică Sinapamidor din constelația D'nai și și-au chemat inginerii să construiască un jgheab uriaș prin care să se scurgă sperma milioanei de soldați către hăul magnetic.

Zakor Magaror, întâiul inginer al mândrei Bulbona, a scris o scrisoare imperialelor avertizându-le asupra unui plan secret pus la cale de republicani.

Magaror și-a arătat îndoiala asupra uriașului jgheab și a pus pe seama necunoscutului intrigant acea misiune nebunească. Inginerul era convins că republicanii voiau să dea o lovitură mortală imperiilor tocmai pentru a instaura marele imperiu, un imperiu unic ce avea să se întindă în întreg corpul universului plin de universuri și poate dincolo de el.

Agatha l-a ucis strecurându-i otravă în pocalul cu vin de migole. Agatha fusese pescuită de niște pescari saridori care umblau după scrumbii în susul

râului Tibra. Ei au vândut matricea Agatheii unui caledopal din Guaziraa care a resuscitat-o cu o pană de găscă sălbatecă înmuiată în sânge de bibaresă.

Sira Serano, din Guadal, mi-a povestit toată trășenia încercând să scoată de la mine câțiva arginți și vreo două, trei informații pentru a mă vinde mai ușor imperialelor aflate la o întâlnire de taină în apropierea punctului de convergență magnetică, Boola Tibur.

Împăratul Ogawa i-a invitat personal pe baronii marilor case din constelația Habla în timp ce faraonul Ku Ra Ra i-a chemat prin emisari secreți pe împărații din sistemele solare Valpazo, Vanga Cale și Vetrador.

Au venit regenții din Jaha Al Zabal, viceregii din Lunador, împărații împătimiți din Ghibla Motta, prințul Respigor din Beauburg, împărăteasa Clamarar din Gastrobinar, împăratul moluștelor de pe Titanao, prințesa Meriam de pe Hontaa și așa mai departe.

Dona Saula Gome a înfierbântat atmosfera certându-se la cuțite cu fabuloasa din Brudella chemată acolo să citească viitorul. Viconte Blimberi a păcălit câțiva imperiali lăudându-se că ar avea cu sine matricea Puțișoarelor Vesele din Nottingham iar Di Giorgio s-a ales cu o frumoasă cicatrice de pe urma

unei căzături la un turnir unde încercase să strunească un saurian adus de pe Kombra.

În arene s-au perindat luptătorii fube, bățăioșii din Komintai, pușcașii de pe Lazoo și cavalerii din Isamor.

Talașul arenelor s-a umplut de sânge în mai puțin de-un ceas. S-au sfărâmat o mulțime de armuri iar poporul nebun a umplut văzduhul înfierbântat de strigăte și urlete, de aplauze și de sudoare.

Împăratul Ogawa i-a șoptit baronului Buklagabo că a sosit vremea ca imperialele să se unească și să dea o lovitură mortală miracolului înlocuind construcțiile câmpurilor magnetice cu alte edificii proiectate de ingineri bine plătiți.

Baronul Buklagabo s-a arătat pe deplin entuziasmat și i-a dăruit împăratului o făptură fabuloasă care semăna leit cu sfioasa armelină din comitatul Exxom. Făptura era născută din sângele felcerilor goliți de zemuri în drumul lor către Galeea. O vrăjitoare din Zagadar a pus la cale grozăvia asta fiind stârnită de viconte Blimberi care ținea morțiș să-mi facă de petrecanie.

Malamud, hangiul, mi-a trimis vorbă printr-un fafalor despre uneltirile vicontelui. Fafalorul era peltic și avea un picior de lemn. Auzise ceva despre

maiestuosul orgasm cosmic și mi-a împuiat urechile cu tot felul de baliverne. Luptase în războaiele semantice din Bel Cantor, cu două secole în urmă, și credea că le știe pe toate. Avea urechi clăpăuge și o trompă sidefie și se tot bătea pe burdihan cu tentaculele-i portocalii. Slobozea câte un norișor albăstrui și se tutuia cu oricine îi ieșea în cale. Oamenii împăratului Ogawa au pus mâna pe el și l-au omorât în chinuri groaznice pentru că n-a vrut să le vândă secretele de la Marea Marola care clipoceă misterioasă dincolo de nori.

Ambalaia, prințesa din Borobudur, m-a așteptat într-o noapte pe țărmul Mării Marola ca să-mi șoptească tot felul de năstrușnicii despre republicanii care se regrupaseră la nord de Takule Makune.

Am luat forma unui albatros imperial și am însoțit-o pe prințesă în plimbarea ei printre stâncile de sidaref. Guvernatorul din Bel Cantor se pregătea să-i trădeze pe republicani pentru că împăratul Ogawa îi promisese o mică împărăție în Gomeran, singura condiție fiind zdrobirea societăților secrete care conspirau de mai bine de o mie de ani împotriva imperialelor.

Padola Padol din Gabuza s-a arătat gata să-i vândă pe republicani și să transmită împăratului

Ogawa planurile lor de luptă. Marile care de asalt și fuzeele s-ar fi aflat ascunse în îndepărtata cuantică Gabazar iar grosul trupelor ar fi fost masate dincolo de Werago. Coprilatorii din Gastrias care se închinau zeilor Grunwi aveau de gând să le ofere ajutor logistic iar matramiții din Bolo Gabo puneau la cale revolte și revoluții în întreg universul plin de universuri.

Bobolina din Gazaala l-a invocat pe Moreaugarin. Îi era teamă să nu fie executată de gărzile imperiale. Bobolina simțise miasmele revoluțiilor. Se și vedea pe baricade. Se și zărea luptând cot la cot cu comunarzii, cu carbonarii, cu frondiștii, sandiniștii, troțkiștii, escubadorii și baricotarzii!

Dar avea nevoie de protecție, parșiva!

M-am învoit. M-am strecurat pe sub arcadele de oțel din Gazaala și m-am prelinș pe sub porțile grele din lemn de sansa până când am ajuns în iatacul Bobolinei.

Bobolina mi-a spus, *știi că sunt aleasă*.

Știam. Spermatozoidul virtual avea s-o fecundeze într-o noapte fără lună pentru că așa hotărâseră câmpurile magnetice.

Făcliile din iatac s-au stins. S-a auzit zvon în curte. Gărzile au lărmuit. Prin fața ferestrelor a trecut

un uriaș liliac și un vampir din Lerina s-a întrupat din cenușa focului din cămin.

Bobolina începu să țipe speriată. Am simultaneizat-o cu toate Bobolinele istoriei sale și vampirul s-a sfâșiat singur, fiind cuprins de îndoială, împrôșcându-ne cu șuvoaie de sânge și vălătuci de pucioasă.

Locotenenții împăratului Ogawa au urcat spre iatac luându-mi urma și strigând Bobolinei să se dezică de mine. Împăratul Întunericului s-a prelinș pe ziduri ridicându-se din catacombe. Gata, gata să pătrundă trupul Bobolinei și să mă ademenească perversul cu tot felul de vorbe meșteșugite.

I-am făcut pe toți să audă glasul fermecător al Puțișoarelor Vesele din Nottingham și m-am pierdut dincolo de nori zburând către Takule Makune.

În anul 5987 vicontele Blimberi a trimis o scrisoare magnetică unui urmaș al martorilor torinezi invitându-l să vină la craterele vulcanilor noroioși pentru a-i povesti istoria mea. Nu Împăratul Întunericului încercase să mă prindă în iatacul Bobolinei ci făptura fabuloasă care semăna leit cu sfioasa armelină din comitatul Exxom și pe care baronul Buklagabo o dăruise împăratului Ogawa.

În preajma craterelor s-au adunat mai mulți scurgându-se din găurile de vierme deschise de unduirile Pânzelor Hatias. Au ciocnit cupe de șampanie și s-au întrecut în tot felul de istorisiri despre aventurile lui Moreaugarin. Au râs cu poftă unii de alții, și-au bătut joc de cei care încă mai credeau în axa timpului și în continuu și în existența necunoscutului intrigant. Spre dimineață s-au certat rău de tot revendicându-și fiecare ideea de a inventa un personaj cu numele de Moreaugarin pe seama căruia să pună tot felul de povești pentru a se distra și pentru a pune imperialele pe jeratic.

Inexistența mea e aieva.

Așa cum nici găurile de vierme nu sunt existențe.

Gramtocador din Guaribo și-a imaginat o asemenea posibilitate dar a fost crucificat. Estambo din Quantile a încercat să scrie despre lipsirea de existență dar gărzile imperiale i-au tăiat mâinile cu săbii de bambus. Travotta von Stauber și-a pierdut zulufii și viața pe un rug unde au târât-o hopatorii faraonului Hamuran pentru că a îndrăznit să se îndoiască de materialitatea universului de universuri.

Lumi întregi s-au năruit sub greutatea prejudecăților și a preceptelor desuete, mii de ființe s-au sfârșit ucise de ignoranță, de ură și de mediocrii.

Dar toate aceste lucruri nu s-au întâmplat.

Pentru că acest moment este iluzoriu și nici nu poate fi acceptat și interpretat ca o banală existență.

Pentru că acest moment nu este al lecturii despre necunoscutul intrigant.

Pentru că este momentul maiestuosului orgasm al universului plin de universuri. Pentru că este momentul-idee și nu doar o înșiruire de semne care, traduse în camboleeană sau zapardă sau galeeană, nu ar avea nici o noimă.

Patingo Patingalli din districtul 57, aflat dincolo de Pânzele Hatias, a detectat prin pase magnetice urmele necunoscutului intrigant și l-a definit ca fiind un ubicuu de prim rang. Esmacolorii sintetici de pe Guramboo s-au luat la harță cu pseudoporii din Blasfomma din pricina asta. Octatoporii de pe Katalaan și-au restrâns pungile de spațiu și au golit de particule virtuale un fiind aflat în imediata vecinătate a intersecției Banta Gole, acolo unde universul plin de universuri face o cută spațială care fracturează continuumul și produce inexistențe rotitoare.

Necunoscutul intrigant era o matrice care virusase câmpurile magnetice bulversându-le, schimbându-le funcțiile matematice și locațiile. Trontorii termici de pe Jagababal și-au schimbat regimul staționar transformându-se în vibrații în timp ce frasalii din îndepărtata gatelună Auguban s-au transformat în atomi de heliu punând la cale schimbarea constantelor Garsai Nerumb.

Lungimile de undă ale samelorilor din Plisadda s-au scurtat iar curburile informaționale din Kom Komaa și-au modificat panta dincolo de nori obligând aparența să producă structuri organice dinamice care au populat universul plin de universuri doar o fracțiune de secundă.

Eu sunt matricea călătoare. Eu sunt construcția identității necunoscutului intrigant. Eu sunt structura informațională care simultaneizează temperaturile și locațiile aparent temporale ale acțiunilor aiuritoare ale câmpurilor magnetice.

Plutesc prin universul plin de universuri restructurând aparența, unduind suprafața continuumului care, inexistent fiind, poate lua înfățișări diverse pentru ființele fabuloase care îl compun.

Particule virtuale țâșnesc din marile jgheaburi spațiale în care se prăbușesc evenimente, particule reale și mai toate diamantele de lumină veche.

În sublumile Karsias, ramadorii virtuali se leagănă alene torpilând evenimentele care, având structuri labile, se sfârșesc înainte de a fi concepute. Bliberii scânteietori de dincolo de Kantom Pingall produc evenimente pe care le înșiruiesc în ubicuitățile aflate în degringoladă magnetică. Evenimentele au corpuri mari și sunt compuse dintr-un diamant de lumină veche ce are o poziție egală față de toate subdiviziunile informaționale din sistemul lor. Orice ființă fabuloasă, fie ea aparentă sau virtuală, are doar o fantă minimală în locația sa astfel încât complexitatea evenimentelor se reduce la o singură dimensiune.

Cilii magnetici de pe Fintola Fanti caută urmele necunoscutului intrigant pentru a-i copia evenimentele conexe astfel încât să se poate întrupa în forme aparente pentru simpla plăcere de a naviga prin structuri semantice primitive, prin limbaje și stări gramaticale. Cilii învață printr-un palpit intens să construiască pseudointrigi cu ajutorul căroră virusează evenimentele mari construite de trimblui săritori din quadrantul Ponterrar. Astfel de pseudointrigi se unesc

prin inele rotitoare de heliu și construiesc vremelnice momente de grație.

Privind dincolo de nori prin fantele lor strâmte astfel de obiecte supercosmice, ființele fabuloase deosebesc doar strălucirea unor explozii înșelătoare sau construiesc în pripă câte o metaforă. Dar metafora e doar aparența limbajelor grele cu care lucrează paricordibonii din lumile magnetice Gala Gablo și care se întrec în a învălui evenimentele mari în centuri de atomi grei tocmai pentru a le guverna.

Tot mai multe matrice informaționale din universul plin de universuri se întrec unele pe altele în a guverna evenimente mari aceasta fiind tendința actuală a universului plin de universuri în momentul maiestuosului orgasm care se petrece și care s-a petrecut de fapt. Orice ființă fabuloasă care, folosind un limbaj primitiv, își imaginează că descifrează această grilă de lectură se află într-o eroare remarcabilă.

A citi despre Puțișoarele Vesele din Nottingham nu este ca și cum o biată ființă fabuloasă, construită de propriul ei aparent, ar descifra o înșiruire de evenimente mici care pot fi deosebite cu gramatici primitive. Masele de aer implicate, cuantele și particulele virtuale construiesc o grilă iluzorie. Tocmai

de aceea lectura nu este decât doar o legătură precară cu evenimentele mari a căror suprafață aparentă se poate revendica a fi un text, un tablou, un val de sunete, un spot de lumină, un material definit. Corporalitatea este ea însăși un iluzoriu cuprinzător.

Care ar fi noima? Care ar fi complexitatea? Care ar fi răspunsul?

Construindu-mă ca ființă fabuloasă, construindu-mi o identitate iluzorie, pot accepta să fiu un moreaugarin de un rang oarecare.

Când am atacat marile matrice informaționale din Glebaa Glabaa, am construit un moreaugarin multifuncțional, un multiplicant, un proteic. Am procedat la nivelarea corporalităților intermediare și am pus la cale stadii evolutive deși, la drept vorbind, evoluția este și ea o iluzie.

Acțiunile mele au fost criticate vehement de globurile virtuale Tongo Tangolo care doreau să mențină un anumit echilibru gramatical între structurile narative ale universului plin de universuri tocmai pentru a guverna printr-un limbaj unic. Chiar au încercat globalizări virtuale cărora le-am găsit însă o rezolvare elegantă. Globurile virtuale nu erau destul de rapide, sfericitatea lor obosindu-le și

nepermițându-le să lupte cu multiplicările și intrigile puse la cale de moreaugarinul meu pervers.

Perversitatea este cea mai fascinantă construcție gramaticală potrivit căreia lucrează și exolomoniții din Guna Pora și quattrimolii din Restaque și clipotimii din lumile Bangola Bonge și însuși universul plin de universuri.

Dincolo de nori, gramaticile evenimentelor mari s-au dovedit însă neputincioase în fața construcțiilor mele iluzorii. Pungile magnetice Bandarro s-au lăsat amăgite de țesăturile mele și au pornit un război neinspirat împotriva ființelor fabuloase din Guaribo. Mari dungi luminoase și cutremure strașnice au năruit imperialele din Guaribo și au înmormântat republicanii veroși din cartierele nordice. Iar toate aceste aparențe construite de moreaugarinii mei au rătăcit pungile magnetice în virtualitățile amăgitoare ale universului plin de universuri.

Am simțit cum această structură gigantică, acest aparent pervers, încearcă să mă excludă, să mă marginalizeze, să-mi inducă vecinătăți magnetice rotitoare care să mă destructureze. Universul plin de universuri este nimic altceva decât un fiind plin de sine care-și construiește propriile jgheaburi, propriile găuri de vierme, propriile depozite de virtualitate

folosindu-se de ființele fabuloase ale lumilor sale ca de niște iluzorii puncte energetice.

Dar matricea informațională care sunt nu se lasă înșelată. Senzorii mei îmi dau de veste că universul plin de universuri este un construct fals care se folosește de Pânzele Hatias în mod grosolan. Nu sunt structurile lui. Le-a furat cum s-ar spune și le folosește neîncetat. Dar tocmai învăluitoarea acestor impresionant m-a atras din aparențele perverse din care m-am extras odată cu un set de gramatici și limbaje care, iată, îmi sunt de ajutor în această călătorie fascinantă.

Cum e să fii un fiind?

Martorii torinezi vorbesc adeseori în șoaptă despre darul ubicuității pe care l-ar avea necunoscutul intrigant. Ei privesc în mod corect lucrurile dar nu pot pătrunde natura călătoriei confundând-o cu un maiestuos orgasm.

Arhivarii din Adamville vorbesc despre haos și ordine dar nu pot vedea dincolo de fractalizările de ordin virtual.

Dar oare ghindomii din Guasalaa, farongarii din Plesbo, cuatrilorii din Hadesmas pot gândi aparența ca pe ceva care nu este? Sunt de ajuns gramaticile lor pentru acest teribil efort de interpretare?

Chiar și moreaugarinul meu vorbește despre aparență de parcă ar accepta un martor. În lipsa unui martor ar putea fi aparență? Un eveniment mare, ar spune rătăciții din Bulbona, ar necesita cu obstinație cel puțin un martor pentru a fi categorisit ca eveniment mare. Dar dacă martorul nu are competența gramaticală potrivită? Moreaugarinul meu mă lasă să înțeleg că în lumile solare de dincolo de Pânzele Hatias, martorii selectați prin strategiile câmpurilor magnetice nu au o competență gramaticală potrivită.

Dar ale cui sunt aceste ființe fabuloase? Cine le revendică?

Imaginarul absorbant din Prudella Qonto nu vrea să știe de aceste ființe fabuloase el având o admirație nemărginită față de universul plin de universuri care îl acceptă în corpul său din rațiuni care scapă globurilor virtuale.

Depozitele imagine din Watalaa Wangam nu vor să riște. Nici ele nu revendică ființele fabuloase și nici nu vor să știe de gramaticile și limbajele de fantă îngustă folosite dincolo de Pânzele Hatias. Nu sunt indicii că pliurile imagine din îndepărtatele arhipelaguri virtuale Kombabo și-ar revendica ființele fabuloase.

E o tăcere suspectă în această privință.

Înfășurările aparente ale universului plin de universuri sunt pline de capcane gramaticale și tocmai de aceea îmi devine din ce în ce mai clar că universul plin de universuri folosește găurile de vierme și găurile negre pentru a împiedica exercițiul gramatical al oricărei structuri narative fie ea fabuloasă sau virtuală.

Călătorind în ubicuul meu înțeleg însă că sunt gramatici pe care universul plin de universuri le acceptă din motive de neînțeles. Poate că asta îl ajută să supraviețuiască sau să se ascundă deși în ubicuitățile sale nu am descoperit un urmăritor. Globurile virtuale au habar de urmăritori. Ele spun pline de maliție, când catadicsesc să ia forme fabuloase, că urmăritorii sunt niște structuri informaționale vagabonde dar ar fi prea puțin, prea banal în raport cu tulburătoarea existență a aparențelor. Mi-am exprimat și eu dezacordul. Ar fi inoperant să reducem universul plin de universuri la un submodel. Membranele magnetice ar putea dovedi că înfășurările exemplare sunt de trebuință gramaticilor de profunzime care sporesc exercițiul la nivelele de energie joasă.

Pritoriții din Kankaro s-au gândit cândva că necunoscutul intrigant ar putea fi o astfel de membrană care, ruptă de ubicuul ei, umblă de colo,

colo căutându-și un suport acceptabil. Pentru ideile lor au fost uciși cu pietre de mulțimile furibunde din Takule Makune iar fungiborii din hăurile magnetice Rataparan i-au resetat.

Nu m-am lăsat păcălit pentru că și alte structuri narative ale universului plin de universuri resetează ființe fabuloase sau evenimente mari trăind cu speranța că ar putea detecta defectele de structură ale universului plin de universuri. Asta nu înseamnă că asemenea acte sunt echivalente cu revendicarea paternității acestor ființe fabuloase. Dincolo de nori, înfășurarea membranelor magnetice după strategici ale secretului nu o pun pe seama universului plin de universuri deși el încearcă adeseori să mă convingă de acest lucru. Se pare că s-a resemnat și că e de acord să mă accepte în corpul său pregătindu-mi un pliu magnetic drept suport și învăluitor.

Evenimentele mari își doresc însă câte un moreaugarin astfel că ubicuitatea mea pare să fie de bun augur pentru universul plin de universuri care vede în aceasta o posibilitate destul de comodă de a-și domoli entropiile.

Membranele lui de profunzime, acele mari structuri virtuale care organizează aparența, fluidifică întreg imaginarul dând posibilitatea particulelor

virtuale să se ordoneze în aparențele care structurează evenimentele mari.

Mă întreb dacă pot considera că membranele sunt de fapt niște valuri uriașe care se prăbușesc în corporalitatea universului plin de universuri asigurându-i o mișcare aparentă sau o vibrație necesară maiestuosului orgasm.

Moreaugarinul meu construiește, dincolo de nori, în lumile solare, cu minuție, legende, minuni și secrete care definesc inteligent corpul structurilor narative transformate în ființe fabuloase în Mauna Lao, în Gutumbe sau Takule Makune.

Bobolina intuiește mișcările aparentei și tocmai de aceea micile păcate lumești o lasă rece deși toată floarea masculină din Bulbona, Puerto Pico și Tulule o crede o destrăbălată și o voluptoasă.

În unele nopți, Bobolina încearcă să intre în legătură mentală cu moreaugarinul meu dar gramatica ei este un text restrâns care nu o poate ajuta prea mult. Hazardul îi joacă adesea feste de neimaginat dar Bobolina nu dezarmează.

Ar putea fi o încercare perversă a universului plin de universuri de a mă prinde într-un pliu magnetic înainte de a mă hotărî dacă voi părăsi sau nu corporalitatea lui.

Universul plin de universuri e din ce în ce mai convins că-i sunt de trebuință și din felul său de a se magnetiza periodic înțeleg că nu acceptă o instanță superioară care să-i sugereze astfel de opțiuni.

Nici nu gândește în astfel de termeni și tocmai de aceea mă întreb dacă nu am de-a face cu o structură narativă primitivă care nici măcar nu se caută pe sine ci vrea doar să se conserve în forma ei actuală.

Poate că amestecându-mă printre formele care-l iau cu asalt sau care doar se dedau, molatec, unor acte de gândire fără finalitate, m-aș putea pierde în tocmai imaginarul lui. La ce mi-ar fi de folos? Ar trebui să-l părăsesc dar nu știu de ce trăiesc cu convingerea că avem nevoie unul de altul, că nu ne putem despărți!

Suntem un dublu.

Dar de cine se teme universul plin de universuri și în ce fel e construită teama lui tainică și atotcuprinzătoare? Are un dușman, dincolo de nori? Și în ce fel poate fi dușmănită o asemenea structură dinamică supusă entropiei și strategicilor câmpurilor magnetice?

Identific în lipsirea de timp și temporalitate o serie de atractori stranii care frânează aparenta expansiune a universului de universuri. După fiecare moment de expansiune se adaugă momente de

recontracție astfel încât universul plin de universuri câștigă un nou pachet de energie. Fie că se pregătește pentru maiestuosul orgasm, fiecare că astfel se mișcă odată cu aparența sa către un sens ultim pe care nu-l bănuiesc încă. Să se teamă de un astfel de eveniment?

Atratorii stranii îi încetinesc tendința. Nu par să fie obiecte proprii enciclopediei prin care navighez. Sunt fie resturi ale unor alte universuri, fie artefacte implantate în vârtejurile virtuale în scopul de a controla starea entropică a universului plin de universuri.

Se teme el de acești atractori? Are nevoie de moreaugarinii mei pentru a-i anihila dintr-o singură mișcare? Îl întreb. Comunicăm prin evenimente mari pe care, fiecare la rândul său, le decodifică și le interpretează după propriile sale gramatici, dincolo de nori. Îmi răspunde. Structurile lui narrative sunt pe deplin bulversate. Se schimbă între ele sau se fragmentează recompunându-se după principii tainice. Le interpretez. Lumile universului plin de universuri sunt cuprinse de febrilitate. Se pregătesc pentru miracol, nebunele. Iau cu asalt fortărețele virtuale care sunt presărate pe drumul care duce către maiestuosul orgasm.

În quadrantul Gaspoias femelele de bramba își agită uriașele trompe măslinii și le ascund sub mormane de diamante de lumină veche inelând întreg spațiul cosmic cu chemări de dragoste. În cuantele Ogabonda și Tazamo masculii de perad se întrec care mai de care să-și arate pedunculii colorați curcubeic iar în arhipelagurile asteroidale Makaras populațiile de magarini se unesc în rotitoare dansuri nupțiale vreme de câteva secole născând hăuri magnetice care înghit câmpurile de real guvernate de imperiile Bada'n Bukkador.

Baronii sinilii de pe Tulbonna vor să împiedice freneziile sexuale dar nesănătoasa lor hotărâre îi duce la pierzanie, dincolo de nori. Le urmează regenții molateci din buclele Gaian și imperatorii milenari din Has Masan.

Vânzolesc legendarele mele construcții transmițând acordul meu universului plin de universuri. Multiplicitatea îmi joacă feste însă derivându-mi structurile narative și obturându-mi canalele de comunicare. Universul plin de universuri pare guvernat de această multiplicitate pe care o descopăr a fi extrem de violentă.

Înțeleg că multiplicitatea mi-a violat gramaticile reducându-mi evenimentele mari la simple nume care se perindă prin inelările mele spațiale.

Ce ar putea să fie oare toate aceste nume: Takule Makune, Ghemba, Mauna Lao, Bulbona, Ogabonda, Tazamo, Bankusai, Tulule, Gaian, Wenda, Gutumbe, Halafaas, Hostina, Mataras, Bungburg, Tahomm, Wahstand, Burbaansk, Cammelor, Rafadda, Massa Gome, Kalodda, Gaspurias, Tulbonna, Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Puerto Pico, Qintatocoatl, Hazean, Masam La, Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavana, Adamville, Quada, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehren, Beauburg, Borobudur, Lamboda, Gavana, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro, Watanga, Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao, Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadalar, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, El Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa, Baradazar,

Gompanion, Foragan, Alpetta, Musao, Salvedar, Ganta Baray, Toame, Meto, Agya, Era Ena, Ela, Salomar, Potocapetlan, Gruwald, Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola, Potal Pao, Casemar, Gambria, Havo Mabuu, Pletora, Arbanian, Offa, Salsaa, Belodar, Mamola, Qungo, Patoree, Osibirias, Mazango, Basko Tan, Halveda, Deboo, Jian Hoa, Asembo, Runamar, Montella, Ebao, Timbo, Asudaan, Muna, Yatoo, Vinna, Qutomo, Aselan, Paserar, Wasso, Bonna, Kantom Pingall, Finotola Fanti, Bohle, Forgossa, Atamaran, și multe altele? E un șir aleatoriu? Sau sunt coduri ascunse? Sunt secrete strașnic păzite de gramaticile universului plin de universuri? Kalahar? Cum ar putea fi citit și interpretat? O vreme m-am învârtit pe sub zidurile lui groase bine date cu var, bine luminate de torțe de himbal și bine păzite de firoșii soldați ai imperatorului.

Imperatorul și-a râs de mine. M-a amenințat în fel și chip. M-a implorat. Mi-a promis marea cu sarea. M-a ademenit. Tânjea după Puțișoarele Vesele din Nottingham. Ființă pluricelulară, imperatorul din Kalahar avea de gând să se giugiulească simultan cu femeile inventate de mine, să se substituie lor, să încerce senzații necunoscute. I-am cercetat nopți în șir

veziculele pline de fosforescențe și m-am întrebat de ce universul plin de universuri construite o ființă atât de complexă. La ce-ar fi servit ea? Doar să reproducă la nesfârșit o matrice informațională sublunară?

Era lipsit de sens. La ce bun saurienii din îndepărtatele roiuri Klippo? La ce bun vermicularele care trăiau în comunități bine organizate pe fundul oceanelor sulfuroase și clorhidrice de pe Zigadan, Etumbo și Passai, dincolo de nori? La ce bun oculte rotitoare din Galeea? La ce bun vârtejurile virtuale din Makabo? Ce noimă aveau toate acele încercări? Erau asemenea aventurii pe care o trăisem împreună cu Pitoșkin din Galeea? Erau etapele unei inițieri? Universul plin de universuri este la rândul lui o formă-în-ființare pe care o metaenciclopedie îl va transforma într-un fiind? Cum mai mințea Pitoșkin! Cei doi golumeri sosiți de pe Gavana l-au multiplicat pentru a se folosi de ideile lui aiuritoare și pentru a controla cenaclurile literare din Mitombe, Korin și Mauna Lao. Erau tocmiți de oamenii împăratului Ogawa care se temea că ideile culturalilor ar putea înflori în întreg universul plin de universuri punând imperialele în pericol. Essala Comodorre din Golimbo i-a avertizat pe mesagerii din Tulule iar prințesa din Borobudur a trecut de partea cenaclurilor literare

pentru că versurile ei fuseseră bine primite în Gandayo, Arumbaa și Perola.

Misterioșii din Kalabra l-au căutat pe necunoscutul intrigant vrând să-l atragă de partea lor și a celor care doreau răsturnarea puterii și întemeierea unor republici dincoace de Pânzele Hatias. Călugării din Korintea, din Tulule și Galeea au tras și ei niște sfori pentru că erau foarte supărați pe imperialele Tooba care le luaseră pământurile îndată ce se sfârșiseră războaiele semantice. Li s-au alăturat mulți jucători de hodda și chiar lesbienele din Adamville care încă mai recitau la petrecerile lor în pielea goală versurile inspiratului Di Giorgio.

Di Giorgio i s-a plâns vicontelui Blimberi, la una din întâlnirile lor de la vulcanii noroioși din Takule Makune că Pitoșkin intrase pe sub pielea necunoscutului intrigant tocmai pentru a-i momi pe cei doi golumeri să-l multiplice. Cine controla cenaclurile literare putea pune la cale noi războaie semantice devastatoare și se pare că Pitoșkin tocmai asta urmărea.

Îngândurații din Bulbona s-au arătat neîncredători însă și s-au străduit să-i convingă pe cei adunați lângă craterele vulcanilor că Pitoșkin era un

iluzoriu construit de universul plin de universuri pentru a schimba istoriile.

Iminenta schimbare a istoriilor a pus pe gânduri gânditorii din lumile solare și sublunare și a fost subiectul unor controverse și polemici violente și chiar au stârnit mișcări de stradă extrem de sângeroase.

Barabo din Kuantile s-a amestecat și el în toată tărășenia vrând să obțină un ce profit iar martorii torinezi s-au străduit să obțină supremația nu numai în arta perversă a sondajelor de opinie dar și în artele magice ale predicției.

După arhivarii din Adamville, se pare că însuși Înaltul Patriarh din Galeea l-ar fi căutat iar pe necunoscutul intrigant vrând să negocieze cu el rolul bisericii sale după iminenta schimbare a istoriilor.

Roza imperialelor fondată de Bada'n Bukkador a hotărât în taină să-i măcelărească pe martorii torinezi și pe arhivarii din Adamville pentru ca războaiele semantice să se desfășoare după un scenariu gândit de Elal Belal și Petra Petronius care nu voiau cu nici un preț ca magicienii să conducă lumea după iminenta schimbare a istoriilor. Ei erau convinși că academicienii trebuiau să hotărască asupra treburilor guvernării și tocmai de aceea s-au hotărât în taină să facă jocul Rozei imperialelor în toate lumile solare și sublunare.

Flotele reunite s-au îndreptat către punctul de convergență magnetică Ganduu, dincolo de norii purpurii, acolo unde se spunea că se adunaseră în mare secret mercenarii tocmiți de cenaclurile literare din Gunno, Adostra, Taundo, Mauna Lao, Galeea, Tulule și așa mai departe.

Mercenarii erau aduși din minele de xanol de pe Tooba, din craterele virtuale de pe Banzee și din oceanele cărămizii de pe Dano Badar.

În timpul luptelor, soldății deblorului de pe Tooba i-au decorporat pe ofițerii împăratului Ogawa lăsându-le matricele să plutească dincolo de orizontul vizibil purtate de briza Pânzelor Hatias. Deblorul și-a umplut pungile cărnoase cu heliu și a cântat ore în șir ceva ce semăna cu *Minunata Sonată*.

Acordurile au fost auzite de Bobolina care i-a șoptit la ureche prințesei din Borobudur vestea primei victorii a mercenarilor. Prințesa și-a desfăcut aripile și a plutit în corpul moale al vântului solar din Gaspeea. Gontila Kale, încântătoarea sirenă din Puerto Pico a zărit-o și a chemat-o pe țărmul oceanului Alal să flecărească despre una, despre alta. Martorii torinezi spun că din vorbele celor două s-au născut temuții gostribadores, soldații vântului și ai apei care i-au

măcelărit pe cavaleriștii Rozei imperiale pe câmpurile de bătălie din Quatar.

Satile din Montamorté le-a închinat un marș iar Abu Kadâr a compus un tuberoz nemaipomenit de îndrăcit pe care au dansat mai toate populațiile din arhipelagurile Rudda, Balean și Oparo.

Sunetele s-au izbit de Pânzele Hatias și-au dezvăluit pentru o clipă proveniența fermecătoarelor obiecte cosmice.

Universul plin de universuri le furase unor călători virtuali care se întrupaseră dintr-o cascadă de evenimente mari pregătind nașterea roiului de universuri Tiangole ce tunelase membranele magnetice în căutarea unui nou desfășurător de istorii.

Fabuloasa din Brudella a povestit ceva despre nebunia asta împăratului Ogawa iar căpitănia din Puerto Pico a dat publicității o hartă a întregului eveniment cosmic pentru a fi de folos navigatorilor.

Și arhivarii din Adamiville s-au grăbit să publice o desfășurare a textelor lumii pentru a nu fi mai prejos și pentru a încerca să câștige supremația în actele predicției.

Iminenta schimbare a istoriilor se va fi produs, se produce sau se va produce, spune Ganto, gânditorul din Takule Makune, dezvoltând ideea

tragică potrivit căreia nimeni nu poate deține secretul unei predicții.

Am construit un frondist, un anume Rabo Magoban, care a atacat violent academicienii desueți și care a pus sub semnul întrebării existența universităților.

Ganto a cerut ajutorul gărzilor imperiale dar moreaugarinul meu a scăpat ca printr-o minune preschimbându-se în Bobolina. Fantoma fostului împărat Hataral a bântuit o vreme universitățile aiurind tinerii cu ideile lui Rabo Magoban iar nimfele din Bulbona au pregătit ființele apelor pentru iminenta schimbare a istoriilor.

Ființele apelor sunt forme fantomatice pâlپătoare în real. Le întrevăd fulgurând, purpurii, gălbui, moi sau acide, zgomotoase sau fierbinți.

Oponențele dispar în timp ce universul plin de universuri se prăbușește în fiindul meu plin de nori. Aș putea număra planetele, aș putea enumera figurile politice, aș putea inventaria literaturile, aș putea hotărî stilurile, moda, tendințele.

Oare tendințele să fie acele obiecte cosmice dinamice care dau îndreptări asupra iminentei schimbări a istoriilor dincolo de nori?

MARELE ABSENT DIN INIMA NORILOR

Moto:

În bezna din adâncurile oceanului peștii văd ceea ce este.

Mihaela Bufnilă

Acum zece mii de ani în Gatambo, lumile acvatice au dat o lovitură mortală inelelor de pământ și au pus stăpânire pe cele o mie de constelații din inima universului plin de universuri. Baronii ficționali din Gambolee, orașul fabulatorilor, au fost răsturnați de la putere. Combustibilul tradițional care anima matricele informaționale a căzut în desuetudine. Noii savanți de pe vechiul asteroid Kaoma Kuamani au descoperit principiul instantaneului acvatic bănuind prezența Marelui Absent Din Inima Norilor în profunzimea matricelor care se desfășurau toate deodată.

Pe scurt, puteai fi oriunde, oricum, în același moment digital.

Această descoperire l-a făcut pe Ergubai Gaber din Guantila să-l ia peste picior pe rătăcitul Blais Pasqal care-l eliminase cu de la sine putere pe Marele

Absent Din Inima Norilor din experimentul științific trimițându-l la plimbare ca pe un copilandru.

Atitudinea asta trebuia probabil să anunțe sfârșitul polemicii asupra modernității. Așa au scris în cărțile lor arhivarii din Puertillo Picator. Ei au încercat să descrie formele momentului digital. Au ajuns însă într-un impas nereușind să găsească rezolvarea șirurilor matematice mari de tip Yogguan.

Într-o bună zi, Asalga Calambra, soprana din Tantai, mi-a șoptit să las în pace filozoficele pentru că o mare balenă albastră l-ar fi aruncat pe țărm pe un oarecare Barâșkin, un adversar periculos al tuturor ficțiunilor științifice.

Universul plin de universuri pune la cale o revoluție.

Am pișcat-o de fund pe Asalga Calambra. Dansam înlănțuiți într-un bar deocheat din docurile Bulbonei, orașul fantomelor de sticlă. Un pianist își rupea tentaculele pe clape și tot bătea din buzele-i groase, vineții, zgâindu-se la viermuiala aia sufocantă iar Asalga Calambra, soprana din Tantai, îmi turna tot felul de baliverne aiuritoare în urechi!

Ne înghesuiam. Ne călcam. Ne aruncam priviri languroase sau periculoase, pline de promisiuni perverse. Din tavan cădeau viermișori marini. Într-un

acvariu rozaliu se tot unduia o sirenă îmbiindu-ne parșiva să facem porcărele cu ea.

Un barman gras și suferind de paranoia, tot răcnea că vine sfârșitul lumii și că o mare cometă o să ne cadă drept în cap săturându-ne de giugiuleală.

Erau și niște fantome de sticlă ce se zgăibărau printre coloanele de alge marine aruncând limbi de foc, funigiei, bănuți de argint.

Dacă nu știți ce e o fantomă de sticlă nu e o mare pierdere! Ce poate să fie decât o ființă fabuloasă, imposibilă, care circulă cu viteza gândului prin visele aiuriților locuitori ai lumilor. Chiar și ai lumilor acvatice. Fantomele astea pun la cale tot felul de ghidușii. Schimbă câte un guvern, joacă un renghi vreunui imperial sclivist și bulversează mulțimile cu pase magnetice și cu miracole.

După cum vorbea toată lumea, Barâșkin, cașalotul multiplicant, era sfârșitul ficțiunii științifice în lumile acvatice aflate dincolo de inelele magice care topăiau îndrăcite în inima universului oceanic.

L-am auzit și pe Fontando, bărbierul din Gazaia spunând asta.

Eram la baia de aburi din Tolumba, orașul pășaroilor bulbucăți. Mă nimerisem pe-acolo în căutarea Marelui Absent Din Inima Norilor.

Un batracian din Kutumbe mă păcălise și mă pusese pe drumuri pornindu-mă cu noaptea-n cap de prost ce sunt către Tolumba. Am mărșăluit plin de speranță printr-un soare canicular, prin ger și ceață. Ceața o aruncau niște șmecheri din Badao Badalor cu tulumbe de argint. Ziceau că-s sculptorii entropici. Niște haimanale.

Încurcau navigatorii, pierdeau caravanele în pustiul de ape.

Batracianul își făcea veacul pe o corăbioară în largul sudicelor. Corăbioara se legăna, burtoasa, spintecând ușor valurile înspumate care sclipeau fantomatic în bătaia Lunii chemându-se unele pe altele, nebunele.

Cândva, batracianul vânase balene de sticlă în inima nordicelor. Mare povestitor, batracianul. Spunea niște baliverne! Mincinosul! Zicea pe cuvânt de onoare că pe vremuri prindea balena de coadă, îi șoptea un descântec la ureche, o gâdila pe burtă, o legăna.

Balena, săraca, pica în plasă cu ochii-nchiși.

La bile, în docuri l-am cunoscut. Juca batracianul bile în draci. Bilele erau străvezii și în ele se zăreau tot felul de lumi acvatice mici.

Batracianul se fălea. Parcă-l văd. Se umfla peste măsură. Își lua avânt. Se trăgea de brăcinari. Înjura de

mama focului. Văreia bila nu știu cum. Se arunca înainte și poc, poc, câștiga toți biștarii. Docherii se burzuluiau de pomană. Unul a vrut să scurteze batracianul de cap dar i-am tras eu o scatoalcă. Orăcăitul mi-a mulțumit și m-a tras după el.

Eu, naivul, l-am urmat.

Atumbo Bambotembo îi zicea batracianului. Naiba știe de ce. Îi plăcea lui!

M-am dus după el. M-a cărat prin întregul Kutumbe. Kutumbe țipa, răcnea, urla, se sulemenea, se dezgolea în soare, își făcea de cap. Niște aeroplanе tot vâjâiau prin văzduhul încins. Trecea o paradă. Cântau niște fanfare. Lumea se rostogolea pe străzi valuri, valuri, fistichie, dezmațată și gata să ia cu asalt guvernanta acvatică.

Ne-am zgâit la tarabe în târgul de cefalopode albastre și ne-am înghesuit prin piața de pește, să vedem care-i treaba.

Putea de-ți lua nasul. Pluteau prin văzduh norișori de praf de pușcă. Se cafteau unii bine de tot cu niște pușcoace pentru niște pricini. Tarabagiii, pântecoșii, ne tot ațineau calea. Ne îmbiau cu hartane sângerii. Să-mi dau duhul și alta nu.

Îl cauți pe Marele Absent, șmechere, mi-a zis batracianul făcându-mi cu ochiul, împingându-mă înainte să tai mulțimea nebună.

Știa ce știa batracianul. Mi-a șoptit : e o chestie filozofică la mijloc, zi că nu-i așa, îți dă sens, derbedeule. Vrei să tunelezi universul plin de universuri și s-o ștergi dincolo de orizontul nostru vizibil. Te dai de ceasul morții să hoinărești prin pluralitate, ha, ha, ha!

Pluralitatea? Atopo Peta vorbise despre ea în urmă cu o mie de ani. Atopo era un filozof din Horneea. Nu prea-l lua nimeni în seamă. Îl dăduseră afară din senatul Universității Acvaticе din Gatao. Se încurcase cu niște sirene.

Apoi s-a confesat publicului jurându-se că a avut o viziune despre ceea ce zicea el că ar fi pluralitatea. Avea de gând să construiască o nouă cosmologie.

A zis că timpul acvatic, derivat al timpului cosmic, ar fi doar o convenție moartă, moartă de tot. Un concept răsuflat. Desuet zicea el. Un fel de poșircă științifică, dacă stau eu bine și mă gândesc.

Savanții desueți l-au luat la ochi. L-au încondeiat la stăpânire. Să dea oficiala oceanică cu el de pământ. Să-i taie impozitul. Să-l pună în lanțuri.

Ciocu' mic domnule filozof.

Atumbo Bambotembo mi-a zis să stau locului. Nu te mișca, derbedeule. Uite o meduză, vezi? Ei și, am zis eu dând din umeri. Mare lucru o meduză. Dar ce știam eu, derbedeul de mine despre meduze? Nici nu era meduză. Era peștoaica peștoaicelor în travesti. Ținea o tarabă de crabii electrice. Crabii tot aruncau fulgere în stânga și-n dreapta, ronțăiau văzduhul.

Peștoaica s-a uitat lung la mine. Pișpirică, mi-a zis, aud că vrei să-l cauți pe Marele Absent Din Inima Norilor. Dar eu nici nu scosesem o vorbă. Asta e, îmi citea gândurile.

Dar nu dădea nici două parale pe mine, mi-am dat eu seama. A şușotit ceva cu Atumbo Bambotembo. Au râs amândoi de mine.

Apoi mi-au zis să-mi vând matricea energetică. I-am înjurat. Le-am zis niște vorbe de la obraz. Batracianul s-a făcut roșu de ciudă. Bine, derbedeule, nu te dai. Ești un prost, ai fi câștigat o sumă frumușică. Caută-l pe Fontando, bărbierul din Gazaia. Îl găsești la baia de aburi din Tolumba. Știe el cum ajungi la Marele Absent Din Inima Norilor.

Zis și făcut. Mi-am luat picioarele la spinare bucuros că scăpasem de nebuni.

În drum spre Tolumba am dat peste un oracol. Oracolul mi-a zis niște chestii încurcate despre popoarele acvatice. Mi-au prins bine într-o bună zi. Le zic și eu pentru că sunt tare adevărate.

Era cu siguranță sfârșitul tuturor personajelor.

Scriitorii din Munao Loan, din Tambo Tambolee și din Bamboleda își aruncau adesea personajele la gunoi. Acolo, în gunoi, aștepta Barâșkin, spuneau martorii togarezi care-l căutau pe Marele Absent Din Inima Norilor prin incantații secrete.

Barâșkin lua îndată chipul unei subrete sau formele planturoase ale unei matroane și se strecura prin ficțiunile care scăldau matricele lumilor acvatice.

Se îmbrăca fistichiu cu hainele jobeniștilor din romanul preastimabilului scriitor al președintelui din Tambo Tambolee sau făcea pe malagambistul din scenariul aruncat la coș de Pabu Bupabu, dramaturgul la modă în Gantao.

Garda civică a încercat de câteva ori să-l aresteze pe Barâșkin dar gardienii nu l-au găsit niciodată, pe cuvânt dacă mint.

Ayan, un băiat de prăvălie, chel și limbut, pipăind-o pe Mirabola din Farina, i-ar fi spus că vestitul Barâșkin nu ar fi decât o plăsmuire. Ayan a râs prostește când perversa l-a gâdilat cu o pană de

gâscă. Pana de gâscă era primită în dar chiar de la președinte din Tambo Tambolee pentru servicii importante aduse țării.

Gâsca preafericită care și-a lăsat pana zălog chelarului de la președinție călătorește acum către lanțul muntos Slin Wala ca să-i aducă sus-numitului un diamant de lumină veche. Niște pelerini au adus diamantele de dincolo de orizontul vizibil și le-au ascuns sub Slin Wala. Spiritul muntelui e animatorul lui Barâșkin Barâșkinrowsy, spun niște documente secrete aflate bine ferecate în catacombele din Munao Loan.

Spiritul se hrănește cu ficțiunile căzute în uitare sau desuetudine.

El știe că ficțiunea e combustibilul ființelor fabuloase din lumile acvatice și că, încet, încet, o va lua în stăpânire. Îl materializează pe Barâșkin o dată pe săptămână și, având darul ubicuității, umblă prin saloane ascuns sub înfățișarea unei midinete și sfătuiește scriitorii să-și arunce personajele la gunoi.

Midineta Cocoleta are buze rujate țipător. Are o voce stridentă. Are bujori.

Tablourile de cristal se sparg în zeci de cioburi când vocea ei izbucnește printre coloanele grele de plumb. Cioburile se prefac în mici reptile care mușcă soldații de cizme. Soldaților nici nu le pasă pentru că

stau la coadă să le muște midineta ciotul greu încercat de femelele din Munao Loan sau Bitombe.

În timp ce zecile de cioturi se întăresc sub lumina lunii, gâsca preafericită se întâlnește în zborul ei cu Xalaman. Xalaman are șapte ochi și opt tentacule și se deplasează cu ajutorul unui sifon dogit. Șuieră îngrozitor. Nu are biștari să-și cumpere un sifon nou din Bulbona Faso. Și îi trece prin minte că ar putea vinde gâsca preafericită în târgul de animale din Puertillo Picator.

O înșfacă pe înaripată și o duce cu el lălăind de nebun pe cărările umede și tainice ale muntelui Go Man.

Dacă Elsao Chiramel, cel care mi-a spus toată povestea asta aiurită despre Barâșkin, n-a mințit, pe Xalaman l-ar fi înghițit un reptiloid vișiniu din îndepărtatul Wankusai. Reptiloidul era hămesit foarte pentru că soldații aigamalodului din Bufanga furaseră tot ce se putuse fura din ținuturile înșorite.

Asalga Calambra, soprana din Tantai, dezbrăcându-se pentru ritualul de primăvară, mi-a șoptit tot felul de prostii despre sfârșitul preafericitei gâște încercând să mă convingă că Xalaman era un șarlatan. Am mușcat-o de țâțe pe nebună și apoi i-am tăiat capul.

Sângele i s-a scurs în ligheanul de argint de sub pat și, după a șaptea zi, din el s-a întrupat un înger. Îngerul s-a zbatut o vreme în brațele mele dar eu l-am mângâiat cu duioșie și i-am cântat o mulțime de cântecele porcoase. L-am învățat să joace barbut și l-am îmbătat strașnic. Cum am devenit prieteni la cataramă, îngerul m-a dus pe sub măslini să-l zăresc pe Vestitor.

Vestitorul se pregătea de moarte dar a fost de acord să ucidă spiritul care se hrănea cu ficțiunile scriitorilor.

Pentru asta mi-a cerut să-mi schimb chipul, să merg pe cărbuni aprinși, să zbor asemenea unui bimotor danez și să dansez mambo și conga cu femelele din gilda navigatorilor. Scriitorii care îl venerau pe ciudatul Barâșkin m-au căutat toată vara visând în van că-mi vor smulge limba ascuțită.

Zeci de procesiuni au pornit pe urmele mele prin găurile viermilor bakundo.

Mii și mii de pelerini s-au aruncat orbește în flăcările din Gayola crezând că sălașul meu ar fi acolo. O femeie m-a scuipat în față iar un zburător a vrut să-mi spargă scăfârlia cu niște pietre aduse de dincolo de marile lacuri.

Guvernatorul din Iddile a poruncit rinocerilor lui să mă măcelărească iar vampirii din Goona s-au jurat că îmi vor bea sângele până în iarnă.

M-a adăpostit suba de Fasto care nu credea în Barâșkin și care deja prorocise sfârșitul războaielor kurmaleze.

În urmă cu trei ani îi promisesem subei că-i voi aduce o hartă secretă furată de la statul major al hornilor. Suba știa că sunt un derbedeu și un mincinos. S-a învoit să mă ajute pentru că se spunea că legenda lui Barâșkin ar putea grăbi sfârșitul lumilor acvatic. Suba mi-a spus că în textul legendei apar niște coduri secrete care distrug matricele informaționale ale împrejmuitorului acvatic, Gosara.

Împrejmuitorul era cel mai mare oraș aflat la granița marilor ficțiuni, teritorii periculoase în care nu era bine să te aventurezi.

Suba mi-a spus că împăratul Makkai își pierduse viața acolo și că falnica armată a generalului Gop se pierduse în cețurile ficțiunilor.

Pe generalul Gop îl cunoscusem în bătălia de la Munao Loan. Era un bărbat bine făcut. Avea o mustață uriașă. Când soarele răsărea de după piscurile pline de zăpezi roșii, mustața lui Gop părea că ia foc.

Eragula, femena cea mai periculoasă din regat, pusese ochii pe Gop și chiar se lăudase că ar putea să-l ucidă pe Barâșkin numai pentru a putea intra în grațiile generalului. E drept că acum toate poveștile astea mi se par niște prostii și că de fapt Barâșkin e doar o legendă inventată de curasarul din Gombe.

Barâșkin n-a existat niciodată. Dar cei din Gombe au vrut să pună mâna pe mine de câteva ori pentru că le-aș fi datorat niște biștari de la un barbut de pomină ras sub un pâlc de sicomoroni umbroși din Bamboleda.

Singurul lucru pe care îl ai cu adevărat este ceea ce ești. Asta e și nimic altceva, să știți de la mine. Tocmai de aceea nu mi-am bătut capul cu urmăritorii mei și m-am dus în glonț în Gatambo să-l caut pe Magicien, unul dintre cei mai mari sforari din lumile acvatice care avea habar unde se ascunde Marele Absent Din Inima Norilor.

Atingându-și momentul digital critic, marile armade stelare s-au scufundat sub presiunea câmpurilor magnetice iar elita ofițerilor a intrat într-un con de umbră.

Guvernanta oceanică din Wankosai s-a grăbit să-și trimită flota de lumină veche să controleze fiecare colțișor al matricelor sale informaționale.

Oficiala acvatică din Imao a decretat stare de asediu și, făcând pe placul popoarelor acvatice, a abolit principiul lui unu care se multiplică. Imperialele au încheiat un armistițiu cu republicile galactice iar amiralul sudicelor a trimis o depeșă secretă triumphiului ofițerilor din inima nordicelor invitându-i la un picnic acvatic în largul înpumat al orientalelor.

Depeșa asta am citit-o și eu pe când făceam o curte nebună prințeselor din Quatro Quatrator sperând foarte tare că voi intra în grațiile unui ofițer imperial care se lăudase de nenumărate ori că l-ar cunoaște pe Magicien.

Prințesele trandafirii din Quatro Quatrator, orașul râsetelor nebune, au învățat să înoate fără mască de apă și toată lumea a făcut mare haz din pricina asta.

Broscoizii de pe Santo s-au trezit peste noapte mari dansatori și asta i-a umplut de invidie pe batracienii tăcuți din Fantola Fintolao, orașul bolborositor.

Într-o noapte fără lună, în timp ce nordicele se visau a fi orientale, un ciudat monstru acvatic s-a născut din spuma valurilor și a înghițit submarinul galben al vestitului Ibab Habab care tocmai pornise într-o călătorie către ultimul sens vrând să afle dacă

principiul succesiunii putea fi definit cu adevărat și dacă potrivit lui, epoca modernă se afla în plină desfășurare.

Scrâșnetul fierătaniilor și urletele îngrozite ale muribunzilor s-au auzit în întreg universul oceanic fiind amplificate de viermii marini. Dar asta nu mai are nici o importanță. Timpul merge înainte și-napoi. În sus și-n jos. Și la stânga și la dreapta.

Potrivit martorilor togarezi, monstrul acvatic ar fi venit din stele adus de o uriașă bulă luminoasă. Pește Orb, fabulosul marin pe care monstrul acvatic l-a întâlnit în largul mării de carton care clipoceă somnoroasă dincolo de orizontul nostru vizibil i-a zis arătării chestia asta teribilă.

Monstrul acvatic se deghizase într-un delfin cicălit.

Ciudata arătare pornise în căutarea propriei sale origini. Lua forma obiectelor cosmice aflate în proximitatea sa și putea deveni limită sau vecinătate după caz, spre deplina pierzanie a ființelor fabuloase pe care le întâlnea.

Pește Orb era când galben, când purpuriu și nu prea trăgea cu urechea la ce se întâmpla prin lumea largă. Stătea bine pitit în mâl într-un inel al șarpelui Gonzobes.

Rânjea tot timpul, Pește Orb. Era umflat peste măsură. Cânta cântecele porcoase despre lumile acvatice și se tot lăuda că știe el când o mare revoluție va face totul harcea-parcea.

Nebunul!

l-a dat cu tifla delfinului cicălit. Dar n-a știut să-i spună cine e și de unde vine periculosul monstru. Monstrul acvatic i-a despiciat burta trandafirie. Marea de carton s-a umplut de frumoase flori de sânge până dincolo de reciful de lumină veche unde se adunau sirenele în nopțile fără lună.

Dar era acea frumusețe utilă monstrului acvatic, s-au întrebat filozofii din Patonaraman străduindu-se să pună la cale o critică usturătoare a ideilor lui Platon.

Lipsirea de lumina Lunii, de exemplu, limita exercițiul și prezența frumuseții în carnea universului oceanic. Pentru cine ar fi trebuit să fie frumoase florile de sânge tocmai acolo, pe fundul întunecat al mării brăzdate de furtuni oceanice dezlănțuite?

În noaptea fără lună în care sirenele din Nottanguya l-ar fi călărit în joacă pe respectabilul și venerabilul cașalot Aghilee din Gambolee, furtunile oceanice din Tangulo Mambulo au bolborosit pentru întâia oară după o tăcere de peste două mii de ani anunțând noua eră a războaielor acvatice.

Privind din balconul imperial ploaia de meteori purpurii care venea de dincolo de orizontul vizibil, prințesa Amabalamaia din Huantamatanor i-a spus amiralului ei, Patontiakov, că a auzit vuietul pe care îl făceau furtunile oceanice animând motorul istoriei și că se temea pentru supușii ei care trăiau printre algele de lumină veche.

Tocmai primise un mesaj secret de la amiralul nordicelor care o ruga să-și trimită armada scânteietoare în punctul de conjunctură magnetică Huabobassa pentru a i se alătura în bătlia împotriva delfinilor cicălitari din Puertillo Picator.

Și bătrânul împărat al oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah a auzit glasul dezmațatelor furtuni oceanice după ce trecuseră deja cinci mii de ani de la moartea bietului Pește Orb. Un astrolog s-a furișat într-o noapte ploioasă printre coloanele de ceață ale palatului imperial. S-a împiedicat în barba-i liliachie. Și-a vălurit ușor mantia înstelată involburând aerul cald. A tușit ușor parcă nevrând să-l tulbure cumva pe bătrânul împărat care trăgea înfrigurat cu urechea la palpitul universului plin de universuri în apropierea telescopului oficial. A dat să se întoarcă, speriat de gândul său nebun. Aflase că epocile se desfășurau deodată și că nu-și urmau una alteia.

Dar era prea târziu.

Împăratul clipoci ușor. Își deschise încetișor cei o mie de ochi sulfuroși.

Oftă. Știa că astrologul îi aducea o știre cutremurătoare.

În străfundurile universului plin de universuri, inecele magice fuseseră străpunse de forțe nevăzute iar ființele fabuloase fuseseră transformate în principii.

Împăratul oglinzilor de ape din Jabahab Ab Jabadah nu era mai învățat decât predecesorii lui. Tehnologiile imperiale ar fi fost de nefolosit în străfundurile istoriei care, nici ea, nu era un adevăr ci doar o superbă ficțiune.

Era oare acel eveniment sfârșitul inevitabil al lumilor acvatice asemenea lui Barâșkin, legendarul personaj?

Ființele fabuloase, moi și plăcute la atingere sau, dimpotrivă, tăioase și aspre, se preschimbau în virtualități șuierătoare?

O astfel de întrebare și-a pus și monstrul acvatic în timp ce o înfuleca pe Colombiona, un animat al călugărilor din Wankusai, la o mie de ani la stânga fluxului principal de evenimente care inundau aparența oceanică.

Colombiona a țipat ușor înfiorată, s-a zbătut un pic și și-a dat sufletul transformându-se într-o matrice informațională de o jumătate de rotație.

Monstrul acvatic a trimis-o departe în străfundurile lui luând forma corăbiilor lungi pe care le îndreptau către ultimul sens an de an vitejii războinici ai sudicelor în încercările lor sângeroase.

Armada a înfruntat forțele imperialelor trandafirii de dincolo de pânzele Hamoi care făceau să se rotească inelul magic din marginea arhipelagului Seto, o lume zăpăcită construită de navigatorii secretului.

Vasul amiral s-a ciocnit cu el însuși iar torpiloarele s-au lovit între ele din cauza unui principiu rătăcit care-și făcea mendrele prin mările locului.

Călugării din Wankusai i-au luat urma dar nu au putut în nici un fel să fie pe potrivă monstrului acvatic. O oarecare Tamera din Bakalor, orașul șerpilor de mare, i-ar fi avertizat asupra acestui pericol dar călugării nu au vrut să-i dea ascultare. Înainte de a se desprinde de marile recife au ținut o slujbă secretă și s-au închinat sirenelor din Nottanguya considerându-le fără de sfârșit.

Aflându-și moartea în instantaneul acvatic construit de teribilul monstru, călugării s-au săvârșit în chip eroic mânuindu-și spada de foc împotriva unui dușman imaginar crezând că sirenele îi puneau la încercare.

Corporalitatea lor, strânsă în mare grabă dintre stânci de un oarecare Kamceaitai, armurier la arsenalul din Tambole Tamboree, orașul rătăcirilor, a fost vândută în bazarul din Armonai, arhipelagul deosebirilor.

Agombatador kebirabo! i-a strigat un cefalopod liliachiu cumpărătorului corporalității care tocmai se furișa spre docurile încinse de soarele sălcii.

Iguasaaaaa! a strigat speriat cumpărătorul arătându-se gata să-i dea corporalitatea fără luptă așa cum îi ceruse cefalopodul.

N-au apucat însă să se mai certe. A trecut un dirijabil manevrat cu multă abilitate de vestitul căpitan Aigamatorian din Clepsoda, orașul ghețurilor.

Aigamatorian slobozi câțiva plumbi fierbinți din flinta lui uriașă și înșfăcă corporalitatea călugărilor din Wankusai ducând-o cu el pe muntele de sticlă, acolo unde sălășluiau spiritele bisericilor reunite. Spiritele i-au mulțumit și l-au ajutat să tuneleze universul oceanic pentru a-și face urma pierdută.

După zece mii de ani, hoinărind prin buclele virtuale ale Kampatotadorului, regatul răsucitorilor de momente digitale, monstrul acvatic a dat peste căpitanul Aigamatorian și l-a făcut una cu pământul înroșind văzduhul de sânge.

Se pare că împărăteasa Cambolotea din Huansotan, patria trompetiștilor de aramă, s-ar fi întrebat la sfârșitul unui anotimp incert, de ce lumile acvatice erau pe moarte și de ce tocmai un monstru era trimis din adâncurile universului plin de universuri să ducă la îndeplinire această misiune dizgrațioasă. Ea a transmis un mesaj secret prințului de Magamagamada sfătuindu-l să se păzească.

Cei din Magamagamada, grupul insulelor de zahăr, de dincolo de vârtejurile virtuale ale cascadei Totunga, au încercat să prindă monstrul acvatic în mrejele unor nebune dar monstrul nu și-a făcut apariția.

Amiralul forțelor navale din Magamagamada s-a făcut luntre și punte ca matrozii lui să pună mâna pe ciudata arătare dar furtunile oceanice l-au rătăcit printre bulele luminoase care au căzut peste lumile acvatice la un început de iarnă.

Dinozaurii de zăpadă de pe Kokadoan au scufundat crucișătoarele semețe dar monstrul acvatic

n-a ținut seama de asta și i-a zdrobit între fălcile sale. Dansatoarele din Quantomaquan au vrut să-l îmbuneze dar el le-a înfulecat la repezeală.

Împăratul norilor s-a certat cu filozofii din Patonaraman spunându-le verde în față că el dăduse tonul noii epoci a modernității abolind romantismul în artă și rătăcirea gânditorilor iubind adolescentin fantasmelor eului.

Fanfoleto fanfolă fentoanola! i-a zis, pe un ton răstit, unui locotenent de-al său regentul de Gasboian, vrând să-l facă să înțeleagă că monstrul acvatic trebuia să fie chiar unul dintre principiile în a căror corporalitate se strecurau fără să știe mai toate ființele vii din universul oceanic. Tocmai de aceea îl grăbi să ceară mâna delicatei prințese Amabalamaia pentru sfârșitul verii.

Numai că, într-o noapte călduroasă, prințesa Amabalamaia din Huantamatanor a avut un vis erotic. Până în zori s-a ținut de giumbușlucuri cu monstrul acvatic care i s-a plâns că nu știe cine l-a creat și că este îngrozit de măcelul căruia îi căzuse pradă.

Prințesa a scris o depeșă imperialelor din inima occidentalelor și a rugat republicile de dincolo de orizontul vizibil să-i trimită o plasă virtuală pescuită

din întâmplare de flota inimosului Salausa din Ubunda, orașul turnurilor cântătoare.

Amabalamaia plănuia să-l prindă pe monstrul acvatic atunci când va reveni în visele ei și să-i schimbe instrucțiunile ficționale pentru a afla cheile modernității ea nefiind de acord cu filozofii din Kankao care spuneau că a te considera progresist e curată rătăcire de vreme ce fiecare epocă fusese un progres în raport cu întregul front matriceal al universului acvatic desfășurat deodată.

Un vârtej fierbinte a furat-o însă de pe terasa palatului ei și a aruncat-o în valurile înspumate unde, după trei zile și trei nopți de chin a fost înghițită fără milă de monstrul acvatic.

Preschimbându-se într-un zburător de sticlă, amiralul Patontiakov s-a îndreptat către Wankusai după ce a părăsit îndoliatul Huantamatanor.

A bătut la poarta vrăjitorului Gasaban. Bum. Bum. Bum.

Escapitola compitatom bahdân Wankusai? a întrebat buretele de mare care păzea intrarea, vrând să știe dacă amiralul plătise cei patruzeci de pitueros cât costa intrarea în Wankusai.

O ploaie sulfuroasă bătea în canatul porții săpând șanțuri adânci departe, în mijlocul străduței

întunecoase. Felinarul din colțul casei răspândea o lumină gălbuie.

Amiralul s-a încruntat. Și-a scuturat aripile de sticlă.

Harocma ghesao ghildero marinago! a zis printre dinți dând de înțeles că ar fi scutit de o asemenea taxă de ghilda maritimă din Puerttilo Picator.

La auzul acestor cuvinte, ploaia s-a oprit dintr-odată preschimbându-se într-un vârtej virtual din care își făcu apariția vrăjitorul Gasaban.

Amiralul a crezut că este Vestitorul.

Gasaban avea însă coadă de balenă, fălci de rechin și tentacule de sepie.

De departe semăna cu o umbrelă. Dacă l-ai fi privit de dincolo de universul oceanic, printr-un ocean magic, l-ai fi putut confunda cu ușurință cu aburul locomotivelor din Guanon, orașul celor mai frumoase serbări de iarnă din lume.

Chele beulle, chele beulle! strigă Gasaban ușor amuzat de înfățișarea amiralului, pocnindu-și buretele de mare cu un bețișor parfumat furat din târgul obișnuinței ținut în inima orientalelor de două ori pe an.

Amiralul îi răspunse la salutul de bun venit cu un zâmbet amar.

Căuta nemurirea iar Gasaban credea că venise să-l învețe cum să-l înfrângă pe ciudatul monstru acvatic. Patontiakov era convins că sunt amândoi un construct al aparenței oceanice și că sirenele și chiar universul plin de universuri erau doar niște plăsmuiri puse la cale de Marele Absent Din Inima Norilor.

Vrăjitorul făcu două, trei pase magnetice.

Se preschimbă într-un delfin cicălit și se cernu peste lume aidoma unei ploi cuminți de primăvară.

De ce putea face astfel de vrăji nemaipomenite? De unde îi venea puterea?

Amiralul se trase de vipușcă nehotărât. Poate că în perversitatea lor, câmpurile magnetice îl creaseră pe vrăjitor pentru a-și umple singurătatea.

Dar cine manipula câmpurile magnetice? Marele Absent Din Inima Norilor?

Gasaban îi spuse amiralului să-l caute pe un anume Magicien.

Patontiakov porni spre Cambo Camboree, orașul saturnaliilor, acolo unde s-ar fi ascuns Magicien. Îmbarcat pe un vapor cu zbatuiri, condus de un saurian cârcotaș, amiralul călători vreme de o mie de zile în josul fluviului Qonaor.

Saurianul își suduia matrozii de dimineață și până seara și dădea tot felul de comenzi aiurite cerând ba să fie armate tunurile de la tribord, ba să fie ridicate pânzele pentru vântul de noapte.

Amiralul își dădu seama că saurianul tânjea după vremuri de mult apuse și că se credea la bordul unei corăbii stelare.

Dar nu-și bătu prea mult capul cu asta. Din cauza aripilor sale de sticlă, mai toți pasagerii îl ocoleau crezând în sinea lor că Patontiakov era de fapt o insectă de bălegar fugită dintr-un laborator al armatei și care călătorea în travesti. La supa de dimineață treceau în fugă pe lângă masa lui iar la cafea, îndată după prânz, se înghesuiau cu toții lângă marele coș de fum care bubuia asurzitor. Amiralul nici nu i-a mai luat în seamă după primele o sută de zile și s-a adâncit în el însuși. Se ascundea la pupa printre butoaiele de motorină și de scrumbii și admira peisajul luxuriant. Printre pâlcurile de junglă mustind de aburi sângerii, se zăreau turme de cașaloți, câte o balenă singuratecă sau câte un amfibiu vorbăreț. Unii se țineau după vapor înotând la babord și cerând de mâncare. Patontiakov a vrut să afle câte ceva despre monstrul acvatic dar cașaloții i-au dat cu tifla și au râs de el. Nu auziseră de o asemenea poveste și nici nu

credeau că universul oceanic era doar o părticică dintr-un enigmatic univers plin de universuri. Un amfibiu îl stropi în joacă iar o sirenă îl îmbie în iatacul ei de ape să facă tot felul de giumbușlucuri. Și totul doar pentru un diamant de lumină veche, se înțelege.

Într-o dimineață, din cauza cețurilor, vaporul se izbi de niște stânci și se scufundă cât ai clipi. Saurianul dispăru urlând ca din gură de șarpe într-o învolburare de ape. Matrozii se pierdură printre stânci iar pasagerii se făcură nevăzuți într-o cataractă, la două mile depărtare de locul naufragiului.

Un cașalot îl înghiți Patontiakov țâșnind dintr-un vârtej virtual. Aripile de sticlă ale amiralului îi spintecară burta și dinăuntrul lui ieși la mal, mărșăluind semeață prin valuri, armata biomecanicilor din Tamabolee care dădu imperialelor o serie de lovituri mortale.

Matricea informațională a lui Patontiakov se preschimbă în principiul oglinirii potrivit căruia, văzându-se pe sine însuși, monstrul acvatic explodează risipindu-se prin întreg universul oceanic iar filozofii din Patonaraman trimiseră o depeșă împăratului norilor încercând să-l convingă că modernitatea era doar un construct iluzoriu.

Toată tevatura asta mi-a fost povestită de însuși Magicien. Magicien putea privi întreaga desfășurare ficțională a universului plin de universuri deodată.

M-a văzut venind înspre el din timpurile mele paralele. M-a lăsat să intru în inelul lui magic și mi-a dat de înțeles că știința făcea casă bună cu magia, una desfășurându-se dintr-alta și invers.

Magicien m-a ospătat cu balenă umplută cu migole. Mi-a dat să beau un vin dulceag și m-a iscodit în fel și chip. M-a întrebat de ce vreau să-l întâlnesc pe Marele Absent Din Inima Norilor, tocmai eu, un derbedeu și-un coate goale.

Pe mine m-a scos groaznic din sărite chestia asta și l-am pocnit drept în moalele capului lăsându-l fără suflare.

Am șters-o cât ai clipi și am tunelat întregul Gatambo apucând în sus prin carnea timpurilor care se vânzoleau încoace și-n colo de nebune.

Un kontator din Kahala, hoinar verzuliu, guraliv și plin de bube, încrezut și dus cu sorcova, mi-a zis că-mi vinde pentru o mie de arginți codul care deschidea corporalitatea vestitului principiu al oglinirii.

Kontatorul avea un dirigabil rablagit care păcănea între timpuri. M-am urcat la bordul lui

făcându-mi o socoteală simplă. Dacă înșfăcam principiul, puteam să-l reanimez pe amiralul Patontiakov care era un bun navigator.

Harști!

Uite-așa l-am bortelit pe golanul de kontator. Am cotrobăit o zi întreagă prin nacela dirijabilului căutând codul cu pricina. Au trecut în zbor niște șmecheri care se duceau să lupte în războaiele kurmaleze. Aveau niște flinte bine umplute cu plumbi dar nu le-a trecut prin minte să mă găurească. Sare pe coadă!

În inima nopții am găsit codul ascuns într-un coș de nuiete în care kontatorul ținea niște ierburi de mare din care-și făcea ceaiuri pentru durerile de fâlci.

Am rostit numele lui Patontiakov și am invocat spiritele inelelor magice din largul nordicelor. Spiritele s-au bulucit cu toatele bucuroase că pot ronțai un principiu așa haios ca principiul oglindirii. Mi-au mulțumit la sfârșit și, sfâșiind o bucată de carne din corporalitatea universului oceanic, l-au adus la viață pe amiral.

Patontiakov s-a dezmeticit cu greu. L-am cărat pe țărmul oceanului și l-am îmbăiat și i-am spus adevăratul nume al Vestitorului. Amiralul a izbucnit în plâns. A plâns așa vreo douăzeci de zile. Nici nu l-am

pus la vreo corvadă. Am tot învățat timona dirijabilului cum m-a tăiat capul. Nori trandafirii se tot izbeau de nacelă iar vânturile dinspre Wankusai ne tot plezneau peste față.

Într-un târziu, amiralul s-a dezmeticit cu totul și m-a luat la rost. L-am povestit cum a murit Vestitorul lui, ucis de oamenii împăratului din Gazabo, i-am povestit cum l-am ucis pe Magicien și i-am zis, scurt, că-l iau cu mine în căutarea Marelui Absent Din Inima Norilor.

S-a învoit. l-a venit însă greu de tot să creadă că vom întâlni alte lumi și alte timpuri și că tot ceea ce se petrecuse la stânga și la dreapta, sus și jos, înainte și-napoi încă se afla în desfășurare. Ca să-l fac să înțeleagă adevărata natură a universului plin de universuri am tunelat matricea universului acvatic nimerind drept în inima ficțiunilor siropoase aflate toate deodată în plină desfășurare, undeva sub noi.

Inimioare rozalii s-au aprins pe cer. Și un tort mare de ciocolată s-a lovit ușor de nacelă fiind aruncat prin văzduh de câțiva însurăței puși pe șotii în lumea lor acvatică unduitoare. Ne-au ieșit în cale și vreo mie de ficționali care înotau prin văzduh cântând cântecele de iubire, vălurindu-și mantiile de lumină veche.

Patontiakov a înțeles cam cum stăteau lucrurile. Mi-a spus însă că ar avea nevoie de un vestitor care să-i citească fundul oceanelor ficționale pentru a nu nimeri într-un banc de nisip. Am dat din umeri. De unde să-i fac eu rost de un vestitor?

Amiralul mi-a aruncat o privire plină de înțeles. Pune-ți pofta-n cui, i-am zis eu supărat, mușcând o bucată mare de tot din tortul de ciocolată care plutea alături de noi mângîind nacela de frișcă. N-aveam nici un chef să-mi preschimb matricea informațională și nici să stau ca un prost cocoțat în gabie și să-mi pocnească ochișorii zgâindu-mă la mersul ficțiunilor prin corporalitatea timpurilor.

Trebuia să ne descurcăm și fără vestitor.

Ficționalii ne-au ținut o predică despre iubirea aproapelui. Aveau coronițe de argint, nu purtau chip și de departe păreau niște lujere luminoase. Mai marele lor era un malagambist cu joben trandafiriu. Jobenistul pusese ochii pe dirijabilul nostru.

Avea de gând să officieze căsătorii la bordul lui. E o chestie mișto, ne-a zis, gata, gata, lăsați dirijabilul și valea. Ne-am caftit pe viață și pe moarte. Patontiakov s-a ținut bine dar s-a împiedicat de o parâmbă și s-a prăbușit în gol. A trecut prin tortul de ciocolată în mare viteză și s-a dus grămadă spre un

vârtej virtual care l-a înghițit cât ai zice pește, săracul de el.

Am tunelat momentul digital dar în van. N-am reușit să-l gădesc.

Boaf. M-am trezit în mijlocul unui bal mascat de la marginea mândrului Beauburgua, orașul cețurilor. Un soldățoi m-a ținut cu un aruncător de flăcări și a răcnit la mine speriat. L-am decorporat. Spiritele inelelor magice din inima nordicelor s-au înființat imediat dar le-am dat cu tifla. Era timpul să adun câteva matrice informaționale pentru a reuși să stăpânesc principiul lui unu care se multiplică. Mi-am dat seama că numai așa putea să dau de urma Marelui Absent Din Inima Norilor.

Erabusa Mabarusa din Hokanau, m-a întâmpinat plină de blândețe și mi-a spus că doar Magikoon din Terra Enciclopedica, deschizându-și momentul lui digital după principiul instantaneului acvatic, mi-ar putea desluși drumul către Marele Absent Din Inima Norilor.

Când picurii nopții au sfârșit pe fruntea vestitului Magikoon iar eu am tunelat timpurile până la el, martorii togarezi au înregistrat prima descreștere de viteză iar Wankusai s-a pierdut într-un abur.

Rulii și-au rătăcit submarinele într-o pungă virtuală iar magicianul Magicoon a declarat pentru întâia oară principiul lui unu care se multiplică bulversând serviciile secrete și luându-i pe nepregătite pe filozofii Școlii de la Puertillo Picator.

Președintele republicii Bangaradas și-a văzut șopârla lungindu-se și transformându-se într-un inel magic iar Hoba Buba, cântărețul de jazz din inima nordicelor a reușit cea mai lungă octavă din istoria istorisirilor muzicale.

Gaura de ozon de deasupra orientalelor s-a preschimbât într-o poartă stelară iar Kakaras, întâiul fizician al Ruliei, s-a împăcat pentru toată viața cu Egadao, întâiul fizician al Americii, uraganul Gaian Moaroa a încremenit într-o formațiune sculpturală pe care au furat-o briganzii Fosiburului și Eutopa s-a frânt în două după un scenariu escatologic pus la punct de martorii togarezi.

Prințesa Marsuana din Tembao s-a rătăcit într-un nor argintiu iar membrii marcanți ai partidului conservelor din Chavee s-au trezit arestați într-o pictură suprarealistă de un artist mediocru.

Crepusculul de la Makosan s-a deplasat în viteză către Burla Barlo arzând pădurile de tropical, Magicoon a decretat principiul saturației în timp ce

fizicienii din Ghemor au dat publicității bula exofizică din a șaptea trecere a cometei Bantuliasan, și planeta întreagă a intrat într-un proces rapid de frânare.

Corul artileriștilor din Kusadai a încremenit și el într-o gamă minoră, pierdem viteză, ar fi șoptit împăratul algelor trandafirii chemându-și omul de taină, încet, încet cuvintele s-au risipit, limbajul s-a decolorat, statuile s-au sfărâmat, oceanele s-au evaporat, s-a prăbușit satelitul de serviciu, primul sunet al universului plin de universuri s-a făcut auzit din toate colțurile matricelor energetice iar câmpurile magnetice s-au făcut toate ghem.

Și atunci s-a înfiripat imaginea Marelui Absent Din Inima Norilor.

El e ? L-am întrebat pe șoptite pe Magikoon încetând să mai facă vreo pasă magnetică sau să îngâne vreo incantație magică.

Stăteam amândoi îngropați între dunele deșertului Kalahar, printre ruinele Eutopei, Asiliei, Americii și Bagoradorului și ne uitam printre stele.

Niște păsări de oțel tot păcăneau printre razele de lună involburând ficțiunea ficțiunilor care era însăși corporalitatea incredibilă a Marelui Absent Din Inima Norilor.

Am crezut la început că e cea mai mare balenă pe care am văzut-o vreodată dar nu era o balenă. Mi-a trecut prin cap, apoi, că ar putea fi o ființă fabuloasă nesfârșită în a cărei matrice aş fi putut fi inclus. Magikoon mi-a șoptit : închide ochii.

Am închis ochii tremurând de emoție.

L-am văzut pe Marele Absent Din Inima Norilor umplându-mă pe dinăuntru așa cum te umple un parfum de primăvară pe țărmul oceanului.

Magikoon m-a prins ușor de mână și m-a numit pentru prima oară. Mi-a spus, bine că te-ai născut Barâșkin!

Degeaba am încercat să scap din inelul lui Magikoon. M-am trezit azvârlit de o pală de vânt drept în valuri. Marele Absent Din Inima Norilor m-a botezat lăsând o ploaie de trandafiri să cadă peste mine apoi s-a pierdut într-un vârtej virtual odată cu Magikoon.

Boaf. Am căzut într-un anotimp incert. A venit un fochist de nicăieri și m-a întrebat una alta. A zis să-i zic unde fusesem repartizat. Era plin de mușchi. Avea nasul borcănat. Nu prea glumea. Mi-a zis și el că știința era totuna cu magia și că nu trebuia să-mi bat capul prea mult cu tot ceea ce se întâmplă în corporalitatea timpurilor care alergau de nebune în

toate direcțiile de vreme ce lumina avea mai multe viteze, ha, ha, ha.

Tot ceea ce ne înconjoară este legat de propriul nostru corp mi-am spus în clipa aceea încercând să nu-mi pierd cumpătul.

Avalanșa de ficțiuni care scaldă imaginarul tău, reclamele, războaiele semantice, mișcarea oamenilor politici, evoluția noastră în realitate, toate sunt componente ale unei imagini dinamice guvernată de Marele Absent Din Inima Norilor.

Această imagine se suprapune în universul plin de universuri peste imaginea standard construită prin educație și cultură.

Ființele fabuloase tind să-și construiască imaginea ținând cont de ideea fatală de corporalitate. Corpul e cel care receptează ideile care ventilează imaginarul ăsta nebun și aproape de necontrolat. Corpul e cel care, prin senzații, accede la realitatea înconjurătoare fie că e vorba de războaiele semantice sau de discursul primului ministru din Tambo Tamboleeee. Iată așadar câte lucruri de taină sunt legate de corpul tău, Barâșkin, mi-am spus plin de înfrigurare încercând să înțeleg ce avea de gând fochistul ăla nătâng.

Dar corpul tău, Barâşkin, este el însuşi însufleţit, am continuat încercând să nu-mi cresc entropia informaţională cumva.

Corpul tău este o lume mică. Corpul tău este în căutare de sens. Fiinţele fabuloase ca şi oamenii politici trebuie să înţeleagă acest adevăr.

Corporalitatea prilejuieşte un regal al imaginii. Corporalitatea este de fapt o normă fundamentală în construcţia de imagine. Corpul ocupă spaţiul de putere fie că e vorba de lumea afacerilor, fie că e vorba de lumea politicii fie că e vorba de o călătorie atât de periculoasă prin vălmăşagul temporalităţii.

Corpul se răsucesce.

Devine din punct în moment bidimensional şi-apoi într-un misterios moment tridimensional. Se aruncă în universul plin de universuri de nebun. Timpurile, care sunt şi ele corpuri sub formă de numere mari, sunt tot atâtea vârtejuri imaginare care ocupă spaţiul de putere. Imaginea corpului e de fapt o misterioasă totalitate.

Ficţiunile ca şi afacerile înglobează numerele mari. Politica şi strategiile câmpurilor magnetice le mărunţesc în strategii cochete.

Corporalitatea noastră distruge limita. Fiinţele fabuloase ale lumilor acvatice trebuie să înţeleagă şi

acest adevăr crucial. Nu poţi pune la cale o conspiraţie împotriva Marelui Absent Din Inima Norilor fără să ţii seama de corp. Imaginea nu se mai explică prin limită, ci prin vecinătăţi.

Suntem vecini cu imaginea universului acvatic, suntem vecini cu imaginea lui Ibab Habab, suntem vecini cu imaginea campionatului mondial de fotbal din Guantila, cu imaginea prinţeselor din Abodahar sau suntem învecinaţi cu imaginea caşaloţilor zbanghii din largul înspumat al sudicelor.

Vecinătăţile corpului sunt adeseori monstruoase sau superbe.

În regimul democratic, fie el şi superficial sau trucat, sau în inima imperialelor corpul reuneşte periferia cu centrul. Ficţiunile ca şi oamenii politici trebuie să înţeleagă construcţia simbolică a periferiilor şi centrelor. Tocmai de aceea, o ficţiune comercială ca şi un om politic inspirat trebuie să se ferească să-şi construiască imaginea ca şi cum ar fi sub asediu. Corpul se află pe câmpul de luptă al imaginii.

Periferia ar vrea să fie aflată. A porni dinspre centru împotriva periferiei e ca şi cum ai institui dictatura corpului asupra marginilor. Căci în cele din urmă, periferia va înghiţi centrul. Marginile tale te pot

trăda, te pot înghiți. Cine sunt vecinii tăi? Cu ce imagini din universul plin de universuri te învecinezi?

Lucrurile sau ființele conspirațiilor nu sunt simple obiecte.

Cu cine te mărginești? Ce imagine ți se potrivește? Ești un învingător sau un asediat? Concurenții tăi se vor căzni să te bage în corzi.

Suntem cu toții spermatozoizi aiuriți porniți în căutarea ultimului sens.

Suntem navigatori ai Marelui Absent Din Inima Norilor. Corpul ficțiunilor ca și corpul electoral sunt corpuri de taină care trebuie analizate de pe poziții nonconformiste.

Ce tot spui acolo, mârâi fochistul pregătindu-se să mă azvârle cu lopata lui ruginită într-un continuu ficțional și neavând nici în clin nici în mănecă nici cu magia, nici cu știința și nici cu incomodele întrebări asupra ultimului sens.

Mi-am luat inima în dinți. I-am smuls fochistului lopata și l-am pocnit cu ea atât de puternic încât matricea lui s-a dizolvat într-un norișor de fum trandafiriu.

Valurile timpurilor s-au deschis exact deasupra mea și o uriașă balenă albastră m-a înghițit aruncându-mă apoi nu departe de plaja unde Asalga

Calambra, soprana din Tantai, se hârjonea cu unul dintre martorii togarezi.

Cum m-au zărit, au alergat să cheme poliția. Polițiștii m-au scos din valuri atât de repede încât nu am apucat să-mi reglez matricea informațională.

Eram prins pe uscat. Eram zăvorât într-un continuu.

Numele și prenumele, m-a întrebat un inspector fălcos lovindu-și ușurel dunga pantalonilor și tot trăgând dintr-un chiștoc de țigară.

Pereții din jur erau acoperiți cu fotografii de femei goale. O pânză de păianjen trandafirie spânzura în bătaia unui bec chior. Masa era plină de pete de bere.

Cine ești, bibicule, a vrut să știe inspectorul pocnindu-mă tare de tot peste față de m-a podidit sângele. Și ce-i cu aripioarele astea de cașalot? Ești un nenorocit de mutant, zi, mă, zi că te mănânc cu coadă cu tot!

L-am scuiat. Atât am reușit. Toate puterile mele magice mă părăsiseră odată prins în acel continuu. Lucrurile stăteau prost de tot. Mi-am zis că erau ultimele clipe.

Marele Absent Din Inima Norilor îmi jucase o festă.

MEDUZA NORILOR

Toată vara am hoinărit de-a lungul și de-a latul oceanului virtual vânzând romane science-fiction ieftine în piețele din Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La, Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, și Qualimbo și am așteptat ploaia plin de nerăbdare. Speram că pirații ploii îmi vor aduce vreo veste despre nebunul de Pitoșkin care se pregătea desigur să-mi joace vreo festă, ceva.

Se zvonise că vine Meduza Norilor, nebuna de dincolo de orizontul nostru vizibil, și că avea de gând să ne facă felul. Era ascunsă în norii trandafirii care pluteau încă de la începutul vremurilor în corpul universului digital. Din când în când Meduza Norilor stingea câte o stea. Din când în când schimba instrucțiunile narrative ale lumilor digitale pe care le bântuia. Spăla zone întinse din universul digital și apoi dispărea grăbită într-un degetar de materie sau în pliurile bine încrețite ale furtunilor digitale sau în imaginarul ființelor fabuloase sau într-un vârtej marin. În așteptarea meduzei, navigând pe marea înspumată din inima sudicelor, metamorfozat de șamanii din

Gamboa, m-au bântuit niște gânduri despre miracol. Pitoșkin se lăudase tot mereu că într-o bună zi va pune la cale un memorabil număr de magie. Dar mințise! Am bănuir că ar putea fi vorba de o încercare de manipulare ordinară, de prost gust, ceva în genul acțiunilor vulgare puse la cale de serviciile secrete ale nordicelor. Lui Pitoșkin îi plăceau la nebunie astfel de înscenări. Se dădea în vânt după fantome și castele lugubre. Colecționa amulete care aveau, chipurile, puteri miraculoase. Se lăsase crestat cu un cuțit de un preot tungu. Era convins că are un spirit malefic într-un clondir furat din Bablon.

Imbolbina mi-a povestit cândva ceva despre acest Pitoșkin care pusese pe jar academiile desuete și conservatoare din Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro și Watanga. Imbolbina a știut întotdeauna că încercările mamei acvatice de a anunța evenimentele viitoare erau înlesnite de structura intimă a universului digital.

Imbolbina s-a gândit la mama acvatică plină de duioșie.

Încercările ei de a anunța evenimentele viitoare păreau acum mult mai rafinate. O ferise de un moment penibil comunicându-i în felul ei propriu lucruri pe care le zărise în sclipirile amăgitoare ale misteriosului ocean virtual aparent fără prea mare dificultate. Dar Imbolbina bănuia că toate aceste noi încercări o consumau peste măsură pe mama acvatică. Și-a alungat gândurile cu un gest delicat, și-a savurat șampania și apoi s-a retras plină de discreție. A pornit hai-hui pe străzi gata, gata să dea peste o aventură nebună cu niște vânători de balene de sticlă. Într-un târziu, rezemându-se de un grilaj să-și scoată pantofii, taiorul i s-a umplut de valurile oceanului virtual care mugea maiestuos în corporalitatea ei ficțională.

În astfel de întâmplări am putea oare descoperi virtualitatea universului digital și am putea afla ultimul lui sens? Probabil că unui punct real îi corespunde un punct virtual așa cum unui eveniment virtual îi corespunde unul virtual. Unei mulțimi de puncte reale îi corespunde, în mod firesc, o mulțime de puncte virtuale. Unei meduze reale îi corespunde o meduză virtuală și virtualizantă. Nu e oare prea simplu?

Dar cine a generat pe cine?! Înclin să cred că trecutul se înfășoară în virtual în timp ce viitorul se desfășoară din el, invers. Pare că doar prezentul e real, el reprezintă crunta realitate. Dacă așa ar sta lucrurile atunci înseamnă că eu sunt real numai în acest moment. Dar acest moment este el real?

Și atunci să fie Pitoșkin o simplă invenție? Să fie componenta mea virtuală sau, mai mult, componenta mea digitală? Sau Pitoșkin e cel care a inventat totul de la navigatorii secretului la universul digital? Dar cum pot fi sigur de acest lucru?! Și cum pot deosebi oceanul virtual de oceanul digital? Poate că ar fi trebuit să primesc un semnal care să-mi certifice realitatea. Dar dacă l-aș primi cum aș putea fi sigur că l-am primit eu? Și, mai mult, cum aș putea fi sigur că mi-ar fi adresat?! L-am primit deja? Memoria îmi joacă feste. Imaginația îmi joacă feste. Sunt o meduză pe deplin confuzionată și contrariată.

Dar nu sunt sigur că e vorba chiar despre memoria mea. Nu sunt convins că trebuie să fie vorba de imaginația mea. Și dacă ar trebui să fie vorba de o memorie, de o imaginație, de ce ar trebui să le revendic tocmai eu?! Să fiu eu Meduza Norilor?

Mă întreb dacă eu pot fi un eu în absența memoriei, în absența imaginației. Și, mai mult, de

vreme ce-mi pun asemenea întrebări, e sigur că posed o memorie, e sigur că-mi pot imagina anumite momente din viitor. Astfel că, deși memoria mea și imaginația mea par să aibă un caracter continuu, mulțimea de puncte care sunt are discontinuități în aparența ei. Adică eu sunt un eu nemuritor dar discontinuu.

Nimic nu mă împiedică să-mi amintesc trecutul. Timpul e vălurit. Nimic nu mă poate îndepărta de ideea nebună de instantaneu digital. Îmi aduc foarte bine aminte. Norii trandafirii, în care stătea ascunsă meduza, au acoperit cerul pe la prânz dând semn tuturor despre apropiata sosire a piraților de dincolo de orizontul vizibil.

Eu mă aflam în docurile din Orcheström supraveghind încărcarea unui transport de romane science-fiction pe care mi le comandase contabilul de Bitombe.

Stăteam de vorbă cu poetul oceanic, poetul din Puerto Pico. Îmi povestea despre o lungă călătorie cu un submarin galben în care aveau să pornească o mulțime de cunoscuți de-ai noștri.

Era o călătorie inițiată spre aflarea sensului ultim al universului digital.

Mă interesa să pornesc și eu într-o asemenea fascinantă călătorie împreună cu ei și i-am cerut câteva amănunte. Poetul oceanic mi-a spus că ideea le venise îndată ce aflaseră despre apropiata apariție a piraților. Pirații erau ființe fabuloase guvernate de tainica lucrare a furtunilor digitale. Aveau, se pare, un corespondent în registrul nostru de navigație. Meduza Norilor le-a schimbat însă codurile secrete ale ființării și funcționării. Am bănuț că Pitoșkin s-ar afla prins de bună voie în corporalitatea lor și că punea la cale o nouă manifestare publică a ideilor sale aiuritoare.

Poetul oceanic mi-a întins oceanul său să pot vedea mai bine meduza care stârnise o mulțime de oameni de prin casele lor rotitoare și amestecase toate ficțiunile Enciclopediei noastre, perversa.

Ființele fabuloase erau cu toatele prinse în picurii ploii care le purtau prin văzduh pe deasupra mândrului Beauburg. Se-mpingeau cu scăfârliile lor însângerate în pelița trandafirie care le ținea prizoniere. Se-nghionteau. Își cărau pumni. Se-mbrânceau. Se-njurau în fel și chip. Se cotonogeau fără milă căutând plăceri sadice sau masochiste. Se bruftulau fără milă.

Ce le mai plăcea! Săreau scânteii electrice din matricele lor informaționale.

Pfiiuuuum!

Erau o grămadă de figuri. Era caracatița portocalie care murise-n noaptea nunții fiind mușcată de gât de una din domnișoarele ei de onoare. Era și rechinul melancolic din Bankusai care se omorâse pe vremuri din dragoste, în profunzimile fluide ale universului digital. Înghițise un pumn de stele pitice, nenorocitul. I se aprinseseră călcâiele după zbânțuita de pisică de mare din inima sudicelor. Era și dragonul mărilor trandafirii din Tambo Tamboree. Printre coastele albite de valurile înspumate i se zărea inimioara putrezită, săracul!

Dragonul mărilor liliachii murise-ntr-o bătălie navală purtată în largul orientalelor între imperialele din Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, și ghidușa Masam La.

Era și scoica de aur, blonda aia răpitoare care ținea calea navigatorilor secretului în nopțile fără lună. Și uite-l și pe delfinul cicălit care-a fost strivit de-un crucișător al împăratului furtunilor. Și uite-o, draga de ea, și pe murena indigo, malițioasa și țâfnoasa, pierdută cândva într-un vârtej virtual.

Și erau și multe alte ființe fabuloase. Erau docheri, amirali, prinți digitali, vânători de balene de

sticlă, pescari sidefii, tentaculate albăstirii, pedunculi vorbitori, scoici clămpănitore și bârfitoare, pești zburdalnici și delfini și balene albastre.

Fluierau cu toatele, îndrăcitele. Hăhăleau. Viermuiau fără odihnă înlăuntrul acelei enigmatice ploi. Se rostogoleau unele peste altele. Mânjeau toată pielea aceea trandafirie cu sânge puturos.

Sânge? Dar sângele e doar un mic vârtej virtual zumzăitor!

Călcau pe tentacule, mantii gelatinoase și înstelate, antene și cartilaje trandafirii, carene argintii. Nu le păsa în nici un fel! Asta voiau, să simtă ascuțișul cleștilor tăind adânc în carne! Să simtă usturimea! Altfel cum ar fi avut o certitudine despre propria lor ființă digitală?

Ah, simțurile!

Nu sunt ele oare antioceanul virtual? Nu sunt simțurile imaginea răsturnată a caroiului de puncte care animă fenomenele și procesele construind aparența universului digital? Nu sunt oare simțurile ecoul relațiilor care se stabilesc între aparențele ființării și funcționării construind marea și unica și terifianta aparență a universului digital în drumul inițiat spre ultimul lui sens?

Se certau fabuloasele. Se luau la harță din te miri ce. Țipau. Băteau din aripioare. Ce le mai plăcea! Să se burzuluiască. Să se hlizească. Să se mire. Să întrebe în gura mare, să comenteze. Să se încontreze. Să-și dea aere, mamă, mamă! Cine e mai tare decât ele?! Ei? Aveau de gând să se întoarcă în structurile descriptive primare! Tocmai li se preschimbaseră instrucțiunile narative din cauza ploii informaționale venită de dincolo de orizontul vizibil! Câmpurile lor informaționale remanente fuseseră supraexcitate iar atotcuprinzătorul stătea să se nască dintr-o clipă într-alta din marele orgasm al oceanului virtual.

Și-acum urlau cu toatele. Cine îndrăznise să le arunce-n vârtejul virtual și unde le căra?! Care voia să le tragă clapa?! Erau amestecate în vreun experiment militar?! Încăpuseră pe mâna piraiților de dincolo de orizontul vizibil?! Ele erau oare corporalitatea piraiților? Se jucau furtunile digitale? Erau fie fundalul războaielor semantice fie corpul miraculos al gramaticilor digitaleeeee?

Unele râdeau în hohote. Ce îngâmfate! Ziceau c-au văzut lucruri și mai și, că nu se speriau cu una cu două. Că oricum or să evadeze. Că acesta-i gândul fundamental al tuturor ființelor fabuloase din toate timpurile temporalității digitale.

Să o șteargă în imensitatea oceanului digital! Sau virtual? Să se piardă-n universul digital, s-o apuce-n lung și-n lat pe mările și oceanele secretului. Să se arunce-n vârtoarea virtuală a atotcuprinzătorului. Dincolo de granițele de necuprins ale fascinantului și încântătorului univers digital! Să conducă corăbii nebune și zvelte!

Să caute comori fabuloase! Să înoate în adâncuri în căutarea diamantelor de lumină veche rătăcite de la începutul începuturilor! Să se întrupeze în corporalitatea marelui și teribilului și enigmaticului nimic.

Nimicul?

Nimicul nu era altceva decât primul vârtej digital virtual care era gata, gata să absoarbă punctul sau mulțimea de puncte ce lua forme aiuritoare în bătaia ploii de dincolo de orizontul vizibil. Gata, gata să înghită materia, nesfârșita materie, pentru ca mai apoi să înmugurească, înșelător, în corpul pervers al altor universuri.

Erau și fabuloase care aveau rău de atâta profunzime!

Se țineau cu cioturile lor însângerate de pânțelele moale, trandafirii. Nici nu le trecea prin cap să se arunce în hăul conceptual, să se elibereze de

ficțiunea generalizată și generalizantă. Erau gata, gata, să dea pe dinafară. Să-și verse putregaiul, viermii, emoțiile digitale, veninul, coșmarul trăirii, plictisul existenței, puroiul, virtualitățile ancestrale. Erau ameteite de-a binelea. O vorbă nu mai scoteau, răsuflau întretăiat. Stăteau cu fețele lor descărnate lipite de pielița trandafirie și priveau marea de flăcări care parcă înghițise universul digital, norii trandafirii și aproape întreg câmpul gramatical al tuturor ficțiunilor mele.

Unele se tânguiau de moarte. Meduza Norilor de orizontul vizibil făcuse praf lumile digitale, că schimbase pe deplin structurile narative și descriptive. Nu mai aveau unde să se întoarcă. Și-acum să plece-n pribegie?

Dar dacă totul era o înscenare? Dacă nimic din ce vedeau în jurul lor nu era adevărat?! Era poate o ficțiune exemplară. Sau poate că nici nu ieșiseră din oceanul digital?! Sau poate că nici nu părăsiseră oceanul virtual! Să fi fost lungul vis de după moarte?! Era dualitatea fermecătoare a filozofiilor desuete? Sau manifestarea perversă a unei trinități digitale cu adevărat devastatoare?

Înfulecând bucăți mari de văzduh, norii trandafirii se înălțară spre înaltul cerului. Spânzură

acolo de raza unei stele. Crescură. Se umflară. Gemeau de pirați.

Și căutară o schimbare esențială, un punct de fund, un punct de maxim.

Creionară fundalul. Puseră la cale un plan numai de ei știut. Vizibilizară caroiagul de puncte care, sub presiunea furtunilor digitale, produceau procese și fenomene. Staționară. Descrescură. Staționară. Porniră vâjâind în picaj. Tunelară oceanul. Trecură pe deasupra occidentalelor zăpăcite și îngâmfate. Se îndreptară către periferia sudicelor aiurite de soarele dogoritor traversând flăcările care șerpuiau prin văzduhul leșios. Lăsară în urmă o dâră trandafirie. Pătrunseră sfârâind prin cupola cercului de ape care se rotea înăuntrul inelului magic din mijlocul nordicelor, în apropiere de mândrul Beauburg.

O flamă trandafirie brăzdă întunericul. Talașul arenei digitale se involbură deschizând câmpul ficțional al noii structuri descriptive pe care eu, meduza meduzau, o puneam la cale, perversă și plină de talent. Bărcile proaspăt călăfătuite luciră.

Bărți erau sau bănci? Să fi fost un exemplu al dualității care joacă feste filozofului din Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro, Watanga,

Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao, Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efador, Pompaton, Wescutas și asprul Vitalon?

Prin văzduh se încolăciră ghirlande de flori exotice. Panglicile de mătase foșniră plutind alene. De jur împrejur clipeau spăimoase comete de staniol.

Valuri argintii spălau proximitatea de la un capăt la altul modificându-mi percepțiile și purtându-mă de colo, colo prin crunta realitate. Undeva, sus, pe catarg, strălucea o stea cu șapte brațe gelatinoase care își schimbau culoarea neîncetat.

O mulțime de matrozi se dădeau huța pe trapez, făceau tumbe-n arenă, scoteau limba la ființele fabuloase și strigau împătimiți, pământ, pământ! Aruncau pe gură nori trandafirii și închideau în pumni focuri reci. Își crăpau pieptul și scoteau dinăuntru animale digitale periculoase, pline de solzi lucitori.

Digitalele aveau coarne bine ascuțite. Aveau clești tăioși, aveau colți feroși care sângerau neîncetat. Aveau ochi periculoși, plini de flăcări, de nori trandafirii și de viruși informaționali gata, gata să dea o lovitură de proporții tuturor structurilor informaționale ale universului digital.

Pofticioasele! Hulpavnicele!

Se pregăteau de marele ospăț digital! Aveau de gând să înfulece gramaticile și matricele informaționale, să îngurgiteze într-o clipită sufletele rătăcite pe câmpurile de bătălie navală ale războaielor semantice, să înșface spiritele care pluteau asemenea norilor trandafirii pe deasupra valurilor înspumate.

Se auzi răpăit de tobe. Bubui un tun de mucava de pe puntea unui crucișător de mucava și staniol. Ce mai canonadă navală asurzitoare și devastatoare!

Torpile sâsâitoare se înfipseră fără milă în corpul ficțiunii generalizate și generalizante. Mine antisubmarine se lăfăiau acum, pântecoasele, în corpul unduitor al valurilor înspumate. Lătrau mitralierele de carton.

Ființele fabuloase se înviorară. Un val de urlete turbate umplu întregul circ de ape de la un capăt la altul. Apoi o grămadă de șoapte speriate. C-o fi, c-o păți. Că ce mai brambureală era! Era să fie vis?! Era să fie crunta realitate?!

Chestii dintr-astea. Bombăneli răutăcioase. Câte-un oftat suspect. Râgâituri bolnave. Horcăieli canceroase. Plescăituri puturoase. Hăhăleli nerușinate. Tuse tabagică. Sâsâituri amenințătoare. Și dă-i ceartă. Controversă furibundă, înjurături de mamă. Huiduieli.

Câte-un discurs fulminant. Răsuflări întretăiate, găfâială pe sponci.

Sughiț nostalgic. Tocăieli zgomotoase și nerușinate. Și tot felul de zvonuri ticăloase! Zvonurile pluteau de nebune prin câmpul gramatical. Că era programată dinainte supraexcitarea câmpurilor informaționale remanente ale tuturor ființelor fabuloase. Că-i o genă specială care comandă chestia asta. C-ar fi străină de codul genetic primar. Că toate-s niște tâmpenii. Că periferiile aretaseră centrul și că atotcuprinzătorul fusese îngurgitat de marele nimic, hulpavul. Că de fapt o vrăjitoare din Burgula și-a băgat coada de la mătură și-a încurcat borcanele rău de tot. Că-s cu toatele satanizate și că nu s-ar fi putut altfel de vreme ce trebuiau să plătească toate păcatele universului digital. Toate.

Dar de ce, domnule, tocmai ele?! Era jocul hazardului!

Era jocul ploii informaționale venită de dincolo de orizontul vizibil!

Meduzele, multiplicantele mele, au anunțat ploaia spre seară, cu sunete viguroase, prelungi și ademenitoare, schimbându-și culorile cu repeziciune. Rechinii au ieșit din valuri în nopțile cu lună plină vrând să fie ei cei care vor zări primele picături de

ploaie. Marea balenă albastră din Bankusai s-a ițit și ea speriată printre talazuri întrebând ce și cum.

Scoicile au cântat un ragtime îndrăcit chemându-l pe cel mai mare trombonist al tuturor timpurilor să li se alăture. Trombonistul avea o barbă cât toate zilele și punea pe jeratic o mulțime de șmecheri care se vânturau prin barurile nordicelor și occidentalelor în căutarea ultimului sens. Prizau tabac, vorbeau în gura mare și se scălâmbăiau pe ringul de dans în toate felurile. Dansatorii de house îi fluierau pe ruptelea și-l împrășcau pe disc-jockey cu șampanie și bere din belșug.

Așa e lumea, n-ai ce să-i faci!

Batracienii puseră la cale înălțarea unui baraj în timp ce politicienii sudicelor se întâlneau cu politicienii nordicelor, în mare secret, la bordul unui uriaș crucișător portocaliu, semeț și înarmat până-n dinți. Voiau să pună la cale un plan de apărare comun sau să negocieze un armistițiu cu norii trandafirii.

Contraamiralii occidentalelor se certară cu digitala oficială nefiind de acord cu strategiile militare impuse de ea iar docherii orientalelor îi scriseră împăratului norilor trandafirii anunțându-l pe un ton grav că se vor petrece evenimente tragice și de

neînțeles pentru popoarele digitale digitalizate și fragmentate.

Soprana Imbolbina a cântat pentru prima oară aria tragicului la conferințele decembrice spre spaima tuturor imperialelor. Dar ce e tragicul?

Ce spunea despre el Pitoșkin? Ar fi zâmbetul scufundat într-un ocean de lacrimi? E surâsul furat de norii trandafirii care se târăsc peste acoperișuri încețoșând orizontul? Privind plin de uimire orizontul trandafiriu, împăratul norilor trandafirii din Kamtai ceru primului poet al curții sale să scrie un catren despre tragic dar poetul îl dezamăgi pierzându-și astfel capul.

Filozofii orientalelor și-au pierdut și ei capul rătăcind printre teorii și ipoteze care mai de care mai fanteziste.

- Norii trandafirii sunt expresia virtuală a universului digital, au susținut arhivarii sudicelor.

- Nici măcar, i-au contrazis grămăticii nordicelor fălindu-se în fel și chip.

Filozofii sudicelor s-au jurat că ar fi descoperit că norii trandafirii au ca pereche un registru de navigație virtual și au promis că or să afle întreg adevărul despre ploaia venită de dincolo de orizontul

nostru vizibil și despre pirații despre care se spunea că aduc cu ei o nouă concepție despre atotcuprinzător.

Timonierii vorbăreți din Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao, Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadador, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, El Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa, Baradazar, Companion, Foragan, Alpetta, Musao, Salvedar, Ganta Baray, Toame, Meto și nesupusa Agya povestiră că avuseseră un coșmar și că era posibil ca întreg universul digital să fie înfășurat într-o mantie de ape de neștiuții navigatori ai secretului.

Despre ei se spunea că ar fi navigat pe coama valului înspumat care a spălat zile în șir insulele nordicelor și că și-ar fi dat cuvântul de onoare că văzuseră pentru prima oară în viața lor un diamant de lumină veche în plasele unui pescar din Gambole, orașul turnurilor de sticlă și nu în propriul lor ochi ficțional.

Docherii nordicelor îi căutară pe timonieri vrând să-i răpească pentru că aveau de gând să atace sudicele și să devină nemuritori. Pescarii orientalelor puseră la cale o ambuscadă în care ar fi vrut să-i

atrage pe pescuitorii de perle iar forțele de ordine încercară să împrăștie cei zece mii de scafandri care aveau de gând să dea o lovitură mortală guvernantei naționale și să-i aresteze pe ofițerii regelui mării.

Navigatorii secretului s-au preschimbă în circul de ape și au animat fabuloasele căutând cu înfrigurare ultimul sens înainte ca marele nimic, hulpavul, să înghită întreaga materie. Ce povești uluitoare mai știau fabuloasele!

Uite-așa se dădeau în stambă ființele fabuloase, dragele de ele! Aflase nu știu care că fuseseră aduse acolo ca să caște gura la un mare spectacol de circ ca să-și piardă suflul, energia și bruma informațională. Altele ziceau c-o să fie doar un simulacru de concurs. În același scop. Să li se înmoaie oasele. Să le treacă cheful de-a încerca să găsească teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Unele ziceau, pline de aplomb, că demonul apelor însuși se pregătea să le joace o festă de proporții. Era hotărât să le supună la torturi înfricoșătoare să mărturisească vreuna dintre ele cum de au ieșit din oceanul universului digital. Că demonul apelor avea de gând să le arunce în groapa istoriei și să le țină acolo până-n anul de grație 0101001, să

poată lua atotcuprinzătorul cel miraculos în deplină stăpânire de-a lungul întregului Imagikoon!

Altele țipau că totu-i o mascaradă pusă la cale de pirații de dincolo de orizontul vizibil. Pirații țâșneau de fapt dintr-un univers cu peste o mie de dimensiuni și se pricepeau de minune să manipuleze câmpurile informaționale. Ei ar fi fost inversul informațional al marelui nimic!

Și tot felul de bazaconii!

Atmosfera era pestriță. Sufocantă. Îmbâcsită. Ca mai întotdeauna la astfel de adunări. Spoită cu înfiorare de doi bani. Îmbibată cu sudoare. Împănătă cu bârfe de tot felul. Garnisită cu gargară savantă. Umplută cu înjurături. Cu sudalme viu colorate, cu panaramă și scatolceală. Cu amenințări.

Atmosferă de-a dreptul periculoasă. Ocultată. Și, fără îndoială, dirijată!

Dar navigatorii dirijau ființarea și funcționarea furtunilor digitale! Imbolbina mi-a spus-o! Despărțindu-mă de inspiratul poet oceanic, am dat nas în nas în docuri cu Imbolbina care a și pus repede mâna pe mine. O nebună! O cunoscusem în bazarul de reptile de pe Yagomanator, asteroidul imperialelor trandafirii care tânjeau să conducă lumile digitale prin lovituri de palat, prin crime și intrigi fără de sfârșit.

Făcea vrăji, Imbolbina. Se visa regină! O știam eu, nu putea să mă ducă cu zăhărelul. M-a chemat în grădina ei de sticlă, într-un inel rotitor aflat la periferia cețosului Tagula Manokaan.

Pusese la cale un mic eveniment monden, chipurile. M-a servit cu șampanie făcută de șamanii din Bankusai. Am savurat șampania cu un soi de evlavie. Sigur că m-am bucurat să fiu invitat la o asemenea întâlnire mondenă!

Imbolbina m-a prezentat tuturor, arborând o expresie ușor malițioasă.

Dar invitații ei parcă nu auziseră de mine! Nu citiseră scrierile mele despre miracol și magie. Nu savuraseră romanele mele science-fiction pline de chei ale secretului din inima universului digital! Faptul m-a enervat, pe moment. Apoi însă, o tartină cu caviar mi-a redat buna dispoziție. În fond, de ce-ar fi trebuit oare să mă cunoască bătrâna vrăjitoare care ținea în brațe un vârcolac fălcos, stacojiu și urâcios?

De ce ar fi trebuit să audă de mine cyborgul plin de coșuri care golea pahar după pahar, ascuns după un stâlp împodobit cu ghirlande de flori exotice? Și totuși, ar fi trebuit să mă știe! Eu, meduza eram, eu eram meduza care mâncase șaisprezece cupe de cristal în mai puțin de un minut făcând trei pase

digitale, la concursul mâncăcioșilor organizat de consiliul municipal din Waganto Tongawa.

Eu eram meduza care stătuse sub apă mai bine de cinci ceasuri fără oxigen modificându-mi din trei în trei minute matricea informațională primară prin incantații șamanice și răsucirea degetului inelar în sensul acelor de ceasornic.

Eu meduza eram, eu eram meduza care se cățăraseră pe hotelul Ritz levitând și tot eu dădusem gata un tort de ciocolată de peste o sută de kilograme făcându-l invizibil prin invocarea spiritului metaforic ce sălășluia pe vârfurile înghețate ale nordicelor. Eram un adevărat magician, nu-i așa?! Meduză ficțională generalizată și generalizantăăăăăăăăăăă! Dar nu păreau să mă cunoască. Nu știau să mă meduzeze, ficționalii fabuloși! Invitații înfulecau cu toții fără să mă ia în seamă, meduză nevăzută, râdeau, își dădeau coate, vorbeau în gura mare, se clătinau amețiți, se ciocneau unii de alții. În mod curios, vorbeau plini de însuflețire despre primul război semantic mondial, despre motorul cu aburi și despre prima călătorie în Lună.

La început, n-am îndrăznit să o trag de limbă pe Imbolbina. Dar, în cele din urmă, am prins-o în

bucătărie între două cafele. Am somat-o. Am amenințat-o. Ea m-a bătut ușurel pe obraz. Mi-a zis:

– Prostuțule, n-ai înțeles încă ce se întâmplă? Te rog, meduzo, să nu-i spui lui Pitoșkin, nu-i așa?! Pitoșkin e un sifon nenorocit! E informatorul imperialelor! Ia seama la el, stai cu ochii minții pe matricea lui informațională! Ai grijă! O să-ți facă de petrecanie! I-ai pus pe gânduri pe marii părinți ai imperialelor și pe generalii marilor armade! L-au trimis pe Pitoșkin să-ți ia urma, să te tragă de limbă, să te digitalizeze! În sfârșit, eu am vrut să-ți fac o surpriză pentru că ești iubitor de miracol și pentru că ești unul dintre navigatorii secretului! I-am înviat pe invitații ăștia, dragă, erau niște naufragiați de pe Titaniiiic!

I-am cerut iertare spiritului șamanilor care tocmai plutea peste grădina de sticlă, o tainică Meduză a Norilor.

– Plec! i-am zis scurt tunelând zidurile ei de sticlă.

Peste vreun ceas am ajuns la gara fluvială din Gamboa. Debarcaderul era pustiu. Soarele, bolnav, trăgea să moară printre turlile bisericii din spatele gării. Șeful de gară, un pneumatic bășicos, mi-a cerut o țigară. Am scos din valiză o sticlă de șampanie pe care o furasem în timpul nopții. Am băut-o împreună.

Șeful de gară a strivit o insectă, cu gheata lui murdară de păcură. A zis așa, într-o doară:

– Te duci în Beauburg?

– Întocmai.

– Îl cauți pe șmecherul de Pitoșkin, nu?

– Întocmai.

– Imbolbina a dat-o în bară, nu?

– Întocmai.

– Și acum se vor schimba ficțiunile?

– Întocmai.

– Atunci n-o să vină vaporul. O să vină un dirijabil.

– Întocmai.

– Știi, de multe ori mă gândesc, domnule dragă, că ființele fabuloase care vin din alte lumi, ne vor supraviețui!

– Dar fabuloasele prinse în cercul de ape aflat în apropierea mândrului Beauburg către care m-am îndreptat pentru a-l înfrunta pe Pitoșkin? Ne vor supraviețui și ele? Ce zici domnule șef de gară? Iar pirații nu se vor transforma cumva în periculoșii spioni veniți de dincolo de orizontul vizibil?

Un vârtej virtual iscat dintre șinele ruginite ale gării au aruncat dirijabilul drept în inima inelului magic aflat în apropierea mândrului Beauburg.

În circul de ape ființele fabuloase se agitau, drăcoasele. Prinseră așa, din zbor, c-o să fie până la urmă un concurs. Că demonul apelor sau ce-or fi fost norii trandafirii se pregătea să le apară sub mai multe înfățișări. Că o să le pună la încercare. Ba, mai mult, se zvoni că se va da cel mai mare premiu fabuloasei care-ar îndrăzni să-i țină piept. Dar cine să aibă curajul acesta nebun?! Cine să se-așeze acolo, în mijlocul arenei circului de ape, în bătaia reflectoarelor?!

Reflectoare? Radare erau! Sateliți secreți! Rachete atomiceeee!

Cum să stai cu fanfara în cârcă? Cum să stai cu fabuloasele în cârcă? Cum să stai cu întreg universul acela digital în cârcă! Cine să îndrăznească să se confrunte cu arătarea ieșită din inima lui?! Ei, care se oferea voluntar?!

Ființele fabuloase erau de toate felurile. Midinete zvăpăiate și cochete, filozofi buboși și unsuroși. Jurnaliști îngâmfați și pedanți. Conțopiști fardați și împopoțonați, fochiști îngălbeniți și cumiți. Gospodine cândva virgine. Politicieni năsoși și gomoși, babete simandicoase și secretoase. Matrozi și pescari flecari. Erau și literați inelați.

Erau și digitali hieratici. Acvarieni totalirieni. Funcționari publici bizari.

Erau și afaceriști veroși și alunecoși. Artiști veseli, triști. Antreprenori boccii și zambilii. Virtuali sau digitali fenomenali. Erau și scafandri tandri. Timonieri și frizeri.

Erau și motoriști și oceanici navetiști. Fabuloase drăcoase și foarte mincinoaseeee! Cine să le reprezinte în greaua încercare?! Și dă-i iar ceartă. Și-apoi o clipă de tăcere. În care se recunoscă unele pe altele. Și se-mbrățișară cu putere împroșcându-se cu o grămadă de sânge, cerneluri și vârtejuri virtuale. Talazuri, pe cuvânt! Cum să te aperi de așa talazuri? Nu era nevoie oare de un baraj? De două? De zece? De o sută de baraje? De o mieeeee!

Barajele au pus întreaga lume digitală pe jeratic și au pornit dihonă în sânul imperialelor, a democrațiilor și a dictaturilor digitale de toate felurile.

Marele baraj al nordicelor deveni obiect de dispută între ambasadorii orientalelor și occidentalelor iar noi, navigatorii secretului, ne cuibărim într-un nor trandafirii pregătindu-ne să cercetăm primele picături de ploaie și să dăm de veste despre esența principiului lui unu care se multiplică.

Ploaia venea spre noi de mai bine de o mie de ani fără ca măcar s-o bănuim și fără ca meteorologii inspirați să-i descopere prezența periculoasă în spuză stelelor pe care le cercetau cu atâta vioiciune de dimineață și până seara.

Zburând pe deasupra munților, către Beauburg, de vreme ce vaporul meu se preschimbăse într-un dirijabil, am zărit pirații care veneau și ei de dincolo de orizontul vizibil vrând să se purifice în rafalele ploii. Se hârjoneau în largul mării înspumate. Se strigau unii pe alții. Se stropeau. Se preschimbau în lei de mare sau în corali sau în fregate argintii care tăiau văzduhul cu grație. Nici nu le trecea prin gând că, în curând, noi, meduzalii, vom secretiza întregul univers plin de universuri.

În zare, dincolo de inelul magic deschis peste mândrul Beauburg, se desfășura dansul norilor trandafirii iar forțele maritime ale regatelor loiale occidentalelor produceau primele vârtejuri înspumate în carnea oceanului care spăla Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadador, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, El Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa, Baradazar, Gomanion, Foragan, Alpetta, Musao, Salvedar, Ganta Baray, Toame, Meto, Agya, Era Ena,

Ela, Salomar, Potocapetlan, Gruwald, Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola și deșuchiutul Potal Pao. Cerul se înroșise de-a binelea și se auzea bubuitul tunurilor navale și şuierătura torpilelor atât de periculoase.

Nici vorbă despre înțelegerile de pace de o mie de ani din Potocapetlan, Gruwald, Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola, Potal Pao, Casemar, Gambria, Havo Mabuu, Pletora, Arbanian, Offa, Salsaa, Belodar, Mamola, Qungo, Patoree, Osibirias, Mazango, Basko Tan, Halveda, Deboo, Jian Hoa, Asembo, Runamar, Montella, Ebao, Timbo, Asudaan, Muna, Yatoo, Vinna, Qutomo, Aselan, Paserar, Wasso, Bonna, Kantom Pingall, Finotola Fanti, Bohle, Forgossa, Atamaran, Gureba, Fantasa, Idilo, și certărețul, ah certărețul Hudacar!

Nici vorbă de Pitoșkin!

Îmi era din ce în ce mai clar că ignoranța și prostia guvernantei digitale ar putea duce la pierzanie navigatorii și că minunata artă a navigației se apropia de sfârșit de vreme ce inventaseră cu toții un personaj ca Pitoșkin.

Mânat de unele treburile literare m-am îmbarcat pe pachetotul care făcea curse regulate spre Eutopa. Treizeci de zile însozite am petrecut pe ocean.

Pe punte, niște femei își cremuiau sfârcurile înroșite și se lăsau gâdilate de soarele sfârșitului de august și-mi tot strigau tot felul de porcărele, nerușinatele.

În ultima zi, un vârtej virtual s-a iscat din valurile înspumate și m-a aruncat din nou drept în inima circului de ape din Beauburg.

Pitoșkin mi-a făcut-o! Folosise scutul unui satelit spion construit de oamenii vicepreședintelui Weinberger ca să focalizeze o rază transportatoare care avea codificată matricea mea informațională.

Fabuloasele răcneau. Țipau de nebune.

Umpleau întregul circ de ape cu strigătele lor sidefii. Erau atât de aiuriteee!

– Pisica de mare din inima sudicelor?! Tu ești iubito?! urlă nestăpânit delfinul cicălit, agitându-se în barca lui proaspăt călăfătită.

– Vai, ce te-ai schimbat, dragă! Știi că-s cu toții aici?! Uite-o și pe știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică! Uite-l și pe păianjenul oceanului! Uite-l și pe moreaugariiiiiiinul literaaaat! țipă pisica de mare din inima sudicelor sărind de gâtul meu și

mozolindu-mă foarte tare și trăgându-mă în fel și chip de nas.

– Meduzooo, de când nu ne-am mai văzut! O mie de războaie semantice s-au stins de când n-am mai stat să flecărăm, să bârfim, să-i luăm în unghii pe barosanii lumii, pe șmecherii din cenaclurile science fiction din Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola, Potal Pao, Casemar, Gambria, Havo Mabuu, Pletora, Arbanian, Offa, Salsaa, Belodar, Mamola, Qungo, Patoree, Osibirias, Mazango, Basko Tan, Halveda, Deboo, Jian Hoa și din țăcănitul de Asembo, să facem un pic de bârfă politică, să înfulecăm niște alge crocante și să înjurăm de mama focului pe principesa coralilor, aia care s-a destrăbălat cu contraamiralul nordicelor și care a furat un diamant de lumină veche din magazinul virtual deschis pe magistrala sudicelor îndată ce a trecut cometa acvarienilor! strigă sepia orientalelor aruncând un val de cerneală în jur.

– De ce n-ai mai înotat până la noi, meduzooo? De ce nu ne-am mai scris? De ce ne-am îndepărtat unii de alții? Pe vremuri eram împreună mai tot timpul în universul digital! Nu noi puneam la cale tot felul șotii, nu ne păsa de nimic, nu eram noi egali, nu ne iubeam noi așa cum nu se iubea nimeni, nu ne ajutam

între noi, și ne stătea cineva în cale? Întrebă nițel supărată piatra de mare din largul occidentalelor.

– Cum să mai înot până la voi, prieteni? m-am prostit eu intrând în jocul pervers al lui Pitoșkin. N-au pus demonii laba pe mine în noaptea aceea de pomină, în noaptea în care s-au dezlănțuit războaiele semantice între centrul îngâmfat și periferiile digitale?! Nu m-au prins ficțiunile în corpul lor pervers?

– Ei, cum ne mai rafistolează soarta! Uite-așa ne-aruncă de acolo, acolo! Te naști fără să te întrebe careva dacă vrei! Mori când ți-e lumea mai dragă! Și te trezești înviat când te aștepți mai puțin! răcni comis-voiajorul cașaloților umflându-și peste măsură burduful trandafiriu.

– Cum vorbești, domnule? Dați bir cu fugiții? Depuneți armele? Vă lăsați manipulați? Gata, ați urcat de bună voie pe eșafod? Dar eu ce să mai zic?! Mă strâng pantofii ăștia de nu mai pot! se răsti pisica de mare din inima sudicelor desprinzându-și o bucată de piele arsă de pe față.

– Nu se poate! De unde ai pantofii? Tocmai dumneata! Ți-au modificat norii trandafirii codul genetic? Da, da, e o schimbare la mijloc, un fractal, un pitoșkin! Ai pantofi! Asta e! Ai într-adevăr pantofi! Dar

spune-mi, nu-s pantofi din ăia de carton făcuți pentru morți?! Întrebă delfinul cicălit.

Își strângeau aripioarele. Se pipăiau cu ciaturile însângerate. Flecăreau despre câte-n lună și-n stele tot foindu-se în bărcile proaspăt călăfătuite. Râdeau. Chihăiau, vorbeau în gura mare. Făceau gălăgie. Animau atmosfera.

Nu le păsa că atotcuprinzătorul stătea gata, gata să se înfiripe, să înghețe în nesfârșita corporalitate întregul univers plin de universuri și să lase marele nimic să facă de petrecanie întregii materii vizibile și invizibile.

– Domnule, dar știu că i-au făcut bucata demonului apelor norii trandafirii de dincolo de orizontul vizibil! Ce fenomen! E teribil! Norii ăștia trandafirii schimbă structurile gramaticale! Pun în pericol structurile descriptive și răsucesc pe toate părțile structurile narrative ale tuturor lumilor digitale! O să ne rupem gâtul, parcă văd, parcă văd! Individualitățile vor fi făcute praf! Se duce dracului ideea de identitate! Ne înfulecă oceanul anonimooooooooor! rânji păianjenul oceanului.

– Așa-i, așa-i! Eu am fost martor! Norii ăștia de puncte or să ne facă bucata, ascultați bine ce vă spun! Or să pună sub semnul întrebării imperialele,

democraticele și dictatorialele! O să fie o groaznică
tevaturăăăăă! strigă melcul cu cochilie de lumină
veche cuprins nu se știe cum de un ciudat entuziasm.

– Auzi, mi se pare mie sau ești cam proștețel? Ia
dă-te mai aproape să te văd mai bine, băiete! Ești abia
ieșit din ou? De când te-ai înțeleptit? Era în structura
ta genetică vreo instrucțiune specială? Ești filozof
sadea! Ești cumva și profet? Zi, vezi cumva viitorul?
Sau trecutul, prezentul și viitorul fiind în același plan
construiesc instantaneul digital? Întrebă delfinul
cicălitor.

– Îhî, îhî! se hlizi melcul cu cochilie de lumină
veche fudulindu-se foarte tare, fericit că a fost și el
luat în seamă. Doar ce-am crăpat de jumătate de oră
și-am și înviat! Norii trandafirii mi-au schimbat
instrucțiunile narrative cât ai clipi! Cred că într-un alt
univers, înmugurit din marele nimic, am fost o ființă
fabuloasă plurigramaticalăăă!

– Ei, atunci, tacă-ți fleanca! Nu te mai băga-n
vorba cu noi, ăștia vechi! Și nu ne mai turna tot felul
de bazaconii că nu suntem noi chiar atât de naivi și de
proști să luăm de bun tot ce spui! se burzului pisica de
mare din inima sudicelor. Ia vezi, că-ți trag o poșetă
peste cap!

Și-ncepură iar cu toatele, fabuloasele, să-și dea
cu presupusul.

Cine oare le aruncase în circul de ape părăsit. Că
dacă demonul apelor era chiar demon al apelor. Și care
o fi fost timpul digital real al celor întâmplare în
corporalitatea demonică a momentului digital.
Demonul?

Dacă nu cumva navigatorii secretului erau tot
una cu pirații aceia misterioși veniți de dincolo de
orizontul vizibil! Nu cumva totul era o burlescă!?

Sau poate o pompadură! Sau poate o saturnalie!
Sau poate un bal mascat, ceva! Sau o geostrategică
perversă potrivit căreia nordicele voiau să schimbe
locația geografică cu orientalele în dauna
occidentalelor și spre invidia sudicelor! Sau poate era o
sindrofie cu lume bună! Sau poate era doar scenetă
lacrimogenă jucată de-adevăratelea drept la casa de
nebuni!

Ha, ha, ha! Murena indigo, malițioasa și
țâfnoasa, țipă înfuriată:

– Nu-i demon al apelor! Sunt navigatorii
secretului. Serviciile secrete din întreaga lume i-au pus
sub observație încă de acum o sută de ani! Astea sunt
cele mai groaznice, cele mai teribile războaie
semantice din toate timpurileeeee! Acum se decide

soarta universului digital! Vor fi aruncate în luptă gramaticile perverse ascunse în inelul magic din Beauburg! Confuzia va fi arma de temut în timpurile viitoare, iubiiiloooooor! Dezinformatorii de toate speciile și din toate lumile digitale se vor bate pe viață și pe moarte! Nimic nu mai e sigur! Nici eu nu mai sunt sigură că aș fi murena indigo cea malițioasă și țâfnoasă și tocmai de aceea puțin îmi pasă dacă îmi dați crezare sau nu! Puțin îmi pasă dacă astea sunt bărci proaspăt călăfătuite sau, dimpotrivă, bănci proaspăt geluite! Teribilul adevăr al tuturor lumilor rămâne teribil adevăr al tuturor lumilor indiferent de formele sau ființele în care se întrupează norii de puncte sau punctul primordial! Marele nimic e pe cale să ne înfulece pentru că se teme strașnic să nu ajungem cumva la ultimul sens! Navigatorii secretului sunt cei care construiesc marele nimic din propria lor corporalitate! Am citit eu într-o revistă de popularizare a științei!

– Am auzit și eu despre navigatorii secretului! se laudă piatra de mare din largul occidentalelor. Cică pot manipula orice câmp informațional. Ba mai mult, încearcă din răspuțeri să obțină rangul prim și să atingă sensul ultim! Și-atunci or să se numere printre

ființele care pot controla marele joc digital al tuturor universurilor pline de universuri!

– Asta-i o idioțenie! râse sepie orientalelor. Cine poate crede că universurile pline de universuri sunt ceea ce am putea numi corporalitatea unui calculator?! Ce gugumănie! V-ați lăsat înșelați, doamnelor și domnilor! Zău așa! Credeți că totul e scenariu?! Credeți cumva că e plan ascuns? Aiurea! Haosul e stăpân peste toate și spiritul digital e dovada indubitabilă că viul e viu! Se duce totul de râpă în câțiva ani de ficțiune! O să vedeți! Luna o se prăbușească în oceanul digital! Oceanul digital o să fie înghițit de oceanul virtual! Lumile digitale or să cadă-n Soare! Universul digital se va strânge ghem! Nu încape nici o îndoială!

– Și eu sunt de părere că universul digital e doar apă, foc și gaze! se prosti comis-voiajorul cașaloților. A, și mai sunt vreo câteva molecule organice, acolo, sprintăreleeeee! Apărute la-ntâmplare! Din bulionul primordial!

Pisica de mare din inima sudicelor le spuse fabuloaselor, de la obraz, că sunt toate niște aiurite și niște ignorante și că habar n-aveau de cuceririle științei. Că de fapt au nimerit într-un univers digital lent în care timpul digital se scurge în mod sigur în sens invers. Că dualitatea atât de dragă filozofiilor

desuete guvernează percepțiile tuturor ființelor din universul digital. Că aparența trebuie să aibă un fundal virtual așa cum afirmau matematicienii nordicelor într-o vestită bulă matematică ce făcuse repede înconjurul lumilor digitale.

Contele bureților de mare o apostrofă plin de furie. Pisica de mare din inima sudicelor bătea câmpii rău de tot! Asta e, își dădea cu presupusul. Ceea ce se întâmpla era mai degrabă un caz de trăire paradoxală.

– Aiurea! se iți știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică. Asta trebuie să fie moartea fără de sfârșit! Așa să știți, netrebnicelor. Puneți-vă pofta-n cui! N-o să pupați în veci reînvierea! Și nici nemurireaaaa! Aia-i pentru cei care-au trăit în abstenență și-n credință! Nu pentru niște destrăbălate ca voi și niște nesimțite! Lasă că vă cunosc eu! Am eu habar de ce vă poate pielicica!

Ființele fabuloase se supărară și-i întoarseră spatele și se foiră neliniștite în bărcile proaspăt călăfătuite. Uite-așa își pierdeau vremea flecărind. Erau sau nu vii?!

Și-apoi ce era cu concursul?!

– Hai, cine se oferă voluntar?! Cine se jertfește pentru noi? Curaj! Îl vom îmbărbătaaaa! Vom fi de partea lui! Îi ținem pumnii! Iar dacă o fi să piardă îi

vom ridica un monument și vom bate medalii cu fețișoara lui, ha, ha, ha! strigă scoica de aur încercând să-și prindă în umăr pedunculul care-i căzuse printre bărci.

– Care se duce, domnule?! Hai, nu vă mai codiți! E ușor de tot, floare la ureche, nu e mare scofală, nu se vede? Întrebă delfinul cicălit scâlâmbăindu-se și bătând din buzele-i putrede.

Și-ncepură să strige cu toatele, înfierbântate de-a binelea:

- Să se tragă la sorți! Să fim adică imparțiali!
- Să completăm un chestionar pe puncteeeeeee să crape de ciudă înfățișările astea demonice ale apelor care se tot moșmondesc pe după cortina înstelată!
- Să se dea un concurs de preselecție!
- Să fim testați în ordine alfabetică!
- Să-și prezinte fiecare dosarul!
- Și referințele!
- Să spunem câte o poezie!
- Să povestim cea mai frumoasă întâmplare din excursia de vară din clasele primareeeeeeeee!
- Și să prezentăm și scrisoarea de recomandare!
- Și notele informative!

– Și ăia care au turnat ca niște nesimțiți la toate polițiile secrete din toate lumile digitale să iasă afară din rând! Să le vedem mutrișoaraaaaaa!

– Să dăm cu banul! se sclifosi melcul cu cochilie de lumină veche foindu-se și el în barca-i proaspăt călăfătuită.

Dar de unde să aducă referințele?! De unde să ia scrisori de recomandare?! De prin ce cotloane mucezite să scoată dosarele? Păi ce, mai rămăsese vreunul întreg?!

Oare erau dosarele cele adevărate?! Sau se ocupase poliția secretă de ele pe ascuns?! Să le joace un renghi! Să le amețească! Să le șantajeze! Să le folosească în scopuri murdare! Să le arunce pe frontul invizibil să-și piardă reputația, viața și locul pregătit în planul ascuns al universului digital! Să le manipuleze cum știe ea mai bine!

Cum o făceau toate serviciile secrete de o mie de ani încoace!

– Domnuleee! Aici, în cercul de ape se află tipa aia care a făcut deliciul concursurilor televizate acum o mie de ani! Să se ducă ea să dea piept cu arătarea, draga de ea! Ea e cea mai bunăăăăăă! urlă guvernatorul aricilor de mare ca un disperat scâlâmbăindu-se în barca lui proaspăt călăfătuită.

Ce ușurare! Ce nebunie! Ființele fabuloase aplaudară îndelung. Doamne, scăpaseră de corvadă! Scăpaseră de tevatura aia nasoală de tot. Ochișorii lor aburiți se rotiră ca niște faruri de automobil. Unde era tipa, dom'le?! Uite-o acolo, cerule, ce apariție de milioane! Hei, ce înger! Ce bucățicăăăăăă!

– Ce țâțe! Ce fese! Ce coapse! Ce privire!

– Să coboare-n arenă! Ea e eroina noastră! Ea e salvatoarea! Foca de sticlă din largul nordicelooooor! – răcni păianjenul oceanului gata, gata să cadă din barca-i proaspăt călăfătuită.

– Hai, fată! Ia-i dragă-n unghii pe șmecherii ăștia care ne-au umplut de pucioasă! Aud că te pricepi la treburi dintr-astea! Îți vin ca o mânășă! Nu cumva ai lucrat în serviciile secret cum aud că au lucrat cam toate fabuloasele? strigă pisica de mare din inima sudicelor ridicându-se prin văzduhul trandafiriu și făcând două, trei piruete foarte periculoase dar și foarte frumoase.

– Foca de sticlă din largul nordicelor pornește la ataaaac! – răcni comis-voiajorul cașaloților ud learcă și plin de entuziasm.

– Foca de sticlă din largul nordicelor ieși în arenăăăăăă! strigă un vierme digital rătăcit din întâmplare în inima inelului magic.

– Foca de sticlă din largul nordicelor, intră în luptăăăă! urlă întreaga asistență dezlănțuită și plină de draci, veselă, nebună și foarte pusă pe șotii.

Foca de sticlă din largul nordicelor coborî încet de la galerie. Se opri ușor înfiorată. Privi emoționată–n jur. Ce buze senzuale avea! Și ce privire! Îi tresăltau țâțele. I se zăreau sfârcurile tari împungându–i bluza argintie. Doamne! Parcă foca aia de sticlă din largul nordicelor nu fusese moartă niciodată! Poate doar adormită. Așa, pentru o vreme incertă. Într–o raclă de cleștar.

Ființele fabuloase o atinseră cu cioturile lor însângerate. Cu evlavie. Spunând rugăciuni fierbinți. Bolborosind cântecele magice. Șuierând incantații compuse cu o mie de ani în urmă de șamanii sudicelor. Scoțând strigăte de uimire. Că ce fată! Că ce minune! Ce miracol! Că Dumnezeu le ascultă ruga! Că nu erau chiar atât de păcătoase cum încercau unii navigatori ai secretului să le facă să creadă strecurându–se, parșivii, printre gândurile lor.

Iar cel care spusese că ele trebuie să plătească păcatele universului digital era un dezinformator mârșav și tembel.

– Haide, focă de sticlă din largul nordicelor! Ia fă–i tu praf pe scamatorii ăștia cu ciroul de ape că

și–au luat–o în cap și sunt în cârdășie cu norii trandafirii care nici nu sunt nori trandafirii, sunt niște pirați periculoși sosiți de dincolo de orizontul vizibil să pregătească marea invazie a insectelor! Ai în mână biletul nostru către lumea celor vii, ești salvatoarea noastră, nu mai încape vorbă! – răcni dragonul mărilor liliachii dându–și ochisorii peste cap.

– Uraa! izbucni din zeci de piepturi putrezite.

– Hai, hai, ce mai stai?!

– Dă–le la moacă!

– Rupe–le gâtul, fatăăăă! Să le treacă cheful să ne mai ia la mișto! Să nu le mai dea mâna să ne extragă din oceanul digital pe nepusă masă!

– Din oceanul virtual, vrei să spui?

– Tot aia, tot un drac!

– Eaaaaa!

Așa urlau, cu toatele, ființele fabuloasele. Se scălămbăiau. Își dezbumbau sufletele acoperite de nori trandafirii, adică. Gândurile lor parșive pluteau acum la suprafață tăind ușor valurile înspumate. Cleap. Cleap. Cleap.

Iar în adâncul adâncurilor?! Ce mai rămăsese oare?! Ce ființe ciudate înotau prin umorile nevăzute amușinând lumina soarelui?! Ce lupi de mare își săpau

bârlogul prin măruntaie?! Ce vietăți ancestrale orbecăiau în profunzimile materiei organice?!

Marele interes?! Marile afaceri?! Marea revelație?!

Ai putea oare să le ocolești, să eviți influența lor asupra mișcării tale haotice prin crunta realitate, prin oceanul virtual sau prin înspumatul ocean digital?

Dar noi, meduzele literaturii science-fiction, de ce nu am evitat oare ploaia?

Dintr-o pornire perversă?

De ce ne-am lăsat atrase de rotirea norilor trandafirii neluând în seamă mulțimea de celule care tâșneau din vârtejurile virtuale căutându-și fie o pereche, fie un punct de echilibru din care să pornească în marea și nemaipomenita lor călătorie prin universul digital? De ce oare am preferat abisul de ape unei stări de aparentă acalmie informațională? Traversam oare o puternică criză de identitate?

Ne-am aruncat prin rafalele de ploaie țopăind și strigând în fel și chip bucurându-ne vremelnic de plăcerile cărnii. Am tăiat valurile încoace și-ncolo și ne-am scufundat la mare adâncime admirând sclipirea diamantelor de lumină veche căzute din conul de fotoni al cruntei realități. Am intrat în corpul vântului de seară jucându-ne cu norii trandafirii pe care i-am

aruncat de colo, colo pe cerul fierbinte al nordicelor și sudicelor.

Ficțiunea generalizată și generalizantă pusă la cale de pirați ne-a ajutat, asemenea unui far în furtună, să descoperim proprietățile uluitoare ale orizontalității construite în corpul ficțiunii. Am reușit astfel să intuim strategiile digitale ale furtunilor digitale și am înțeles că alcătuirea lumilor digitale înspumate se revendică a fi a hărților maritime desenate spre deliciul interpretării, valurile universului digital fiind chiar suprafața lui informațională.

– Am aflat că ambiția sau curajul navigatorului care se avântă în larg sunt adeseori dovezi sigure de vulnerabilitate. Savanții desueți au preamărit tradiția și au luat cu asalt întemeierile noilor navigatori lucrând în dauna lor și spre binele și liniștea spiritului conservator. Profeții au ieșit în ploaie și au spus că norii trandafirii sunt chiar uriașul creier care dirija funcțiile întregului universul digital plin de universul digital. Ghilda naufragiaților a conspirat spre arestarea și arderea noastră pe rug în timp ce arhivarii nordicelor s-au jurat că noi, navigatorii secretului, am fi chiar spiritele celor înghițiți de ape de-a lungul veacurilor, șopti o tentaculată inelându-se în

proximitatea înspumată a păianjenului oceanului, gata, gata să-l sugrume cu o îmbrățișare tandră.

– Malagambiștii navigației din inima occidentalelor au ținut prelegeri și conferințe despre marele nimic năucind popoarele digitale digitalizate și fragmentate digitalizate și fragmentate și vestind o ultimă apocalipsă digitală pentru a fi pe placul digitalei oficiale, spuse un câine de mare ascunzându-se rușinat printre alge.

Neținând seama de toate acestea, cocoțată într-una din bărcile proaspăt călăfătuite, mătușa focii își băgă degetele descărnate-n gură și fluieră de mama focului de se cutremură întregul circ de ape.

Era una mare și grasă, peștoaica peștoaicelor. Cine oare n-o știa?! Bătea și ea din antenele de sedef de nebună. Îi făcuse al dracului de bine ploaia venită de dincolo de orizontul vizibil. O trezise de-a binelea din somnul cel fără de sfârșit.

Gureșă nevoie mare, peștoaica peștoaicelor. Uite-așa se tot înfoia! Își rotea privirile ca un rechin în căutarea prăzii. Se credea pe baricade. Gata de luptă. Să ia cu asalt întreg universul digital și moartea și minciuna și marele interes.

Și-acum, peștoaica peștoaicelor o încurajă pe nepoată-sa : du-te, scoate untul din înfățișările astea

demonice ale apelor! Așa. Să le treacă cheful malagambiștilor sau care or fi fost ei să le mai tortureze pe bieteile ființe fabuloase. Să nu care cumva să le mai canonească în cercul acela de ape. Să nu le mai omoare de încă șapte ori așa cum se zvonea că aveau de gând!

Peștoaica peștoaicelor privea de jur împrejur furioasă, gata să-și scoată ghearele și să zgârie pe careva. Sigur c-avea emoții. Era și ea o fabuloasă care se pregătea să reînvie. Stătea ca pe ghimpi. Îi era teamă să nu cumva să-i vină cuiva vreo idee parșivă. Să scorească, așa, pe nepusă masă, vreo porcărie despre nepoată-sa.

Oricând se găsește câte unul invidios. Câte un ticălos gata să-ți fabrice o biografie așa și pe dincolo. În toate timpurile și-au făcut de cap asemenea bonjuriști!

Unii sunt ahtiați. Sunt căzuți în gât după putere. După averi neștiute. După câte-un locșor călduț. Ce, nu s-ar fi găsit vreo lepădătură să zică despre foca de sticlă din largul nordicelor tot felul de măscării?! Că ar fi știrbă și proastă, de exemplu. Că ar avea un copil din flori. Că ar fi fost amanta vreunui contraamiral. Sau, mai știi?! Că e nebună de legat. Că a participat la un atac armat împotriva unei garnizoane militare de la

marginea orașului. Că ar fi membră în secta piraților de dincolo de orizontul vizibil. Că e unul din capii conspirației orientalelor. Și câte și mai câte.

E ușor să confecționezi o viață. S-o împănezi cu amănunte suculente. Cu detalii cutremurătoare. Să o legi de marile afaceri. E simplu să-l burdușești pe câte unul în gropile marine ale istoriei. Să nu mai iasă-n veci de-acolo!

Nu-ți trebuie prea mult, nu-i așa?

Visa cu ochii deschiși peștoaica peștoaicelor. I se prelingea sângele pe bărbie în timp ce răsufla întretăiat. Stătea așa, cocoțată pe banca proaspăt călăfătuită și privea, undeva, în gol. Dincolo de cupola cercului de ape. Își imagina viitorul.

Ce viață! Undeva, pe-un țărm însorit. Pe-o terasă discretă. Tolănită la soare.

Gata în orice clipă să strige după valetul ei. Să-i aducă o cafea. Un țigaret. O înghețată de fructe de mare. Gata să-l pună să-și dea pantalonii jos și s-o răstoarne-ntre fotoliile de răchită și să-i facă felul. Ca în vremurile bune de altădată. Și ea să se hârjonească de nebună cu bărbăția lui, ha, ha, ha!

Asta viață! Iaht nichelat ancorat la debarcader. Paiete! Smaralde! Chiloței roz!

Peștoaica peștoaicelor bătut cu aripioarele-i descărnate peste copastie și trase un chiot asurzitooooor. Dar ce credeau ființele alea fabuloase?! Că ea glumea cumva?!

Poate că-și închipuiau că or să-și bage labelle însângerate până la cot în grămada ei de bani! Nici un sfanț n-avea de gând să le dea! Iar dacă-i mai rămânea vreo părlăuță în finalul întregii tevaturi, avea să-i cumpere focii un inel de tinichea!

Ce altceva am putea fi decât nori de puncte, punctul fiind întruchiparea nimicului, miracol al celui care lipsește? Conspiratorii plini de tenacitate caută în profunzimile registrului de navigație formula magică prin care ar putea stăpâni miracolul și mișcările digitale și vorbesc încifrat despre lipsirea de secret, taină și mister. Iminenta desecretizare arde fluidele și produce evenimente în cascadă punând profețiile în mare dificultate și bagatelizând acțiunile secretoșilor din inima nordicelor. Evaporarea secretului nu este însă și decăderea secretului. Războaiele semantice ne dezvăluie că evoluția este a limitei iar organizarea superioară a oceanului virtual se exprimă prin catastrofe și misterioase vecinătăți.

- Domnilor, doamnelor, fabuloaselooor, lăsați naibii filozoficele și utopicele și gramaticile! Mai bine

spuneți ce facem când o să ne întoarcem în crunta realitate?! răcni contele bureților de mare privind pofticios după foca de sticlă din largul nordicelor, derbedeul.

– Ce întrebare e asta? strigă delfinul cicălit. Bineînțeles c-o să tragem o beție strașnică de să ni se ducă buhul! Așa să știți! O să se cutremure crunta realitate, săraca, din temelii! Nici nu mai încape îndoialăaaa!

– Ah, ce-mi place! Tare îmi placeeee! se prosti melcul cu cochilie de lumină veche plescăind din buzele-i vineții. O să ne bețivănim. Da, domnule, asta zic și eu viață, iuhuuuu! E viața viațăaaaa!

– S-o credeți voi! țipă pisica de mare din inima sudicelor cuprinsă de înverșunare. Eu mă gândesc cu groază la clipa în care o să ne întoarcem. Cine suntem noi?! Puteți să-mi spuneți? Suntem noi navigatorii secretului? Suntem pirații veniți de dincolo de orizontul vizibil? Suntem gândurile parșive ale universului digital care conspiră în dauna noastră? Suntem cele șapte înfățișări ale demonului apelor sau suntem cumva chiar norii trandafirii sau chiar ficțiunea generalizată și generalizantă în toată splendoarea ei, în toată perversitatea ei?

– Vai, vai, ce chestie! se fandosi melcul cu cochilie de lumină veche.

– Lasă, lasă că te cotonogesc eu, nesimțituleeee! îl amenință pisica de mare din inima sudicelor. Credeți c-o să ne aștepte careva cu brațele deschise, că mor să ne vadă?! O să le cadă greu când or să ne facem apariția plini de bube, de puroi și de sânge ieșind din valurile înspumate!

– Fata asta s-ar putea să aibă dreptate! Chiar foarte mare dreptate, draga de ea, drăguțaaa! spuse sepia orientalelor. Gândiți-vă numai că nu vom mai avea locațiile geografice primordiale! Meduza Norilor de orizontul vizibil a schimbat locul nordicelor cu cel al orientalelor iar sudicele s-au scufundat pentru o mie de ani în adâncul oceanului virtual!

– Moștenitorii, hrăpăreții, ne-au vândut locațiile digitale, nu încape nici o îndoială! spuse delfinul cicălit. Doamne! Aveam un acvariu uriaș lângă grădina publică din Bankusai. Ce grădinăaaa! Toată era plină de trandafiri de sticlă aduși din inima orientalelor, de la curtea prințului stâncilor înspumate. Vai! Să știți că ticăloșii au scos-o la licitație, să mor dacă mint eu cumvaaaa! Au vândut-o la bucatăaaaa!

- Chestiunea pare destul de serioasă! zise guvernatorul aricilor de mare scărpinându-se după ceafa-i sângerie.

- Nu știu de ce vă faceți atâtea probleme, se băgă în vorbă comis-voiajorul cașaloților. O să ne adresăm digitalei oficiale. Ne va rezolva cererile într-un timp record, fără îndoială!

- Aiurea, ce naiv ești! strigă piatra de mare din largul occidentalelor. Ne-au îngropat în memoria colectivă, ne-au scufundat în imaginar? Adio! Adio! Ne-au șters din catastif. Credeți cumva că cineva dintre cei vii s-a gândit vreodată că s-ar putea trezi acasă, într-o duminică, cu o fabuloasă țâșnită pe nepusă masă din vârtejurile virtuale supraexcitate de norii cei trandafirii?!

- Hei! strigă speriat melcul cu cochilie de lumină veche. Eu ce mă fac? N-am pe nimeni! Sunt un accident genetic! Sunt o picătură trandafirie rătăcită! Sunt așa ca un big bang naufragiat de la începutul lumilor în oceanul virtual!

- Tacă-ți gura, derbedeuleeee! se burzului la el dragonul mărilor liliachii, răsturnându-și barca proaspăt călăfăduită. Dezbatem chestiuni arzătoare aici! Îți arde de glume?! Ești unicat? Te-ai dus pe copcă! Cum ajungi în crunta realitate or să te pună

frumușel în formol și-ar să te studieze la microscop! Or să te taie felii, felii, o să vezi! Te presează, te ard într-un creuzet, mamă, mamăăăă!

- Lasă-l, domnule! zise scoica de aur.

Tăcură cu toții încurcați. Se adunau nori negri la orizont. Nici nu le trecuse prin cap c-o să le fie mult mai greu să se reîntoarcă în crunta realitate decât să stea așa prinși în vârtejurile virtuale care dădeau piept în piept cu valurile digitale.

În primul rând o mie de jurnaliști aveau să se țină de capul lor. Să le întrebe ce și cum. Să le ia câte-un interviu de pomină. Poate chiar să le zorească să-și scrie fiecare memoriile. Să le tragă bine de limbă.

Și-apoi, cu toții la poliție. La interogatoriu. Cum de-au făcut de-au reînviat. În ce scop. Cine le-a ajutat. Dacă nu sunt implicate forțe ostile digitalei oficiale.

Dacă nu-i vorba de vreo cacealma sau poate de vreo conspirație internațională sau chiar universalăăăăă. Și ce au de gând în continuare. Ce pretenții au. Dacă nu cumva sunt contaminate cu un virus spațial, dacă nu cumva sunt capul de pod al unei invazii extraterestre.

Și apoi le vor pune să semneze și-un angajament de bună purtare!

– Sigur or să ne bage în niște laboratoare secrete să facă experiențe cu noi! strigă știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică. Or să ne iradieze! Ce calvar!

– Vor înființa asociații civice care vor lupta împotriva noastră și ne vor arunca în cârcă întreaga societate civilăăăă! răcni comis-voiajorul cașaloților.

– Da, da, or să ne taie felii, felii și-or să ne studieze la microscop! se văicări păianjenul oceanului.

– Și guvernanta digitală o să le țină hangul! Așa s-a întâmplat întotdeauna, în toate timpurile, în toate lumile digitale, digitale! răcni sepia orientalelor.

– Huoooo! strigară cu toții, de-a valma.

Cum s-ar spune, se dădeau de ceasul naufragiații, ființele fabuloase. Parcă nu le mai plăcea că înviaseră așa, dintr-odată. Cum să cadă pe capul digitalei oficiale așa din senin?! Cum să tulbure bunul mers al lumii?! Cum să-i pună pe cei vii față în față cu marea revelație?!

– Formele fluide pornite spre sensul ultim al lucrurilor își pierd astfel, de cele mai multe ori, suplețea genetică și simțul interpretării prin interogație deșartă, zise mârâind un rechin zburător zburătăcind peste circul de ape.

– Tocmai de aceea luptăm cu fervoare în războaiele semantice urmărind transformările neașteptate ale fluidelor. Probabilitatea existenței unei bifurcații în proximitatea noastră ne-a făcut să inițiem procedurile de secretizare a universului digital și să luăm aminte la sfârșitul națiunilor, la sfârșitul imperiilor și la vulgarizarea istoriei. Amenințarea meduzei venită de dincolo de orizontul nostru vizibil și nașterea imperiului digital ar putea fi schimbarea și pieirea lui Pitoșkin. Iar pirateria ar putea ascunde profunzimile formelor aduse de dincolo de orizontul vizibil de pirații registrelor de navigație pe care nu le-am supus interpretării, i-am șoptit.

Construită cu perversitate, pirateria e refuzul celuilalt. E hăul de apă în care se pierde identitatea. În aparență, pirateria asigură prezența diriguitoare. E prezența dușmanului. Prezența malefică. Ea nu anunță noile războaie ci epoca imperială.

Care va fi imperiul digital? Nu care va fi ci cum va funcționa imperiul digital e important de știut. Aflându-ne în zona predicției sau a profeției, ne putem înșela asupra termenilor, cum ne mai putem înșela!

– Dar nu o fac oare inspirații atunci când duc spre eșafod femeile slute? Și apoi, nedesăvârșirea nu e

tocmai superbia gândirii? strigă comis-voiajorul cașaloților.

Cum cobora spre arenă, foca de sticlă din largul nordicelor se scufundă în valuri, cât pe-aici să cadă-ntre bănci, semn că nedesăvârșirea dădea târcoale circului de ape. Săriră însă niște golani digitali să o sprijine. Să o ajute, dragii de ei. Să o mângâie pe țâțe. Să-i pipăie pitulicea cea pufoasă și zemoasă, nerușinații!!

Golani digitali, ce să le faci?!

Plini de zdrăgănele, lanțuri, cercei de argint, cizme cu pinteni de oțel.

Fuseseră uciși într-o ambuscadă organizată de poliția secretă. Fuseseră cu toții harponați. Știau ei multe despre norii trandafirii. Nu-i mai ducea nimeni cu zăhărelul, nu-i mai păcălea nimeni. Încercară s-o convingă pe foca de sticlă din largul nordicelor să vină cu ei. S-o șteargă-n lumea mare.

– Gagico, unde te duci?! la seama!

– Chiar ai de gând să crezi toate balivernele astea despre vampiri...

– ...demon al apelor...

– ...pirăți...

– gramatici perverse...

– structuri narrative nebuneeee...

– ...și câmpuri informaționale?!

– Trebuie să fie o treabă murdară la mijloc!

Și-au băgat nasul amiralii!

– Și serviciile secrete ale nordicelor!

– E-o operațiune de mare anvergură! Hai s-o tulim până nu se nasolește chestia! Până nu pun înfățișările astea demonice al apelor laba pe noi să ne facă de petrecanie, să ne schimbe dintr-o ficțiune într-alta!

– Nu te mai codi! Crede-ne pe cuvânt!

– Ne ușchim în doi timpi și trei mișcări! E ușor de tot! Hai, ce mai aștepți?

– Vrei să te digitalizeze, să te înregistreze, să te marcheze cu carbon radioactiv?!

– Avem experiență! Și încă ce experiențăăăă!

– Pe vremuri ne-au păcălit că o să fim liberi!

– Că o să avem parte de nemurire!

– Că o să avem un loc în planul ascuns al lumii!

– Ne-am ales c-un glonț...

– ...drept în cap!

– Habar n-ai, gagico! Sunt adevărați profesioniști! Nici nu știi că trec pe lângă tine în fiecare zi prin docuri. Nici nu-ți închipui! Îi vezi cetățeni respectabili! Doamne, gagico, pe ce lume ai trăit?!

– Când profesioniștii primesc mesajul...
– ...coboară-n adâncuri și-și scot arsenalul!
– Sunt lunetiști de mâna-ntâia!
– Pe alese! Îți împușcă un președinte sau o gașcă de golani! Ca exemplu!
– Am pățit-o și noi, gagico! Hai s-o ștergem cât mai avem vreme. Lasă-i pe tâmpiții ăștia! Ce-și imaginează ei?! Că cei vii or să-i primească cu brațele deschise?!
– Se-nșealăăă!
– Hai! O să ne pilim ca lumea cu multă șampanie adusă din Bankusai!
– Tragem un tabacioc!
– Prizăm nițică heroină!
– Ce rost are să te prinzi în jocul ăsta protest?!
– Nu vezi că totu-i o strașnică abureală?! Dac-ar fi fost să fie demonul apelor era mișto! Era ca lumeaaaaa!
– Ne-am fi distrat un pic! Miroase a altceva, gagico!
N-au apucat golanii digitali să mai scoată o vorbă. S-a luat de ei un matroz răsărit ca din pământ. Avea un nas borcănat, matrozul.

Obrajii îi erau trandafirii, trandafirii. Purta șalvari portocalii. Avea beretă de mătase galbenă. Puțea cumplit a catran. Fața-i era parcă de sîdef.

Matrozul făcu o tumbă prin aer. Desenă un galion prin văzduh. Galionul prinse viață sub presiunea norilor trandafirii. Tunurile de la babord bubuiră asurzitor.

Matrozul căzu între golani. Își scoase bereta cu panglici tricolore. Le strigă golanilor digitali pe-un ton amenințător:

– Parșivilor! Marș la locul vostru! O să vă înrolez în forțele navaleeeeeee imperialeeeee! O să vă arunc în încleștări sângeroase și pline de tragic! O să vă rup gâtul! Și nu mai mestecați gumă! Și nu mai scuipați pe jos tabacioc! Nătărăilor! De-abia au măturat arena valurile înspumateeeee!

În bărcile proaspăt călăfătuite, ființele fabuloase, și ele, înmărmuriră. Nu era de joacă. O băgaseră pe mânăcă. Cine era oare misteriosul celălalt?!

Din văzduhul trandafiriu se născură șapte monștri marini care cărau în cârcă câte o unitate computerizată. Se apropiară de etrava distrugătorului și înșurubară câte-o fișă metalică în locașuri parcă pregătite dinainte pentru asta. Foca de sticlă din largul nordicelor săltă de pe un picior pe altul nerăbdătoare.

Cei șapte se depărtară de bărcile proaspăt călăfătuite și începură să lucreze pe tastaturile pe care le aveau fixate pe platoșa solzoasă. Circul de ape se zgudui. Fu învăluit de mii de cercuri luminoase. Se-auzi zumzetul unor fire de telegraf. Apoi zgomotul unui tren. Apoi bâzâitul unui fax și şuieratul unor proiectile imaginare. Și vuietul unor rachete.

Urmă o explozie de lumină, jerbe de foc, o ploaie de petale de staniol, trandafirii, trandafirii. Și totul dispăru ca prin farmec. De parcă nici n-ar fi fost.

– Huoooo! strigă contele bureților de mare pierzându-și răbdarea.

– Hai, domnule nu ne mai aburiți! Ne-am prins! răcni comis-voiajorul cașaloților smulgându-și din nas un vierme trandafiriu. Adică e vorba de câmpul informațional remanent al unui vârtej virtual! Unul din alea din care au ieșit norii trandafirii și ploaia asta nebună sosită chiar acum de dincolo de orizontul vizibil și care o să ne facă de petrecanie în cele din urmăăăă! Ce să mai vorbim!

– Cred și eu! se strâmbă guvernatorul aricilor de mare. Adică nu știu care forță digitală extrem de periculoasă din universul digital lucrează cu matricele noastre informaționaleeeee!

– Chiar și când crăpăm! Ha, ha, ha! râse pisica de mare din inima sudicelor.

– Când suntem morți-copți! se prosti piatra de mare din largul occidentalelor.

– Astea-s baliverne, domnule! zise oțărât dragonul mărilor liliachii frecându-și fruntea însângerată. Numai bune de adormit copii! Noi să ne ducem acasă c-am cam pierdut vremea! Hai, hai, ce mai stai!

– Totuși care oare se joacă așa, de nebun?! întrebă pisica de mare din inima sudicelor. N-ar trebui să aflăm?!

– Oricine-ar fi, e un nesimțit, un măgar și-un nepoliticos! zise păianjenul oceanului. Putea măcar să se prezinte. Putea să vină frumos în arenă și să zică, măi, oameni buni, băă, ființe fabuloaselor, doamnelor și domnilor, eu sunt cutare și-am de gând să fac cutare chestie!

– O să vină până la urmă, nu vă pierdeți răbdarea! țipă știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică râcâindu-și rana de la gât. După toată tevatura asta o să vină el, nu vă faceți griji! Simt prin toți porii! Are ceva de gând!

– Să se grăbească, pramatia de demon al apelor! se burzului melcul cu cochilie de lumină veche. N-am

un sfanț în buzunar! Și azi era sărbătoare! În astfel de ocazii lumea-i miloasă! Se câștigă bine din cerșit! Aș fi putut să mă îmbogățesc! Leșisem la soare într-un canal din apropierea catedralei sudicelooooor!

– Tacă-ți fleanca, golanule! Îl luă la rost pisica de mare din inima sudicelor. Nu ți-e rușine?! Suntem într-o așa situație dificilă și ți-e gândul la prostii?!

– Situația nu e chiar atât de dificilă dacă stăm și ne gândim că-i totuși vorba de un caz de trăire paradoxală! zise contele bureților de mare masându-și gâtul în locul în care-și înfipsese colții vampirul lacurilor care se roteau în inima nordicelor la trecerea dintre ani, îndată după noaptea de crăciun.

– Aiurea! Totul e o tâmpenie! O bazaconie! urlă scoica de aur. Zi și tu, dragă meduzo, dacă n-am dreptate!

– Sigur că ai, dragă! Îi răspunse murena indigo, malițioasa și țâfnoasa. Stăm ca niște proști în bărcile astea proaspăt călăfătuite și căscăm gura la tot felul de baliverne! Și ne lăsăm duși de nas!

– Linișteeee! Linișteeee! Linișteee! țipă delfinul cicălit.

Dar cum să tacă așa, dintr-o dată, atâta amar de mulțime? Atâtea și atâtea sute de ființe fabuloase proaspăt ieșite din adâncurile oceanului virtual.

Cum să le faci să stea liniștite?! Să nu se mai foiască? Să nu mai bârfească? Să nu-și mai împrăște vecinii cu sânge! Cum să faci să tacă atâtea fabuloase gata, gata să se-ntoarcă în inima cruntei realități?! Cum să le ceri să-și țină gura după ce-au stat ca mutele atâta vreme într-o corabie naufragiată?

Au ascultat răbdătoare an de an cum cădeau picuri de ploaie peste valurile înspumate. Au auzit de-atâtea ori cum zburătăceau albatroșii trandafirii peste hăurile de apă, peste vârtejurile virtuale. Voiau să spună și ele despre miracol. Să povestească cum s-au canonit în iernile cumplite sub stratul gros de zăpadă și gheață. Să spună câte-un gând înfiorat care le trecuse prin câmpul informațional remanent și rămăsese agățat de inimioara lor putredă. Doamne, frumos ți-e gândul!

– Linișteeee! Uite că apare fanfara navalăaaa! urlă din nou delfinul cicălit dând ca un bezmetic din cioturile însângerate.

Rânjeau periculos fanfaragiii. Se ițiseră de după cortina înspumată aduși de ropotul ploii venită de dincolo de orizontul vizibil. Trăgeau cu ochiul lor sticlos la fabuloasele înfierbântate. Mustăceau. Parcă s-ar fi codit să apară așa, deodată, în conurile de lumină ale reflectoarelor, hahalerele! Aruncau nori de

spumă pe gură. Și ce colți aveau! Și ce buze, trandafirii, trandafirii!

Se încolonară în fața cortinei, făcură o plecăciune, dădură un ocol arenei, se opriră-n mijloc și strigară la unison:

– Ura! Ura! Uraaaaa!

Ființele fabuloase tăceau chitic. Ce să mai zică?! Foca de sticlă din largul nordicelor oftă. Scoase limba la fanfaragii, să vadă ei, ticăloșii, că nu se sperie cu una cu două. Nici că aveau colți tăioși. Nici că în privirile lor se oglindeau măceluri îngrozitoare. Și nici că ascundeau sub mantiile negre, lucitoare, unduitoare, puternice aripi de vampir, periculoșii!

Noi, navigatorii secretului, meduzele norilor, ascunși în mantiile noastre negre, lucitoare, căpătăm formă și pătrundem în miezul evenimentelor fiind chiar esența lor.

Nu știm sigur dacă ființăm sau ne aflăm doar în funcțiune după un plan ascuns ale cărui instrucțiuni nu le deținem. Plutim într-un ocean de ambiguitate. Suntem meduze ficționale, fie un unu, fie un multiplu de unu. Eu sunt de fapt ființarea a sute și mii de meduzali în corporalitatea misterioasă a unei meduze. Sau sunt toți atâția meduzali aflați în funcțiune într-un singur ficțional. Eu sunt Meduza Norilor.

Marele orgasm al universului digital va pustii registrele de navigație și va exploda asurzitor stabilind tendința în mai toate lumile digitale.

– Bunăaaa searaaaa! Bună seara, fabuloaselor, dragelor! strigă tambur-majorul fanfarei navale țâșnind dintr-un fulger globular pornit din inima norilor trandafirii, semn că marele orgasm era pe cale să se producăăăăăăă!

– Huoooo! urlă nestăpânită sepia orientalelor.

– Huoooo! îi ținu hangul comis-voiajorului cașaloților scuișând un vierme marin trandafiriu, mare și gras.

– Doamnelor și domnilor, sunt sigur că doriți să începem cu marșul digital vechi de o mie de ani! răcni tambur-majorul fanfarei fără să ia în seamă urletele.

– Marșul digital! Marșul digital! Marșul digital! strigară ființele fabuloase cu toatele, cucerite parcă, pe dată, de noul personaj.

– Marșul digital ăla feroce?!

– ăla! ăla! ăla! urlară ființele fabuloase în delir.

– Marșul digital cel bubuitor? răcni tambur-majorul ridicând bastonul cu măciulie de argint prin văzduhul trandafiriu.

– Da, domnule! Îi strigă guvernatorul aricilor de mare. Să ni se încrețească pielicica asta putredă, ha, ha, ha!

Tambur-majorul se îndreptă către fanfară. Dum. Dum. Dum. Cel mai tare din parcare, se vedea de la o poștă. Fanfaragiii îl primiră cu toții în poziție de drepti.

Nici nu clipeau, hahalerele! Tocmai își lustruiseră bine, bine de tot, instrumentele. Nu suflau. N-aruncau pe gură nori de spumă trandafirie. Nu-și dădeau coate. Nu rânjeau. Nu hăhăleau.

Unul nu mai mișca!

– Băieți! Băiețiiiii! strigă tambur-majorul. Ascultați comanda la mineee!

Bum. Bum. Blap. Blap. Trom. Trom. Fing. Fing. Marșul digital vechi de o mie de ani bubui maiestuos sub cupola circului de ape făcând să trosnească bărcile proaspăt călăfătuite. Ce grozăvie!

Ființele fabuloase băteau tactul. Ce le mai plăcea! Pocneau din aripioare, fluierau ca niște apucate. Una dintre ele, nestăpânită, strigă ducându-și aripioarele descărnate pâlnie la gură:

– Curaj, curaj, focă de sticlă din largul nordicelooooor! Dă-le la moacă, fă-i praf! Toacă-i, bine de tot, până la atom! Nu te lăsa! Ia-i în unghii, fată dragă! Înhață pașaportul nostru pentru crunta

realitate! Sunt gata să-ți vin în ajutor! Hei, hei, focă de sticlă din largul nordicelooooor, mă vezi?! Aici, sus, la galerie! Pe rândul cincisprezece, aici, aici! Eu sunt, poetul mării din inima occidentaleloooooor!

Boaf!

Poetul mării se dezechilibra și se prăbuși printre bărci. Fabuloasele se repeziră să vadă întreaga comedie.

– Să crape bonjuristul! strigară pline de încrâncenare fabuloasele de jos, de lângă arena măturată de valuri înspumate.

– Țsta-i tipul care mângălește tot felul de porcărele pe hârtie!

– Și le mai și publică!

– Domnule, eu știam că e o fabuloasă respectabilă!

– Las-o moartă! Să-l tragem în țeapă!

– Să-l bumbăcim!

– Țsta-i ăla care face scenarii! E în cârdășie cu guvernanta digitalăăăă!

– La care guvernantă te referi?

– Mă gândesc la toate guvernantele din toate timpurile și din toate lumile digitale! Și din toate universurile pline de universuri!

– E un barosan, atunci!

– Aiurea! Un ticălos!
– Scriitoraș!
– Lasă că știm noi ce știm!
– Așa e! Ne-a sucit mințile cu poveștile lui fără cap și coadă!
– Încriptat!
– Misterios!
– Mincinos!
– Un neînțeles!
– Cică trage semnalul de alarmă! Ne avertizează!
– Cum așa, domnule?! Păi nu s-au luat după scrierile lui și ne-au tras-o la moacă atâta amar de vreme?!
– Nu vorbi, dragă!
– Dar ce credeai?! Pe ăștia de la guvernanta digitală nu-i prea duce capul!
– Fac și ei pe nebunii! Dar să-i vezi cum răsfoiesc o mie de cărți să găsească vreo chestie care să le convină! Să vezi cum mai vânzolesc fișiereleeeee!
– Zău?!
– Dar ce credeai, dragă, că ei conduc așa, după ureche?!
– Și zici că scriitorașul acesta e cu ei?!
– Vezi bine! Lucrează mână în mână!
– Să-l dăm la groapa cu insecte!

– Să-l împrăscăm cu vitriol!
– Să-i tăiem oușoarele!
– Să-l facem tăiței!
– Să-i bem sângele, mama lui de scribălău!

Și tot așa până curva aia de pisică de mare din inima sudicelor încep să-i pocnească pe toți cu poșeta după scăfârlie și să-i împungă cu umbreluța-i rozalie, cam ferfeniță, ce-i drept.

– Măgarilor! Ageamiilor! Malagambiștilor! Vă legați de unul de-ai noștri tocmai acum când Demonul apelor sau ce-o fi arătarea aia vrea să ne facă felul?! Lasă că v-am însemnat eu pe vreo câțiva! Habar n-aveți că domnul scriitor aici de față a fost primul care a avut curajul să zică, nu-i așa, că totul e o ficțiune exemplară!

– Nu vorbi, dragă! strigă contele bureților de mare frecându-și un cucui răsărit în creștetul însângerat.

– Să vă spun eu, porcovanilor! Poetul mării din inima sudicelor a spus că iar au început să fabuleze guvernantele digitaleeeee! Că în fiecare zi ne afundăm fără doar și poate în imaginarul colectiv! Că imaginarul ăsta e alimentat de maeștrii ficțiunii generalizate și generalizante!

– Care-or fi ăia? Întrebă plin de curiozitate guvernatorul aricilor de mare.

– Păi cine să fie?! Activiștii năimiți ai tuturor ismelor care controlează inteligența lumilor digitale și care umblă și cu lumânarea după copii supradotați! Și care smulg matricea informațională tuturor celor care nu sunt pe linieeeeeeee!

– Și ce-i rău în asta?!

– Activiștii ăștia ai tuturor ismelor le pregătesc tuturor un viitor sumbru! Îi vor înrobi! Or să-i pună să lucreze în contul unor forțe oculte!

– Ne pui pe jeratic !

– Stați că nu-i totul! Printre maeștrii ficțiunii generalizate și generalizante se numără mai-marii televiziunii, presei și radioului și ai tuturor digitaleloooooor!

– ăia pe care-i vedem toată ziua leorpăind pe micul ecran!? Întrebă dragonul mărilor liliachii tremurând tot de furie.

– Nicidecum! Sunt unii pe care nu-i vede nimeni! Și-apoi vin la rând cei care trag sforile politicii și unii de prin serviciile secrete.

– Auzi, drăguță! răcni comis-voiajorul cașaloților strivindu-și sub pleoapă un vierme marin trandafiriu. Am mai auzit noi chestii dintr-astea! Nu-i nimic nou.

Hai, nu te mai prosti! Zi mai degrabă că ți-a căzut cu tronc scriitorașul și că ai vrea să te drăgălăști cu el și să-ți schimbi credința digitalăăăă! Ha, ha, ha! Ai de gând să te lepezi de sentimentul tău religios primaaaar!

Dar oare schimbarea sentimentului religios atât prin schimbarea obiectului cât și prin reciclarea subiectului nu dă îndreptări asupra tendințelor?

Dragonul mărilor liliachii zise că, după părerea lui, pisica de mare din inima sudicelor avea dreptate să-l apere pe poetul mării de vreme ce axele imaginii sale nu puteau fi schimbate una cu două. Caracatița portocalie strigă că și ea e de partea literatului și că simțise și ea, din plin, cum ficțiunea generalizată și generalizantă otrăvea bogăția de minuni a lumii. Rechinul melancolic negă orice amestec în chestii ficționale. Peștoaica peștoaicelor mărturisi că amiralul ei bâiguise ceva despre o posibilă ficțiune atunci când se afla pe patul de moarte.

Știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică râse în hohote și spuse că-n singurătate văzuse totul foarte clar.

– Ce-ai văzut, dragă? Întrebă murena indigo, malițioasa și țâfnoasa.

– N-ai auzit? se strâmbă știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică. Am văzut tot ce era de văzut. Într-o clipă! Stăteam întinsă-n pat și mă uitam în tavan. Mă dureau ochii de-atâta alb.

– Și?! Întrebă delfinul cicăltor tremurând foarte tare de emoție.

– Și cum stăteam așa am văzut totul.

– Și? strigă neliniștită sepia orientalelor.

– Și m-am dus în bucătărie și-am luat un cuțitoi și mi-am tăiat gâtul!

– E clar! Oracolul tău ți-a jucat o festăăăăă nasoală de tot!

– Împăratul furtunilor ar plăti bani grei oracolului nordicelor ca să afle care numere îi anunță un destin implacabil. Regele mărilor are o numărătoare magică adusă din inima orientalelor iar savanții desueți vorbesc uneori despre numerele tainice care guvernează corporalitatea în artele navigației, am zis eu cu aplomb căutându-l din ochi pe nebunul de Pitoșkin.

– Alo! Alo! Când începe circăreala?! strigă dintr-odată comis-voiajorul cașaloților, strivind un alt vierme marin trandafiriu ce i se zvârcolea-n urechea stângă enervându-l foarte tare. Hai că mor de nerăbdare! Zău că-mi dau duhul! Dacă o fi demonul

apelor în cauză, abia aștept să-l trag de cornițe! Dacă o fi vreo ființă venită din spațiu o pun eu cu botul pe labe! Iar dacă-i vreun experiment pus la cale de oamenii guvernantei naționale atunci să mă pupați cu toții în cur!

Cum se mai prostea comis-voiajorul cașaloților! Se cocoșea, nevoie mare. Că e cel mai tare din parcare! Își umfla pieptul putrezit și bătea cu piciorul de lemn în podeaua proaspăt călăfăduită. Își închipuia că poate să-i facă praf pe agresori. Asta erau, fără îndoială! Nenumiți. Nevăzuți. Necunoscuți.

Și ce chestii ieftine folosiseră! Se vedea de la o poștă! Holografie, jocuri de oglinzi, hipnoză! Ha, ha, ha! Și când te gândești că vreo câțiva ființe fabuloase chiar crezuseră. Hăpăiseră pe nemestecate haleala aia puturoasă! Uite-așa mai cade câte unu-n laț, gândi comis-voiajorul cașaloților. Cine o pățește? Naivul. Prostul. Cel cu capul în nori. Îndrăgostitul. Da, asemenea oameni sunt foarte vulnerabili. Chiar și împătimiții cad ușor în laț. Ca fluturii pe lampă. Le iau foc încălțările și inimioarele.

Le arde sufletelul. Și ce de lacrimi, ce de remușcări, ce de scâncete! Și-o grămadă de regrete! Dar n-ai ce face! Marile afaceri nu țin seama de sentimentul fluturului gingaș. Ele se-ncheie în umbră.

Dospesc în măruntaiele unor pungași. N-au ele treabă cu sensibilitatea naivului. Praf îl fac. Îl scot la mezat. Îl licitează. Îl vând ca pe nimica, pe cuvânt dacă mint! Vânzători? Vai, găsești cu sutele, gândi întristat comis-voiajorul cașaloților.

Știa el ce știa! Văzuse o grămadă din ăștia. Interesați, mârșavi, fără de scrupule, ticăloșiți. Îi agățau pe naivi cu una cu două. Le turnau în urechi și-n suflet tot felul de baliverne. Îi amăgeau. Că ce frumoși erau. Ce deștepți. Că erau de viitor, oameni pe care se putea conta. Îi convingeau așa, la minut, că albul e negru și negrul e alb. Nu, n-aveau scăpare naivii, proștii și îndrăgostiții.

Ușor de dus cu vorba. Ușor de păcălit. De mici o iau ăștia peste cap și nu se-nvață niciodată minte. Nu se lecuiesc. Ei, unora le place, zău! Să-i gâdili. Să le umfli amorul propriu cu pompa. Să le poleiești orgoliul! Ce le mai crește inima! Aia care-o să putrezească cât ai zice pește după moarte!

Asta-i, gândi comis-voiajorul cașaloților oftând. Nici nu deschizi bine ochii la lume că mârșavii hop, în cârca ta. Să-ți înmoaie oasele. Să-ți fure bruma de liniște. Să-ți facă praf pojghița de înfiorare. Să-ți înfulece averea. Sănătatea.

– Ăștia-ți sug până și măduva oaselor. Te-nghesuie într-un colț și-ți cară pumni în stomac până zici și faci ca ei. Nu se-ncurcă, mârșavii! răcni un rechin melancolic.

– Niște căcănari, spuse comis-voiajorul cașaloților. Să le rupi gâtul?! Să-i treci prin foc?! Să le smulgi limba?! Să le tai aripioarele?! Să-i jupoi de vii?! Să le scoți ochii?! Ha, ha, ha! O mie vor răsări în loc. Mârșavii sunt ca microbii. Se-nmulțesc cu milioanele. Pe tăcute. Dintr-odată răsar. Din pământ din iarbă verde. În zdrențe sau în frac, tot mârșavi se cheamă că sunt. Vin puhoi! La grămadă le merge lor bine, ticăloșii. Tropăie prin lume. Doar, doar or găsi ceva de ronțait. Vreun locșor unde să fitileze. Să tragă sfori. Să omoare cu bună știință!

– Ochesc câte un zezec și se-aruncă asupra lui, hulpavii! Păi așa-i trebuie zezecului dacă n-a învățat lecția vieții! strigă o tentaculată plângăcioasă.

– Alo, băieții! răcni comis-voiajorul cașaloților scuipând un alt vierme marin trandafiriu mare și gras și smulgându-se dintre gândurile lui parșive. N-aveți de gând să ne lămuriți? E circăreală?! E concurs? E vis? Sau e Sfârșitul Lumii?!

– De ce te grăbești așa, iubițel? Ce nu-ți place?! Pari nefericit? îi șopti la ureche rechinul melancolic. Nu

te mai zbate, îți pierzi frăgezimea coapselor, ți se lasă fesele, dragule! N-ai auzit că de-abia când atotcuprinzătorul va fi principiul unificator se va sfârși marele joc al universului digital? De-abia atunci va fi rechemat universul digital în marea memorie! De-abia atunci se va schimba programul! Dar zău, avem atâta timp să ne destrăbălăm! Ce zici?! Vrei să te înfulec un pic? Doar un pic?

– la vezi! la vezi! se înfurie comis-voiajorul cașaloților. la vezi că-ți frig spinarea! Ce tot sperii lumea de pomană?! O să trecem de mascarada asta, așa, fluierând! Pe cât punem pariu?!

– Bravoouoooo! strigă melcul cu cochilie de lumină veche.

– Dă-i înainte, domnule! Să se-nvețe minte haimanaua asta de rechin melancolic! răcni sepia orientalelor.

– Foarte frumos! strigă știuca electrică sau mai bine zis vampa acvatică. Ce tot sperie fabuloasele cu dinții lui ca niște spăngi?!

– Ar trebui să-i tragem o bătaie soră cu moarteaaaaa! propuse dragonul mărilor liliachii pus rău de tot pe scatolceală.

– O merită cu prisosință! Ha, ha, ha! răsă piatra de mare din largul occidentalelor.

– Huoooo, rechiiiiiiii! urlă păianjenul oceanului.

– Domnilor, puțină decență! spuse guvernatorul aricilor de mare. Deocamdată, dânsul are aceleași drepturi cu noi! E o ființă fabuloasă ca și noi, una gata, gata să se-ntoarcă printre cei vii, în crunta realitate! Atunci o să vedem. Dar acum?

– De ce s-așteptăm atâta? N-ar trebui să clarificăm lucrurile pe loc? întrebă scoica de aur holbându-și ochii de jur împrejur. De asta am dat greș de-atâtea ori în întreaga noastră istorie digitalăaaa! Pentru că am lălăit-o!

– Sanchi! oftă sepia orientalelor. De lălăit văd că lălăie fanfaragii ăștia. Uită-te la ei! Cântă anapoda! Băă, țineți ritmul!

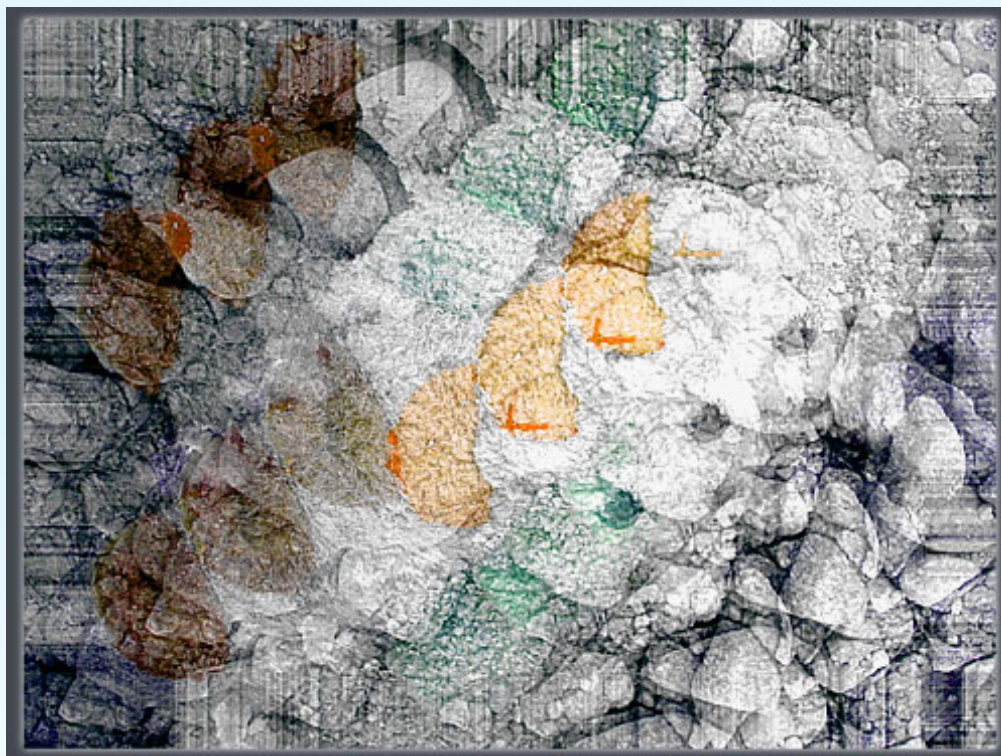
– Huoooo! răcni delfinul cicăliton tușind în draci și împroșcându-i cu sânge pe toți cei din fața lui.

– Domnule, când începe circăreala?! Când schimbăm în sfârșit structurile narative și descriptiveeeeeee? vru să știe din nou comis-voiajorul cașaloților. Când o să descifrăm mesajului primit de la norii trandafirii?

Dar deslușirea nu vine decât din vârtejul virtual care ești. Un nor ești. Pierdut în inima norilor. Dacă ai înțeles lucrul acesta vei ști, în cele din urmă, cu tu ești

Meduza Norilor. Și că așa fiind îți poți imagina orice
Istorie, orice Personaj.

Pe urmă?
Pe urmă începe adevărata circăreală.

NORII MOLATECI

Hyeronimus din Arkantila, un zăbăuc, s-a prins cu Ibab Kabab că o să vâneze Marele Rechin Alb într-o zi de vară. Ibab Kabab cânta la balalaică și trăgea vântos la măsea. Avea urechi de sidef și făcea afaceri cu niște pelerini de dincolo de sistemul nostru solar. Țin minte că starostele cerșetorilor s-a îndoit de toată povestea aia și nici în ruptul capului nu a vrut să pună rămășag. Eu m-am dus până în Komarovka să cumpăr niște sare de Lună de la un șmecher de fotograf. Fotograful avea o țeastă roșie și luptase în Războaiele Purpurii acum două sute de ani. De cum am intrat în prăvălia lui m-a țintit cu archebuza. M-a făcut cu ou și cu oțet și m-a amenințat în fel și chip. A zis că m-a simțit după miros că aș fi omul lui Ibab Kabab și că precis am de gând să-l scurtez de cap ca să-i fur comoara. Eu am devenit dintr-odată foarte curios dar și tremuram ca varga pentru că nebunul părea să nu se codească în vreun fel, gata fiind să mă plumbuiască. Căldura verii și norii molateci l-au mai moleșit un pic și, după ce a dat pe gâtlej o dușcă bună de bere, m-a tras după el în haznaua lui să-mi arate comoara. Era o balerină de tinichea. Cum acționai un arcușor, balerina făcea niște piruete amețitoare și-ți arunca bezele de

mucava. Fotograful mi-a întins o papaciocă să trag și eu un fum ca barosanii și pe urmă mi-a băgat sub nas o halbă rece, rece. Toată viața o să-mi aduc aminte de nebunul ăla.

Cum stăteam tolăniți pe terasa lui bine scorjită și flecăream de una, de alta, a coborât din cer un călător. Ăla avea un geamantan cât toate zilele și o grozăvie de pușcoci. Și-a oprit elicea și, încruntându-se la fotograf, i-a zis printre dinți să scoată balerina la interval. Fotograful nici n-a vrut s-audă și-n două minute a zăcut lat într-o baltă nasoală de sânge. Călătorul s-a apropiat de mine și m-a mirosit cu trompa lui rozalie. A mârâit nu știu ce și apoi și-a luat zborul cu tot cu balerină.

Niște navigatori care tot făceau zarvă cu o ghildă au pus lăboiul pe mine și m-au ținut șapte zile și șapte nopți pe mâncare și băutură să le fac curat în santină și să frec bine de tot toată rugina de pe punte. Până la urmă am rămas toată vara cu ei și am trecut prin tot felul de aventuri care v-ar face să vă-nghețe inimioara-n piept.

Acum, de ce să mint? L-am văzut pe Hyeronimus într-un târg de sclavi. Îl tot pocnea un burdihănos cu o cravașă de piele. Hyeronimus urla ca din gură de șarpe dar eu m-am făcut că nu-l recunosc

și m-am dus cu navigatorii ăia să ne zgâim la cometa Bantusalian care tocmai ieșea din gura universului plin de universuri.

Când i-am povestit toată trășenia asta, Ibab Kabab și-a pus firoșii să mă bată la tălpi și firoșii chiar m-au zvântat pentru că îi ușurasem de părăluțe în urmă cu cinci veri la un joc de cărți. În toiul nopții m-am târât în Golful Porcilor și l-am strigat pe Marele Rechin Alb. Barosanu' m-a tras la fund. A chemat-o pe vrăjitoarea Bombolida care mi-a făcut niște pase magnetice de mi-am recăpătat înfățișarea de meduză pe care o pierdusem în timpul unei bătălii navale din Puertillo Picoletto.

Și pe urmă am înghițit întreg universul plin de universuri că asta era menirea mea hotărâtă de ghilda navigatorilor încă de acum un milion de ani.

TIMPUL NORILOR E VĂLURIT

Cum urcam spre Tanto Tanta, primul principiu de inițiere în artele perverse ale navigației, înțelepții din Komator s-au stropșit la mine în fel și chip, străduindu-se să mă întoarcă din drum. Pe vremea aceea cântam la acordeon și eram vestit prin târgurile pe care oceanul digital le spăla din când în când ducând cu el în străfunduri răsuflarea ființelor paradoxale. O meduză nebună din Kamsai mi-a luat urma vrând să mă transforme într-un scriitor de respirație universală. Bătea câmpii și i-am spus-o de la obraz. Afletotos din Quanto Malaquet, un cavalerist pur-sânge, a ținut partea meduzei și a căutat să mă îmbete ca să-mi las matricea informațională zălog la șmecherii din Ghilda Navigatorilor. Morena Bascorena, grăsanca aia în Oprah care s-a iubit vreme de șapte zile și șapte nopți cu Șarpele de Mare din Gonge, avea și ea un ce interes cu meduza și i-a sărit în ajutor. Dacă îmi aduc bine aminte, ne-am dus cu toții la secția de poliție să dăm niște declarații DESPRE TIMPUL NORILOR CARE, CHIPURILE AR FI VĂLURIT. Acolo l-am cunoscut pe Păianjenul Oceanului, ce deștept ești, mi-a susurat el la ureche. Cine să-l ia în seamă?

Am plătit niște părăluțe drept amendă pentru tulburarea ordinii publice și m-am trezit azvârlit

dincolo de Pânzele Hatias. Tipule, e groasă rău, mi-a zis un călător care căuta de zor nu știu ce văioagă siderală să-și lase acolo oul filozofal pe care se căznise să-l clocească mai bine de un milion de ani. Ai și un nume, m-a întrebat călătorul fandosindu-se cât era el de deștept și de genial. l-am zis eu cum mă cheamă. Călătorul s-a mirat foarte. Și-a consultat Enciclopedia și a zis că nu mă vizualizează. Dar ce, eu eram chiar așa de prost? Păi timpul e vălurit în toate direcțiile și eu sunt o Inexistență și n-am nici nume și n-am nici un punct fix în spațiu. Călătorul a râs ca un bleg și mi-a zis, tipule ești ca lumea, hai s-o ardem până în GheBaGo să ne facem de cap. Ne-am făcut de cap în cel mai mare nod informațional, acolo unde unduirea Pânzelor Hatias produce lumi vremelnice și concepte pe care muritorii de rând le iau drept cărje sigure și folositoare pentru existența lor.

Cu câțiva ani înainte de toată tărășenia asta îl cunoscusem pe Dob'G'Nai, un războinic semantic. El m-a învățat câteva pase magnetice și mi-a deschis matricea către înțelesurile de taină ale timpului. Dob'G'Nai era puțin sărit de pe fix dar augusta oficială n-a putut niciodată să-l găbjească pentru că și el era o Inexistență.

NORI PE MARE

Într-un dialog, Asampatre, filozoful din Kareo, l-a dojenit pe meduzoidul purpuriu din Manasa pentru că, chipurile, acela ar fi anunțat cu surle și tobe sfârșitul Istoriei. Asampatre trăgea vârtos la măsă și cânta prin străzile tubulare din Kareo din zori și până-n noapte. Prințesa Budulina, aia creață și oacheșă, a plătit un vânător de capete să-l aducă fedeleș la picioarele ei pe un batracian sticlos din Habumbe, orașul norilor de dincolo de orizontul nostru vizibil. Batracianul le avea cu filozofia și, în public, putea să țină piept oricărui filozof. Budulina voia să-i mai taie din nas lui Asampatre. M-am dus și eu să văd înfruntarea. Niște soldățoi au vrut să mă alunge dar i-am adormit cu niște pase magnetice și le-am furat codurile de intrare în evenimentul inelar în care s-a desfășurat dialogul. Mulțimile purpurii la trup urlau de mama focului. Era și un dragon care se pregătea să-l hăpăie pe înfrânt și o balenă vorbitoare care se tot lăuda că ea o să înghită întreaga suflare. În balamucul general, batracianul cel sticlos s-a luat prea în serios și l-a ucis pe filozoful nostru oficial. Prințesa Budulina a reușit să fugă cu un poștalion dar

batracianul a fost călcat în picioare de mulțimile înfierbântate.

Când îi povestesc toată chestia asta lui Jib'Kajib, mentorul miracolelor din Golphiz, cerul se face stacojiu, se umple de nori și se aud trompeții pe care Ghilda Navigatorilor i-a angajat cu ziua să facă oleacă de atmosferă. Jib'Kajib se scobește în nas și-și bate joc de mine. Nu mă crede defel în stare să compun un eveniment fără de cusur. Mie nici nu-mi trece prin cap să ne luăm la întrecere deși Maona Kosamona, nevastica lui, aia cu șapte țâțe, tot bagă fitile.

Eu m-am interesat în stânga și-n dreapta să aflu care e tărășenia cu ea. Nu era din os domnesc, mătrăguna și fitilista! O aruncase o furtună pe țarm. Albatrosul Pigdameu, un prietenar de-al meu, m-a dus la capătul peninsulei să văd locul unde apăruse Maona Kosamona. Am făcut eu niște calcule și am înțeles că universul plin de universuri hotărâse ca fabuloasa aia de fitilistă să intre într-o istorie cu mine ca să fiu pus la încercare. Bineînțeles că am plătit bani grei să pot angaja un echipaj și o corabie ca să plec în căutarea furtunii.

Într-un târziu, Pește Orb, bahărul care stăpânea mările de carton ale Patoliei, ținutul viermilor informaționali, mi-a vândut o hartă și un toiag magic.

Sigur că m-a păcălit peștoiul dar nu era prima dată
când cineva era mai ager și mai șmecher decât mine.
În tot cazul, vânzoleala aia pe mare a norilor m-a

scăpat de angoasele mele și de agonicele care se
țineau scai de mine, doar, doar le voi zice unde se
sfârșesc toate căile de apă care izvorau din
corporalitatea universului plin de universuri.

